

קונטרס

עֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה

יגלה את גדל נפלאות הענין של אמירת העשרה מזמורי תהלים בשביל תקון פגם הברית, ואשר זהו תקון גמור לכל העוונות, וממשיך על האדם שאומרם ישועות וחסדים ופרנסה בשפע.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי חכמינו

הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידו ברסלב

עיה"ק ירושלים תוכב"א

הָרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי עוֹלָה עַל הַפֶּלַח,
וְהָיָה פֶּלֶא אֶצְלִי מֵאַחַר שְׁהַמְקַרְבִּים
שְׁלִי מֵאַמִּינִים לִי, וְלִמָּה לֹא יִזְהָרוּ
כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְקַרְבִּים אֵלַי, שְׂיִהְיוּ
כְּלָם עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אִישׁ לֹא
יַעֲדֹר, כִּי כָּל הָעֲנִיָּן שְׁלִי הוּא רַק
רֹאשׁ הַשָּׁנָה...

(חיי-מוֹהֵר"ן, סִימָן תג)

קונטרס

עֲשֵׂרָה מִיַּי נְגִינָה

א.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֲהוּבִי, בְּנִי, אֲשֶׁר לְהִיּוֹת אֶצֶל קַבְרֵי הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים לְהִתְפַּלֵּל שָׁם וּלְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ, זֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל, כִּי שָׁם עֶקֶר הַתְּקוּנָה שֶׁל כָּל אֶחָד שֶׁיְכוּל לָצֵאת מִמָּקוֹם שֶׁנִּפְּלַל לְשָׁם, וְאֶפְלוּ אִם הוּא בֵּין שְׁנֵי הַסֵּמֶ"ךְ-מ"ם יְכוּל הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל לְהוֹצִיא אוֹ מִשָּׁם כְּשֶׁבָּאִים עַל קַבְרוֹ הַקְּדוּשׁ לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן וּלְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ, כִּי גְדוּלִים הַצַּדִּיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם (חֲלִין ז:), וְכֵמוֹ שְׂכָתוֹב (קִהְלֵת ד, ב): "וְשַׁבַּח אֲנִי אֶת הַמַּתִּים שְׂכָבָר מִתּוֹ מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עֲדָנָה", כִּי מִיתַת הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל גְּבוּהָה וְנִעְלָה וְנִשְׁגָּבֶת מְאֹד, כִּי הוּא נִכְלָל בְּמָקוֹם שֶׁנִּכְלָל וְעוֹלָה בְּמָקוֹם שֶׁעוֹלָה, וְאִזּוֹ דִּיקָא

מִתְגַּבֵּר בְּכָל כַּחוֹ לְגַמֵּר מֶה שְׁצָרֶיךָ לְגַמֵּר, כִּי בְּיָדַי
 הַצַּדִּיק הָאֵמֶת עוֹסֵק כָּל יְמֵי חַיָּו הַקְּדוּשִׁים לְהוֹכִיחַ
 אֶת יִשְׂרָאֵל וּלְהַחֲזִירָם לְמוֹטָב, כִּי זֹהֵי כָּל מַגְמָתוֹ,
 וְהוּא מוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּשָׁבִיל זֶה כָּל יָמָיו, אֲבָל זֶה יְדוּעַ
 שְׁלִבְעַל בְּחִירָה קָשָׁה מְאֹד לְהוֹעִיל, כִּי הַבְּחִירָה שֶׁל
 הָאָדָם יֵשׁ לָהּ תַקְּףָה גְּדוּלָה מְאֹד, כִּי הַכָּל נִבְרָא
 בְּשָׁבִיל סוּד הַבְּחִירָה. וְהִנֵּה הַצַּדִּיק יָכוֹל לְהַכְנִיס
 בְּאָדָם הַתְּעוֹרְרוֹת וּתְשׁוּקָה עֲצוּמָה לַחֲזוֹר אֵלָיו
 יְתַבְּרָךְ, וְהִנֵּה תַכְּף-וּמִיד בָּא שְׁלִיחַ הַסֵּמ"ך-מ"ם
 וּמְקַרֵּר אוֹתוֹ, וּמְרַחֵקוֹ מֵהַצַּדִּיק הָאֵמֶת, וּמְכַנֵּס בּוֹ
 קְשִׁיּוֹת וּסְפִקוֹת וּמַעַקִּים אֶת לְבָבוֹ, וְאֵף שֶׁמִּקְדָּם הָיָה
 מְאֹד מְלָהֵב אֵלָיו יְתַבְּרָךְ, וְהִרְגִישׁ כָּל מִיָּנֵי טַעַם
 וְנַעַם וְעֲרִבּוֹת וְזִיו וְחַיּוּת וּדְבָקוֹת הַבּוֹרָא יְתַבְּרָךְ
 שְׁמוֹ, עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהַחֲדִיר בּוֹ יְדִיעַת
 אֱמֶת מְצִיאוֹת יְתַבְּרָךְ, וְהִנֵּה בְּשָׁבִיל הַבְּחִירָה
 וְהַנְּסִיּוֹן כָּבֵד בָּא שְׁלִיחַ הַסֵּמ"ך-מ"ם וּמְקַרֵּר אוֹתוֹ
 לְגַמְרֵי, עַד שֶׁמַּעַקִּים אֶת לְבוֹ בְּסִפְקוֹת וְקְשִׁיּוֹת
 גְּדוּלוֹת עַל הַצַּדִּיק, שְׁכָל זֶה הוּא סוּד הַבְּחִירָה,
 אֲבָל אֵף-עַל-כֵּן יְגַמֵּר הַצַּדִּיק מֶה שֶׁהַתְּחִיל, וְהַעֲקָר
 עַל-יְדֵי קוֹל תּוֹכְחָתוֹ הַקְּדוּשׁ, שֶׁהוּא קוֹלוֹ שֶׁל מֹשֶׁה

רַבְּנוּ שֶׁהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּקוֹל הַנְּגִינָה שֶׁיִּתְעַר
 לְעֵתִיד, שְׁזֵה הַקּוֹל שֶׁל הַצַּדִּיק שֶׁהוֹלֵךְ מִסוּף הָעוֹלָם
 עַד סוּפוֹ, וְנִכְנָס בְּתוֹךְ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁהִסְטָרָא
 אַחֲרָא מְכַרְחַת לְהִקְיָא גַם מִקְרָבָהּ וּבִטְנָה אֶת
 הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּלִיעָה, בְּסוּד (אִיּוֹב כ, טו): "חֵיל בְּלַע
 וַיִּקְאֲנוּ", כִּי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ כָּל יְמֵי
 חַיָּיו בְּעֵבוֹר נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְהַחֲדִיר בָּהֶן אֲמִתּוֹת
 מְצִיאֹתוֹ יְתָבְרָךְ, וְקוֹל תּוֹכְחָתוֹ הוּא לְהוֹכִיחַ אֶת
 כָּלל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּחְזְרוּ אֵלָיו יְתָבְרָךְ, וַיִּמְשִׁיכוּ
 עַל עֲצָמָם אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יְתָבְרָךְ, וְהוּא עוֹשֶׂה כָּל
 מִיָּנִי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְחֹדֶר בְּתוֹךְ בֵּית הַבְּלִיעָה שֶׁל
 הִסְטָרָא אַחֲרָא, וְלְהוֹצִיא מִשָּׁם אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
 שֶׁנִּבְלְעוּ בְּצוּאָרָה, עַד שֶׁמְכַרְחַת עַל-יְדֵי-זֶה לְהִקְיָא
 הַקְּאוֹת הַרְּבֵה מִקְרָבָהּ, וְלְהוֹצִיא אֶת כָּל הַנִּשְׁמוֹת
 שֶׁבְּלִיעָה, וְכָל זֶה עוֹד בַּחַיִּים חַיּוֹתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק,
 וּמִכָּל שֶׁפֶן וְכָל שֶׁפֶן אַחַר הַהִסְתַּלְקוֹת שֶׁל הַצַּדִּיק,
 שָׂאז הוּא נִכְלָל בְּמָקוֹם שֶׁנִּכְלָל, וְעוֹלָה לְמָקוֹם
 שֶׁעוֹלָה, וְאִז כְּשֶׁבָא בַר יִשְׂרָאֵל אֶל קַבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ,
 וּמִפְרֵשׁ אֶת שִׁיחָתוֹ אֵלָיו יְתָבְרָךְ, וּמִבְקֵשׁ וּמִתְחַנֵּן
 מִמֶּנּוּ יְתָבְרָךְ שִׁיחוּס וִירַחֵם עָלָיו, וַיּוֹצִיאוּ מֵהַחֲשֵׁךְ

שְׁנֵלְכַד בּוֹ, וּבּוֹכָה וּמְבַכָּה שָׁמַיִם וָאָרֶץ עַל גְּדֹל
 צָרְתּוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁקְבוֹר שָׁם, מַעֲלָה
 אֶת תְּפִלָּתוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עַל זֶה
 שֶׁעוֹמֵד שָׁם, וּמְבַקֵּשׁ וּמְתַפְּלֵל מִלְּפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי
 הַצַּדִּיק שֶׁנִּמְצָא בְּקִבְרוֹ, וְשָׁם הוּא טָמוּן וְגִנוּז
 וְסֻתּוּם, וְהָרִי כָּל יָמֵי חַיָּיו בְּעֵלְמָא הָדִין הוּא מְסַר
 נַפְשׁוֹ בְּעִבּוֹר נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמְכַל שֶׁכֶן וְכָל שֶׁכֶן
 עֲכָשׁוּ אַחֲרֵי הַסְּתַלְקוּתוֹ בְּיַדֵּי הוּא מִמְּשִׁיךְ לְמִסַּר
 נַפְשׁוֹ בְּעִבּוֹר נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַל-כֵּן הוּא דָּבָר גְּדוֹל
 לָבוֹא אֶל צִיּוֹן הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, וּלְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן שָׁם
 עַל נַפְשׁוֹ, שְׂיַחֲוּם וִירַחֲם עָלָיו הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וַיּוֹצִיאֵהוּ מִכָּל מִיַּי פְּגָמִים וְחַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים
 שֶׁנֶּפֶל לְשָׁם, וְזֶה סוּד הָעֲשֶׂרָה קְפִיטְלֵךְ תְּהִלִּים
 שֶׁגָּלָה רַבְּנוֹ ז"ל בְּשִׁבְלֵי תְּקוּנַת פֶּגֶם הַבְּרִית, שֶׁהֵם
 סוּד הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה שֶׁהַקּוֹל הַזֶּה הוּא קוֹל
 הַתּוֹכְחָה שֶׁל הַצַּדִּיק, וּמִי שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לֹאמַר
 אֶת הָעֲשֶׂרָה קְפִיטְלֵךְ תְּהִלִּים שֶׁגָּלָה רַבְּנוֹ ז"ל,
 וּבְפֶרֶט כְּשִׁזְכָּה לָבוֹא אֶל צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ וְאוֹמְרָם
 שָׁם, עַל-יְדֵי-זֶה מְעוֹרֵר אֶת קוֹל הַתּוֹכְחָה שֶׁל
 הַצַּדִּיק, וְנִכְנָס בּוֹ רֵיחַ טוֹב, וְאַפְלוֹ שֶׁהוּא כָּבֵד

הַגְּרוּעַ שְׁבַגְרוּעִים, עִם כָּל זֹאת נִכְנַס בּוֹ רֵיחַ טוֹב לְהִתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וְאִז נִתְעוֹרֵר קוֹל הַנְּגִינָה שֶׁל הַצַּדִּיק, שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שְׁמַתְקָנִים כָּל מִיַּי חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים שֶׁאָדָם חָטָא וּפָגַם בְּזֶה הָעוֹלָם; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂרָגִיל לָבוֹא אֶל קְבְרֵי הַצַּדִּיקִים, וְאוֹמֵר שֵׁם הָעֲשָׂרָה קְפִיטְלֶךָ תְּהִלִּים שֶׁגָּלָה רַבְּנוּ ז"ל בְּשִׁבִיל תְּקוּן פָּגַם הַבְּרִית, שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, וְאֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁמוּצִיא מִהַכַּח אֶל הַפְּעַל וּבָא אֶל צִיּוֹן שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אֹמֶן, וּמְקַיֵּם אֶת צְוֹאתוֹ הַקְּדוּשָׁה שֶׁבִקֵּשׁ שְׁיָבֹאוּ אֶל קְבָרוֹ וְיִתְּנוּ פְּרוּטָה לְצַדָּקָה בְּעִבּוּרוֹ, וְיֵאמְרוּ הָעֲשָׂרָה קְפִיטְלֶךָ תְּהִלִּים, וְאִז הוּא מִבְּטִיחַ הַבְּטָחָה חֲזָקָה, שֶׁאֶפְלוּ עֲצָמוֹ וְגָבְהוּ חַטָּאִיו וּפְשָׁעָיו, יִנִּיחַ אֶת עֲצָמוֹ לְאַרְךָ וְלָרַחַב לְעֶזֶר לְאָדָם הַזֶּה וְלִהְיוֹצִיא אוֹ מִהַשָּׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו, וְיִזְכֶּהוּ שְׁגָם בּוֹ יִכְנַס רֵיחַ טוֹב, וְיִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרַךְ (עֵיִן לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, חֵל הַמוֹעֵד, הַלְכָה ד', אוֹת יד).

ב.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי, אֲשֶׁר הָאָדָם כָּלֹל
מְרוּחָנִי וְגַם גִּשְׁמֵי יַחְדָּו, הֵינּוּ גוּפוֹ הוּא גִּשְׁמֵי
וּנְשָׁמָתוֹ הִיא רוּחָנִית, וּכְשֶׁהַנְּשָׁמָה בְּתוֹךְ הַגּוּף, אִז
עָקֵר הָעֲבוּדָה שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם בֵּין הַגּוּף לַנְּשָׁמָה,
הַנְּשָׁמָה הִיא דָּבָר רוּחָנִי וְעֲלִיוֹן עַד מְאֹד, וְהַגּוּף
הוּא גִּשְׁמֵי בְּתַכְלִית הַגִּשְׁמִיּוֹת, וְהֵם שְׁנֵי הַפְּכִים,
וּכְשֶׁהֵם מְקֻשָּׁרִים יַחַד בַּחַיִּים חַיּוּתָם, זֶה סוּד
הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא (שֶׁבַת
י.), הֵינּוּ שְׁמֵהֶפֶךְ אֶת הַגִּשְׁמִיּוֹת לְרוּחָנִיּוֹת וְאֶת
הַרוּחָנִיּוֹת לַגִּשְׁמִיּוֹת, וְכֹל זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַקּוֹלוֹת
שְׁאָדָם מוֹצִיא לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהֵם סוּד
הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁבָּהֶם כָּלֹלִים כָּל הַקּוֹלוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁעַל יָדָם עָקֵר הַהִתְקַרְבוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל
לְאֲבִיהֶם שֶׁבַשְׁמַיִם, כִּי כָּל הַתְּפִלוֹת וְהַשִּׁירוֹת
וְהַתְּשַׁבְּחוֹת וְהַתְּחִינּוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת וְהַהוֹדוּיִים
וְהַרְצוּיִים וְהַפִּיּוּסִים וְכֹל הַשִּׁיחוֹת, שְׁאָדָם מְשִׁיחַ
בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, הַכֹּל כָּלֹלִים בְּעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה,
שֶׁהֵם עֲשֶׂר לְשׁוֹנוֹת שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים, כְּמוֹ
שְׁאָמְרוּ תְּכַמִּינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּסָחִים קז.), וְרַבְּנּוּ ז"ל

גְּלָה (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ה'), בְּעִינֵי הָעֲשָׂרָה
 קְפִיטְלָךְ תְּהִלִּים שְׁגָלָה, שָׁהֵם תְּקוּן לְמִקְרָה לִילָה,
 שָׁהֵם כְּלוּלִים מֵעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, וְזֶה יְדוּעַ, שֶׁסֶּפֶר
 תְּהִלִּים כָּלוּל מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁל תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים,
 כִּי רַב סֵפֶר הַתְּהִלִּים מְדַבֵּר מִצְעָקוֹת וְזַעֲקוֹת
 וְשׁוּעוֹת לְהַשֵּׁם יְתָבָרֵךְ, וְכַמָּה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל תַּחֲנוּנִים,
 שֶׁיַּעֲזְרֵהוּ הַשֵּׁם יְתָבָרֵךְ לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ לְצֵאת
 מִמְּצוּלוֹת יָם, שָׁהֵם עֲכִירַת תְּאוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה
 וְהַבְּלִיּוֹ, וּבְתוֹךְ אֵלּוּ הַצְּעָקוֹת וְהַתְּחִינּוֹת וְהַתַּחֲנוּנִים
 שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, בְּתוֹךְ זֶה מִתְחִיל
 לֵאמֹר וּלְשַׁבַּח וּלְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְהַשֵּׁם יְתָבָרֵךְ, וְכֹל
 אֵלֶּה הַדְּרָכִים וְהַנְּתִיבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל סֵפֶר תְּהִלִּים,
 כָּל זֶה הוּא סוּד עֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שָׁהֵם עֲשׂוֹר
 לְשׁוֹנוֹת שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶן סֵפֶר תְּהִלִּים, שֶׁבָּהֶן כְּלוּלוֹת
 כָּל הַבְּקָשׁוֹת וְהַצְּעָקוֹת וְהַשְּׁוּעוֹת וְהַשִּׁירוֹת
 וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שְׁאוּמְרִים כָּל יִשְׂרָאֵל בְּכֹל מְקוֹם שָׁהֵם,
 שֶׁעֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת לְהַשֵּׁם יְתָבָרֵךְ הִיא רַק עַל-יְדֵי-
 זֶה, וְכִמּוֹ שְׁגָלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק
 ב', סימן פד), שֶׁעֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת וּדְבָקוֹת יִשְׂרָאֵל
 לְהַשֵּׁם יְתָבָרֵךְ הוּא עַל-יְדֵי תְּפִלָּה, וְזֶה הַשַּׁעַר שֶׁדָּרָךְ

שֵׁם נִכְנָסִין אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, נִמְצָא, שְׁעַקֵּר הַהִתְקַרְבוֹת
וּדְבָקוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ הִיא עַל-יַדֵּי הַקּוֹלוֹת
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת וְתַפְלוֹת וְתַחֲנוּנִים
וְנִגּוּנִים וְזִמְרוֹת, שֶׁזֶה סוּד עֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁעַל
יָדָם הִתְקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׁבַשְׁמַיִם, וְעַל-יַדֵּי-
זֶה מִתְחַבֵּרַת רוּחָנִיּוֹת אֶל גְּשָׁמִיּוֹת, הֵינּוּ גְשָׁמִיּוֹת
גּוֹפּוֹ אֶל רוּחָנִיּוֹת נִשְׁמָתוֹ, וְרוּחָנִיּוֹת נִשְׁמָתוֹ אֶל
גְּשָׁמִיּוֹת גּוֹפּוֹ, כִּי כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁהֵם כְּלוּלִים בְּתוֹךְ
עֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, זֶה סוּד חוּשׁ הַשְּׁמִיעָה, שֶׁשָּׁם
הַרְגֵּשׁת הַנְּגִינָה וְהַקּוֹלוֹת, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוּשִׁים (בְּרָכוֹת טו.): הַשְּׁמַע לְאֲזִנֶּיךָ מַה שֶּׁאֲתָה
מוֹצִיא מִפִּיךָ; וְעַקֵּר יְדִיעוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה,
לְהֶאֱמִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל,
הַכֹּל עַל-יַדֵּי חוּשׁ הַשְּׁמִיעָה, כִּי הַשְּׁמִיעָה בְּלִבָּא
תִּלְיָא (תְּקוּנַיִי-זוֹהַר תְּקוּן נח), וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְלָכִים-א ג,
ט): "וְנָתַתָּ לְעַבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ", וְשָׁם בְּלֵב — שֶׁשָּׁם
תִּלְיָא שְׁמִיעָה, וְשָׁם עַקֵּר יְדִיעַת תְּשׁוּבָת אֱמוּנָתוֹ
יִתְבָּרַךְ, בְּסוּד (מִשְׁלֵי לא, כג): "נֹדַע בְּשַׁעְרֵים
בְּעֵלָה", וְאָמְרוּ בַּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (וַיְרָא קג): כָּל חַד
לְפוּם מַה דְּמִשְׁעַר בְּלִבִּיהּ; כִּי זֶה יְדוּעַ, שֶׁהֵשֵׁם

יתְבַרַךְ מְרוֹמָם וּמְנַשָּׂא לְמַעְלָה מִכָּל הַמַּחְשָׁבוֹת, כִּי
 לִית מַחְשָׁבָה תְּפִיסָא בֵּיהַ כָּלֵל, רַק הַשֵּׁם יתְבַרַךְ
 מֵרַב רַחֲמָנוּתוֹ שְׂרָצָה לְהִיטִיב לְבְרִיּוֹתָיו, לְהַטְעִימָן
 מִזֵּיו טַעְמוֹ, וּלְהוֹדִיעֵם מֵאַלְקוּתוֹ יתְבַרַךְ שְׁמוֹ,
 עַל-כֵּן צִמְצָם עֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל בְּכִמָּה וְכִמָּה מִיַּי
 צִמְצוּמִים לְאִין תְּכִלִּית, עַד אֲשֶׁר הִכְנִיס אֶת הַשְּׂגוֹת
 אֱלֻקוּתוֹ יתְבַרַךְ בְּלֵב הַצְּדִיקִים הָאֱמֹתִיִּים שְׁבַכָּל דּוֹר
 וְדוֹר, כְּמוֹ הָאֲבוֹת הַקְּדֻמוֹנִים וְהַנְּבִיאִים וְהַתְּנַאִים
 וְהָאֲמוֹרָאִים, וְכֵן כָּל הַצְּדִיקִים הָאֱמֹתִיִּים שְׁבַכָּל דּוֹר
 וְדוֹר, שֶׁכֵּלֶם זָכוּ עַל-יְדֵי עֲבוֹדָתָם הָאֱמֹתִית לְהַשִּׁיג
 הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוּת דְּרַךְ כְּמָה צִמְצוּמִים, וְכֵן זֶה הוּא
 סוֹד הַשְּׂמִיעָה, כְּמוֹ מִי שֶׁשׁוֹמֵעַ קוֹל הַמְּדַבֵּר
 וְהַמְּשִׁיעַ, אֲבָל אֵי אֶפְשָׁר לְרְאוֹתוֹ, וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב
 בְּמִתְן תּוֹרָה (דְּבָרִים ד, יב): "קוֹל דְּבָרִים אַתֶּם
 שֹׁמְעִים וְתִמּוּנָה אֵינְכֶם רֹאִים זוֹלָתִי קוֹל", וְאַפְלוּ
 מֹשֶׁה רַבְּנוֹ אָמַר (שְׁמוֹת לג, יח): "הִרְאִינִי נָא אֶת
 כְּבוֹדְךָ וְגו', וְהִשִּׁיבוּ הַשֵּׁם יתְבַרַךְ: לֹא תוּכַל לְרְאוֹת
 פָּנַי, כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחַי וְגו', וְהִסִּירוּתִי אֶת כַּפֵּי
 וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲוֵרֵי וּפְנֵי לֹא יִרְאוּ; וְעַקֵּר הַהֲשָׁגָה
 שֶׁהַשִּׁיג מֹשֶׁה רַבְּנוֹ הָיָה רַק בְּסוֹד חוֹשׁ הַשְּׂמִיעָה,

וְכִמּוֹ שְׂפָתוֹב (בַּמִּדְבָּר ז, כט): "וּבָבֵא מֹשֶׁה אֶל אֱהֱלֵמוֹרָד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מִעַל הַכַּפָּרֶת אֲשֶׁר עַל אֶרֶץ הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכַּרְבִּים וַיִּדְבֹר אֵלָיו", מִכָּל שֶׁכֶן וְכָל שֶׁכֶן שָׂאֵר הַנְּבִיאִים וְהַצְּדִיקִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר, בְּיָדָאֵי כָּל הַשְּׂגָתָם וַיִּדְעָתָם הִיָּתָה בְּסוֹד חוֹשׁ הַשְּׁמִיעָה דִּתְלִיא בְּלָבָא, וְכִמּוֹ שְׂפָתוֹב (חֲבִיקוֹק ג, ב): "הֲוֵי" הַשְּׁמִיעָתִי שְׁמַעֲךָ יִרְאֵתִי וְגו'; וּבַפְּרָטִיּוֹת שָׂאֵר אַנְשִׁים פְּשׁוּטִים כְּמִנּוֹ הַיּוֹם, שֶׁכָּל חִיּוֹתָנוּ וְקַדְשָׁתָנוּ הִיא רַק סוֹד חוֹשׁ הַשְּׁמִיעָה, שְׂאָנוּ שׁוֹמְעִים בְּקוֹל אַבּוֹתֵינוּ שְׁמַסְרוּ לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה מִדּוֹר דּוֹר, וְאָנוּ מְחַיְבִים לְשַׁמַּע בְּקוֹלָם וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וְזֶה סוֹד קְרִיאַת שְׁמַע שְׂאָנוּ אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם פְּעַמִּים עָרֵב וּבִקְרָה, "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל הֲוֵי" אֵלֵינוּ הֲוֵי" אֶחָד", שְׁמַע דִּיקָא, כִּי עַקֵּר הָאֱמוּנָה הוּא סוֹד הַשְּׁמִיעָה דִּתְלִיא בְּלָבָא, וְכֵן בְּרַב הַפְּסוּקִים שְׁמֹזְהִיר עַל קִיּוֹם הַתּוֹרָה, הוּא מְזַכִּיר לְשׁוֹן שְׁמִיעָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (דְּבָרִים ל, כ): "לְשַׁמַּע בְּקוֹלוֹ וּלְדַבְּקָה בּוֹ" וְגו', וּכְתִיב (שָׁם יא, ג): "וְהָיָה אִם שָׁמַעַתְּ תִשְׁמְעוּ אֶל כָּל מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה

אֶתְכֶם" וְגו', וְכָל זֶה הוּא סוּד קְדוֹשׁ הַנְּגוּנִים שְׁעַם
 יִשְׂרָאֵל מְזַמְּרִים בְּשִׁבִיל הַתְּקַרְבוֹת אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
 כִּי הַנְּגִינָה הוּא בְּסוּד עֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה שֶׁהֵם
 כָּל־יֵינֹת כָּל הַתְּפִלוֹת, שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, תְּחִינּוֹת
 וּבִקְשׁוֹת וְהַפְּצָרוֹת וּפְיוּסִים, כָּל־יֵינֹת כָּל הַקּוּלוֹת
 דְּקְדוּשָׁה, שֶׁהֵם סוּד חוּשׁ הַשְּׂמִיעָה, שְׁעַקֵּר דְּבִקּוֹת
 יִשְׂרָאֵל לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל-יְדֵי-זֶה, וְעַל-כֵּן אִי
 אֶפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶלָּא עַל-יְדֵי
 סוּד עֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁהֵם כָּל־ל הַשִּׁירוֹת
 וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁאֲנוּ מְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים אֶת הַקְדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל מִיַּי אָפְנִים שְׂבַע־עוֹלָם, וְכֵן הַתּוֹרָה
 הַקְדוּשָׁה, הִיא גַם-כֵּן בְּסוּד עֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁזֶה
 סוּד הַטְּעָמִים שֶׁבַתּוֹרָה שֶׁהֵם לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה מְכַל
 הַבְּחִינּוֹת הַקְדוּשׁוֹת שֶׁהַתּוֹרָה כְּלוּלָה מֵהֵן, כִּי
 הַתּוֹרָה כְּלוּלָה מְטַעְמִים, נִקְדוּת, תְּגִים, אוֹתִיּוֹת,
 וְהַטְּעָמִים הֵם לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה מְכַל הַבְּחִינּוֹת שֶׁל
 הָאֲרָבַע בְּחִינּוֹת, כִּי עַל-יְדֵי הַטְּעָמִים נִקְשָׁרִים בְּסוּד
 הָאֲצִילוֹת, שֶׁזֶה סוּד נְגִינּוֹת הַטְּעָמִים בְּעֵינֵי עֶסֶק
 הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא עֵינֵי שֶׁל זְמִירוֹת וְנְגוּנִים אֲלֵיו
 יִתְבָּרַךְ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מְקַבְּלִין אֶת הַתּוֹרָה, וְעַל-כֵּן

אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְהִרְבוֹת בְּכָל יוֹם בְּלִמּוּד
הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא סוּד הַטְּעָמִים, קוֹלוֹת
מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, שִׁינְרֵדָת וּמַתְּלַבֶּשֶׁת בְּתַגִּין
וּנְקֵדוֹת וְאוֹתִיּוֹת, וְכֵן עוֹסֵק בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת אֶל
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שָׁזֶה כָּלֵל סֵפֶר תְּהִלִּים, וּבִפְרָט
הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה שֶׁגָּלָה רַבְּנוּ ז"ל לֹאמַר עַל תְּקוּן
פְּגַם הַבְּרִית, וְהִבְטִיחַ שָׁמַי שִׁיאֵמַר אֶת הָעֲשֶׂרָה
מִזְמוֹרִים אֵלָיו עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ, יוֹצִיאֵנוּ מִהַשְּׂאוּל
תַּחֲתִית וּמַתַּחֲתִיו; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה
לֹאמַר בְּכָל יוֹם אֶת הָעֲשֶׂרָה מִזְמוֹרֵי תְּהִלִּים, שֶׁהֵם
עֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה, וּמְכַל שֶׁכֵּן מִי שְׁזוּכָה לְאֶמְרָם עַל
צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּעִיר אוֹמֵן, שֶׁהִבְטִיחָנוּ שִׁיעֲשֶׂה לָנוּ
טוֹבָה נְצַחִית. וְעַקֵּר הַטּוֹבָה הַיָּא שְׁנִזְכָּה בַּחַיִּים
חַיּוֹתָנוּ לָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְנִזְכָּה לְשִׁלְמוֹת
הַשְּׁלוֹם, שֶׁיִּתְקַשֵּׁר אֶצְלָנוּ הָרוּחַנִי וְהַגְּשָׁמִי, הַנְּשָׂמָה
עִם הַגּוּף, וְנִזְכָּה לְהַכִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹד
בַּחַיִּים חַיּוֹתָנוּ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשִׁיךְ עַל עַצְמָנוּ
עֲרֵבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, חַיּוֹת אֶלְקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ;

אֲשֶׁרִי לוֹ (עֵינַן לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, פְּרִיָּה וּרְבִיָּה וְאִישׁוֹת, הַלְכָּה ג', אֹת טז).

ג.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, שְׁעַקֵּר הַתְּכָלִית
 בְּזֶה הָעוֹלָם, הִיא רַק הַשְּׂמִחָה, וְכָל מָה שֶׁהָאָדָם
 שָׂמַח יוֹתֵר, עַל-יְדֵי-זֶה נִכְלָל בְּיוֹתֵר בְּאֵין סוּף
 בְּרוּךְ-הוּא, וְאַפְלוּ הַבְּכִיּוֹת וְהַמְרִירוֹת שְׂבוּכִים בְּמַר
 נֶפֶשׁ עַל קִבְרֵי צַדִּיקִים, שְׂמֵבֶקֶשׁ שִׁין וּמִתְחַנְנִין שָׁם
 אֲלוֹי יִתְבָּרֵךְ, עַקֵּר הַתְּכָלִית שְׂיָבֵא אַחֲר־כֶּף עַל-יְדֵי
 זֹו הַמְרִירוֹת וְהַלֵּב הַנֶּשְׁבֵּר לְשְׂמִחָה עֲצוּמָה.
 וְהַשְּׂמִחָה הִיא סוּד 'קוֹל רַנָּה', סוּד 'עֲשָׂרָה מִיַּי
 נְגִינָה', שְׁנַתְעוֹרְרִים עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, שְׁנֵה סוּד
 אֲמִירַת תְּהִלִּים שְׁנוֹהֲגִים לוֹמֵר עַל קִבְרֵי הַצַּדִּיקִים,
 כְּמוּבָא בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,
 שְׂצִנָּה לוֹמֵר כִּמָּה מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים עַל קִבְרֵי
 הַצַּדִּיקִים, וְזֶה סוּד הָעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים שְׂגִלָּה
 רַבְּנוּ ז"ל וְצִנָּה לְאֲמָרָם עַל קִבְרוֹ, כִּי הָעֲשָׂרָה
 מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים הֵם סוּד הַשְּׂמִחָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב
 (תְּהִלִּים צב, ד): "עָלִי עֲשׂוֹר וְעָלִי נָבֵל, עָלִי הַגִּיוֹן

בְּכַנּוּר, כִּי שִׁמְחַתְּנִי הַיְיָ"ה בְּפַעֲלָךְ בְּמַעֲשֵׂי יְדֶיךָ
אַרְנֶן, מַה גָּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ הַיְיָ"ה מְאֹד עֲמָקוֹ
מִחֲשֻׁבוֹתֶיךָ" וְגו', וּמְחַמֵּת שְׂאֵדָם חֲטָא, עַל-יְדֵי-זֶה
נִמְשָׁךְ אֶל הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, וְכִשְׁזוֹכִין לְבּוֹא אֶל
קְבְרֵי הַצַּדִּיקִים, אֲשֶׁר עַל-פִּי-רֹב נוֹהֲגִים לְהִתְמַרֵּר
מְאֹד מְאֹד עַל קְבְרֵי הַצַּדִּיקִים בְּמְרִירוֹת גְּדוֹלָה וּבְלִב
נִשְׁבֵּר מְאֹד מְאֹד, עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא זוֹכִין אַחֲר־כֵּן
לְשָׁלוֹם וְלִרְנָה וְלִשְׂמֻחָה, כִּי הֵם בְּחִינָה אַחַת, כִּי
תִּכְרַח-וּמִיד כְּשֶׂאֲדָם שׁוֹפֵךְ אֶת לְבָבוֹ וְאֶת כָּל שְׂיַחְתּוֹ
וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּבּוֹכָה וְצוֹעֵק
עַל מַר נַפְשׁוֹ, וּמוֹצִיא אֶת כָּל הַמְרִירוֹת מִתּוֹךְ
הַבְּכִיָּה, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא בָּא לְיַדֵּי שְׂמֻחָה אֲמִתִּית,
שְׂזוֹ מַעֲלֵת הַנְּסִיעָה אֶל קְבְרֵי הַצַּדִּיקִים, וְלִשְׁפּוֹךְ אֶת
לְבוֹ שָׁם, וּבְפָרֵט לֹאמַר שָׁם אֶת הָעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי
תְהִלִּים שֶׁגָּלָה רַבְּנוֹ ז"ל, שֶׁהֵם תְּקוּנַת הַבְּרִית, וְעַל-
יְדֵי הַמְרִירוֹת שֶׁמְמַרֵּר וּבּוֹכָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
עַל-יְדֵי-זֶה יְבּוֹא אַחֲר־כֵּן לְיַדֵּי שְׂמֻחָה עֲצוּמָה בְּסוּד

עֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה (עֵין לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, קְרָחָה וְכַתְבַּת
קַעֲקַע הַלְכָה ג', אֹת ה').

ד.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, בְּזֶה הָעוֹלָם
צָרִיכִים לְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מִיַּי אֲפָנִים שֶׁבְּעוֹלָם
לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כִּי הַשִּׂמְחָה הִיא רְפוּאָה
לְכָל הַמַּחְלוֹת, כִּי כָּל הַמַּחְלוֹת בָּאוֹת מִקְּלָקוּל
הַשִּׂמְחָה, כִּי הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה בָּאִים בְּתוֹךְ
הָעֲשָׂרָה מִיַּי דְּפִיקִין, וְעַל-כֵּן כְּשֶׁנִּתְקַלְקְלָת
הַשִּׂמְחָה, שֶׁהִיא סוּד עֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, עַל-יְדֵי-זֶה
נִתְקַלְקְלִין הָעֲשָׂרָה מִיַּי דְּפִיקִין, וּבָאִים כָּל מִיַּי
חֲלָאִים, חֶס וְשָׁלוֹם (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן
כג), וְלָכֵן צָרִיכִין לְהַשְׁתַּדֵּל בְּיֹתֵר לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה,
וּלְהַכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מִיַּי אֲפָנִים שֶׁבְּעוֹלָם
לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי הַשִּׂמְחָה נוֹתֶנֶת כַּח לְאָדָם שֶׁלֹּא
תִּגְעַנֶּה אֵלָיו שׁוֹם מַחְלוֹת, וְרוֹאִים עַל-פִּי-רֹב,
שֶׁכְּשֶׁהָאָדָם שָׁבוּר וְנוֹפֵל לְיַדֵּי דְּכָאוֹן וְנִשְׁבָּר, עַל-
יְדֵי-זֶה נוֹפֵל יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּמַרְירוֹת עֲצוּמָה,
וְהַמְרִירוֹת שׁוֹבְרֹת אֶת גּוּפוֹ, עַד שֶׁכָּל מִיַּי מַחְלוֹת

נִדְבָקִים בּוֹ, לֹא-כֵן מִי שֶׁחֹזֵק בְּמִדַּת הַשְּׂמֵחָה,
 עַל-יְדֵי-זֶה מְגַרֵּשׁ וּמְבַטֵּל מַעְצָמוֹ כָּל מִיַּי מַחְלוֹת;
 עַל-כֵּן צָרִיכִין לְהַשְׁתַּדֵּל בְּיוֹתֵר לַחֲטֹף אֶת הַיְגוֹן
 וְהָאֲנָחָה אֶל תּוֹף הַשְּׂמֵחָה, וּלְהַתְּאַמֵּץ לְהִיּוֹת רַק
 בְּשְׂמֵחָה תָּמִיד, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִצְלִיחַ אֶת דְּרָכּוֹ בֵּין
 בְּגִשְׂמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחַנִיּוֹת. וְזֶה מֵה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים (פְּרִיתוֹת ו'): כָּל תְּפִלָּה שֶׁאֵין בָּהּ צְרוּף
 פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל לֹא נִקְרָאת תְּפִלָּה, כִּי צָרִיכִין דִּיקָא
 לְצַרֵּף אֶת פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל לְתַפְלָתָנוּ, כְּדֵי לְהַכְנִיס אֶת
 הַיְגוֹן וְהָאֲנָחָה אֶל תּוֹף הַשְּׂמֵחָה, כִּי הַתְּפִלָּה תְלוּיָה
 רַק בְּשְׂמֵחָה, כִּי צָרִיף לְהַתְּפַלֵּל בְּשְׂמֵחָה, כְּמוֹ
 שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים ק, ד): "עֲבֹדוּ אֶת ה' בְּשְׂמֵחָה",
 וְתְפִלָּה הִיא עֲבוּדָה שְׂבִלֵב (תַּעֲנִית ב.), וְשֵׁם
 הַשְּׂמֵחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים ד, ח): "נָתַתָּ שְׂמֵחָה
 בְּלִבִּי", עַל-כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרָכוֹת ל.א.):
 אֵין עוֹמְדִין לְהַתְּפַלֵּל אֶלָּא מִתּוֹף שְׂמֵחָה שֶׁל מְצוּהָ;
 נִמְצָא שֶׁהַתְּפִלוֹת שְׂבִלֵב הֵן סוּד הַשְּׂמֵחָה, עַל-כֵּן
 צָרִיף דִּיקָא לְצַרֵּף אֶת הַפּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם יְגוֹן
 וְאֲנָחָה, לְקַרְבָּם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כְּדֵי לְהַכְנִיס אֶת הַיְגוֹן
 וְהָאֲנָחָה אֶל תּוֹף הַשְּׂמֵחָה, שֶׁזוֹ שְׂלֵמוֹת מַעֲלַת

הַשְּׂמֵחָה, שְׂיִכּוּלִים לְקִשֶׁר אֶת הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת
 אֶל תּוֹךְ הַשְּׂמֵחָה, שֶׁהוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וְכִמוֹ
 בַּפְּרָטִיּוֹת הָאָדָם כֶּן הוּא בְּכָל־לִיּוֹת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל.
 בַּפְּרָטִיּוֹת — כָּל הַמַּחְלוֹת שֶׁבָּאוֹת לְאָדָם, הֵן רַק
 עַל־יְדֵי הַמְרִירוֹת וְהָעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן שֶׁתּוֹפְסִים
 אוֹתוֹ, אֲבָל תִּכְף־וּמִיד כְּשֶׁמֶהִפֵּךְ אֶת כָּל הַיְגוֹן
 וְהָאֲנָחָה אֶל תּוֹךְ שְׂמֵחָה, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְרַפָּא, כְּמוֹ־
 כֵּן כָּל־נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁאֶחָד יוֹצֵא מֵהֶם וְנַעֲשֶׂה
 לְפוֹשֵׁעַ יִשְׂרָאֵל, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, זֶה גּוֹרֵם כְּבָר
 קְלָקוֹל לְכָל־נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל יִשְׂרָאֵל עֲרֵבִים
 זֶה בְּזֶה (שְׁבוּעוֹת ל.ט.), וְעַל־כֵּן צְרִיכִים לְצַרֵּף אֶת
 הַפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל אֶל תּוֹךְ הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא סוּד הַפִּיכָת
 הַיְגוֹן וְהָאֲנָחָה לְתוֹךְ הַשְּׂמֵחָה, עַל־כֵּן עִקַּר הַתְּפִלָּה
 הִיא עֲשֶׂרָה, כִּי אֲזִי בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה מִתְעוֹרְרִים כָּל
 הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה שֶׁהֵם הַשְּׂמֵחָה, וְעַל־כֵּן כָּל יַחִיד
 וַיַּחִיד צְרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַתְּפַלֵּל בְּצַבּוּר דִּיקָא, כִּי אֲזִי
 בְּנִקְלָה הוּא יִנָּצֵל מִיְגוֹן וְאֲנָחָה, כִּי הַצַּבּוּר הֵם
 כָּל־לִיּוֹת הַשְּׂמֵחָה, וְעִקַּר הַשְּׂמֵחָה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי רַבּוּי
 עִם שְׂמֵת־קִבְצִים יַחַד, וּבַפְּרָט מְנִיץ עֲשֶׂרָה שֶׁהֵם כּוֹנְנִים
 הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁ לָהֶם כַּח לְהַפִּיף

יְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׁמְחָה, וְעַל-כֵּן אֶפְלוּ אִם יֵשׁ בּוֹ
 אַחֲזִיזֵת הַיְגוֹן וְהָאַנְחָה וְהַעֲצָלוּת וְהַמְרִירוֹת, חֵס
 וְשָׁלוֹם, יִתְהַפֵּף הַכֹּל לְשִׁמְחָה עַל-יְדֵי הַצְּבוּר, עַל-כֵּן
 הַתְּפִלָּה הִיא רְפוּאָה לְכֹל, כִּי כָּל הַרְפּוּאוֹת הֵן
 עַל-יְדֵי שִׁמְחָה, וְעַל-כֵּן הוּא עֲנִיָּן גָּדוֹל לְקָרֵב
 רְחוּקִים, שְׁזֶה סוּד הַפִּיכֵת יְגוֹן וְאַנְחָה אֶל הַשִּׁמְחָה,
 וְזֶה שְׁאֵנוֹ אוֹמְרִים בַּתְּפִלָּה פְּסוּקֵי דְזִמְרָה, שֶׁהֵם
 עֲשֶׂרָה "הַלְלוּיָהּ", שֶׁהֵם כְּנֻגַד עֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה, כִּי
 עֶקֶר הַתְּפִלָּה הִיא דִּיקָא עַל-יְדֵי שִׁמְחָה, וְעַל-כֵּן הוּא
 דְּבָר גָּדוֹל מְאֹד לְהַתְּפִלֵּל בְּמִנְיָן וּלְקָרֵב רְחוּקִים,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׁמְחָה וְיִתְגַּלֶּה
 אֵלָיו מֶלֶךְ הַכְּבוֹד תָּמִיד (עֵינֵן לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, קְרִיאַת
 שְׁמַע, הַלְכָה ב').

ה.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בָּזָה
 הָעוֹלָם צָרִיכִים לְשָׁמֵר מְאֹד מְאֹד אֶת הַמַּחַ, וְלֹא
 לְהַכְנִיס בְּמַחַ מַחֲשַׁבְתּוֹ שׁוּם מַחֲשָׁבָה אַחֲרֵת
 מִבְּלַעֲדֵי אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הַמַּח הוּא
 לְבוּשׁ וְכֶסוּי עַל הַנְּשָׂמָה, כִּי הַנְּשָׂמָה שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ

המח, ועל-כן צריכים מאד מאד לשמר את
המחשבה. ויש שלשה מחין לכל אדם, וכל אחד
ואחד הוא בחינת מחיצה פרוסה בפני תאות נאוף
(לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח); הינו אצל כל אדם
יש חכמה, והחכמה הזאת אינה מתגלית אלא
על-ידי בינה. שמתבונן בתוך החכמה,
ומההתבוננות שאדם מתבונן, הוא בא לדעת,
ולתפיר אותו יתברך, שעל-ידי-זה הוא זוכה לבנות
לעצמו שלש מחיצות פנגד תאות נאוף, כי אין
אדם עובר עברה אלא אם כן נכנסת בו רוח שטות
(סוטה ג'), אבל כשהמח והדעת שלמים הוא מגן
מפני התאוה הזאת, ולכן צריכים לבקש הרבה
ממנו יתברך על קדשת וטהרת המח, ותכף
כשזוכים לקדשת וטהרת המח, אזי שום קלפה לא
יכולה לו, אדרבה הוא דבוק בתי החיים בו יתברך,
שזה סוד שלש תפלות ביום: שחרית, מנחה,
מעריב, כי כל תפלה ותפלה היא בחינת מח מיוחד
מאלו השלשה מחין, שהם מחיצה פרוסה בפני
תאות נאוף, ועל-כן צריכים לקדש ולטהר את
עצמו ביותר, שלא יתאחזו בו הקלפות, וזה זוכים

על-ידי שאדם מתפלל בכל יום אליו יתברך
 התפלות הקדושות: שחרית, מנחה, מעריב, וכפי
 שמתפלל בכונה גדולה, על-ידי-זה בונה לעצמו
 מח' חדש שיהיה מחיצה פרוסה בפני תאות נאוף,
 ועל-כן אנו רואים שרוב הבלבולים באים לאדם
 דיקא בתוך התפלה (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ל'),
 כי הסמ"ך-מ"ם אורב מאוד מאוד על האדם
 שתהינה לו מחשבות זרות ובלבולים והרהורים,
 כדי שלא יבנה לעצמו מחיצות פרוסות נגד תאות
 נאוף, ולכן גם על זה צריכים רחמים רבים, ועל-כן
 צריכים לבוא אל הצדיק האמת, שהוא הבעל כח
 שיכול להפנס לתוך הבליעה של הסטרא אחרא,
 ולהוציא את כל הנשמות שנפלו לשם, ולהחזירן
 אל הקדשה, אף על זה בעצמו אורב הסמ"ך-מ"ם
 ביותר שלא יתקרבו אל הצדיק הקדוש והבעל כח
 שיש בכחו לירד בתוך בית הבליעה של הסטרא,
 ולהוציא את כל הנשמות שנפלו לשם, ולהחזירן
 אל הקדשה, אף על זה בעצמו אורב הסמ"ך-מ"ם
 ביותר, שלא יתקרבו אל הצדיק הקדוש והבעל-
 כח, שיש בכחו לירד בתוך בית הבליעה של

הַסְטָרָא אַחֲרָא, וְלְהוֹצִיא מִשָּׁם הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּפְּלוּ
 לְשָׁם; וְלִכֵּן טוֹב לָבוֹא אֶל צִיּוֹן קְבָרוֹ, אֲשֶׁר שָׁם
 טָמוּן גּוֹפּוֹ הַקְּדוֹשׁ, וּכְשֶׁבָּאִים לְשָׁם וּמִבְּקָשִׁים
 וּמִתְחַנְּנִים עַל נַפְשׁוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה מוֹרִידִים אֶת נַפְשׁוֹ,
 רוּחַ, וְנִשְׁמָה שֶׁל הַצַּדִּיק, וּמִכְּנִיס בּוֹ קְדֻשָּׁה וְטַהֲרָה
 עַל-יְדֵי קוֹל הַמְּשָׁקָה אֶת הַגֶּן, כִּי הַצַּדִּיק זָכָה
 לְהַכְּלִיל לְגַמְרֵי בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְעַל-כֵּן הוּא
 יָכוֹל לְהוֹכִיחַ אֶת כָּל הַבָּאִים אֵלָיו, וְעַל-יְדֵי תוֹכַחְתּוֹ
 שְׁמוֹכִיחַ, הוּא מִכְּנִיס רֵיחַ טוֹב בַּנְּשָׁמוֹת, כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (שִׁיר הַשִּׁירִים א, יב): "נִרְדֵּי נָתַן רֵיחוֹ",
 שְׁאַפְלוּ שְׁעָשׂוּ מַעֲשֵׂה הָעֶגְלָה שְׁפָלוּל מִכָּל הַחֲטָאִים
 שְׁבָעוּלָם, אֶף-עַל-פִּי-כֵן יֵשׁ בְּכַח הַמוֹכִיחַ שֶׁהוּא
 הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּחִינַת מַשֶּׁה עַל-יְדֵי תוֹכַחְתּוֹ שֶׁיַּחֲזִרוּ
 בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
 (שַׁבַּת פח:), שְׁאַפְלוּ אַחַר חֲטָא מַעֲשֵׂה הָעֶגְלָה אָמַר
 לָהֶם מַשֶּׁה עֲדִין חֲבִיבוּתָא גַבֵּן, כִּי גָדוֹל כַּחַ הַצַּדִּיק
 הָאֵמֶת שֶׁיָּכוֹל לְגַלוֹת אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת
 בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְעַל-כֵּן אֵין שׁוֹם יָאוֹשׁ בְּעוֹלָם
 כָּלֵל; וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזּוֹכֶה לָבוֹא אֶל צִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ
 שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהַבְּטִיחַ בְּחַיָּו שְׁמִי שֶׁיָּבוֹא

אָצֵלוּ, וַיֹּאמֶר שֵׁם הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁהֵם הָעֲשֶׂרָה
 מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁגָּלָה בְּשִׁבִיל תְּקוּן פְּגַם הַבְּרִית,
 אֲזִי אֶפְלוּ אִם עֲצָמוּ וַגְּבֹהוּ חֲטָאִיו וּפְשָׁעָיו, הוּא
 יוֹצִיאֵנו מִהַשְּׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו; וְלִכֵּן רָאָה,
 אֱהוּבֵי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, לָבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר
 אוֹמֵן, וְתֹאמַר שֵׁם הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁהֵם
 הָעֲשֶׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים הַנִּקְרָאִים 'תְּקוּן הַכֶּלֶל',
 וְתֹאמַר הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה בְּהַתְּעוֹרְרוֹת וּבַחֲתוּת
 וּבְדַבְּקוֹת גְּדוּלָּה אֵלָיו יְתַבְּרֶךְ, וְתִבְקֶשׁ וְתִתְחַנֵּן עַל
 נַפְשְׁךָ שֶׁתִּזְכֶּה לְשִׁמְעַת אֶת קוֹל הַמוֹכִיחַ, שֶׁהוּא קוֹלוֹ
 שֶׁל הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא מִמְּשִׁיךְ קוֹל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 אֶפְלוּ בְּמָקוֹם שֶׁהוּא נִמְצָא שָׁם, בְּסוּד (בְּרֵאשִׁית ג,
 יג): "אֵת קִלְךָ שָׁמַעְתִּי בִּגְן וָאֵירָא", כִּי הַצַּדִּיק
 מוֹרִיד אֶת קוֹלוֹ יְתַבְּרֶךְ שֶׁהֵם הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה,
 עַד שֶׁאֶפְלוּ אֵלָיו שֶׁחֲטָאוּ וְנִפְלוּ בְּמָקוֹם שֶׁנִּפְלוּ
 עַל-יְדֵי חֲטָאֵיהֶם וְעוֹנוֹתֵיהֶם הַמְרַבִּים, גַּם-כֵּן
 יִשְׁמְעֵנו אֵת קוֹלוֹ יְתַבְּרֶךְ, וַיִּתְחִילוּ לִירֹא וְלִפְחֹד
 מִמֶּנּוּ יְתַבְּרֶךְ, עַל-יְדֵי-זֶה יִזְכּוּ לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה; וְלִכֵּן רָאָה אֱהוּבֵי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, לֹא לְהִיּוֹת
 בְּטֶלֶן, אֶף שֶׁעָשִׂיתָ כְּבָר מֵה שֶׁעָשִׂיתָ וּפְגַמְתָּ בָּמָה

שִׁפְגַמְתָּ, עִם כָּל זֹאת רְאֵה לֹמֵר הָעֲשָׂרָה מְזֻמְוֹרֵי
 תְּהִלִּים, שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה אֶצֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ
 ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכָּה שְׂיִמְחַל לָךְ
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עֲוֹנוֹתֶיךָ; כִּי עַקֵּר
 הַחַטָּאִים הוּא הַעֲלָמוֹת וְהַסְתָּרוֹת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ
 יִתְבָּרֵךְ עַד שְׂאִין רוֹאִים וְאִין שׁוֹמְעִים וְאִין
 מְרַגְּשִׁים שׁוֹם הַתְּעוֹרְרוֹת וְשׁוֹם הַתְּחִזְקוֹת בְּחַיֵּינוּ,
 וּמִתִּיאֵשׁ לְגַמְרֵי מַחְיֵינוּ, וּבְזֶה שְׂבָאִים אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ
 ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן, שֶׁהִבְטִיחַ שְׁמִי שְׂיָבוֹא שָׁם וַיֹּאמֶר
 הָעֲשָׂרָה מְזֻמְוֹרֵי תְּהִלִּים שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה,
 יִזְכָּה לְשִׁמְעַ אֶת קוֹל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנֵה סוֹד:
 "אֶת קִלְךָ שָׁמַעְתִּי בְּגֹן וְאִירָא"; וְלִכֵּן אֲשָׂרִי וְאֲשָׂרִי
 מִי שְׂאִינוּ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ כְּלָל אֵלָא מְקַיֵּם
 בְּתַמִּימוֹת וּבְפְשִׁיטוֹת רְצוֹנוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וּבֵא
 אֵלָיו וְאוֹמֵר שֶׁם הָעֲשָׂרָה מְזֻמְוֹרֵי תְּהִלִּים, וְעַל-יְדֵי-
 זֶה אֶפְלוּ אִם עַצְמוֹ וְגָבְהוּ פְּשָׁעֵינוּ, יַעֲמִיד אֶת עַצְמוֹ
 לְאֶרֶץ וְלָרַחֵב וַיּוֹצִיאוּ מִשָּׁם, כִּי אֶפְלוּ שְׂאָדָם מְלֵא
 חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וְנִתְמַלְאוּ חַטָּאִיו עַל כָּל חֲלָל
 הָעוֹלָם לְאֶרֶץ וְלָרַחֵב, אֶף-עַל-פִּי-כֵן יֵשׁ בְּכַח
 הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה לְהוֹצִיאוֹ מִהַבּוֹץ וְהַלְכֵלוֹךְ

שֶׁנֶּפֶל לְשֵׁם, כִּי גָדוֹל כַּח הַצַּדִּיק שֶׁיְכוּל לִירֵד בְּתוֹךְ
 בֵּית הַבְּלִיעָה שֶׁל הַסְטֵרָא אַחֲרָא, וְלִהְיוֹצִיא מִשָּׁם
 הַקִּדְשׁוֹת וְהַתְּפִלוֹת שֶׁבְּלִיעָה הַסְטֵרָא אַחֲרָא, בְּסוּד
 (אִיּוֹב כ, טו): "חֵיל בָּלַע וַיִּקְאַנּוּ", שֶׁהוּא מְכַרְח לְתַן
 הַקָּאוֹת, הֵינּוּ שֶׁהַסְטֵרָא אַחֲרָא מְכַרְחֵת לְהַקִּיא
 וְלִהְיוֹצִיא אֶת כָּל הַקִּדְשׁוֹת שֶׁל הַדַּעַת וְהַתְּפִלוֹת
 שֶׁבְּלִיעָה מִנְּשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא דֵי שֶׁמְקִיאָהּ
 וּמוֹצִיאָהּ אֶת כָּל הַקִּדְשָׁה שֶׁבְּלִיעָה, אֲלֵא צְרִיכָה
 גַּם-כֵּן לְהַקִּיא וְלִהְיוֹצִיא עֲצָמוֹת הַחַיּוֹת שֶׁלוֹ מִמָּשׁ,
 שֶׁזֶּה כָּלֵל הַגְּרִים וּבַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁנַּעֲשִׂים עַל-יַדֵּי
 שְׂאָדָם נִתְעוֹרֵר בְּתְשׁוּבָה, כִּי מִי שֶׁזּוֹכֶה בְּאֵמֶת
 לְהַתְעוֹרֵר בְּתְשׁוּבָה וּבָא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר
 אוֹמֵן, וְאוֹמֵר שֵׁם הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה
 מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים, וּבּוֹכָה וּמְבַכָּה עַל נַפְשׁוֹ שֶׁיַּחּוּס
 וִירַחֵם עָלָיו, הַקִּדְוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וַיּוֹצִיאֵנוּ מִהַחֲשֵׁךְ
 וְהַקְּלָפוֹת שֶׁנֶּפֶל אֲלֵיהֶם, אֲזַל לֹא דֵי שֶׁהוּא יוֹצֵא
 לַחוּץ אֲלֵא עוֹד מוֹצִיא אַחֲרֵים שְׂגָם-כֵּן נִפְלוּ; וְלִכֵּן
 רָאָה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי הַיְקָר, לְהִיּוֹת חֲזָק וְאַמִּיץ לְבוֹא
 בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, וְתֹאמַר שֵׁם
 הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים

שגלה בשביל תקוץ פגם הכרית בהתחדשות
 חדשה, כאלו לא אמרת את זה אף פעם, ודיקא
 על-ידי-זה תזכה להתעורר בתשובה, ולשמע את
 קול הקדוש-ברוך-הוא, שזה בעצמו עשׂרה מיני
 נגינה, כי העשׂרה מיני נגינה הם סוד השופר, כמו
 שאמר הנביא (ישעיה נח, ד): "כשופר הרם קולך
 והגד לעמי פשעם", כי הצדיק האמת שהוא
 המוכיח, שרוצה להוכיח את ישראל, ולהגיד להם
 פשעם וחטאתם, הוא משתמש עם הקול הזה קול
 השופר, שהוא סוד עשׂרה מיני נגינה, שהם פלולים
 משיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, ועל-פן
 פ'ש'פ'ר' ראשי תבות: פ'שוט, פ'פול, ש'לש,
 ר'בוע, שהוא סוד השיר שיתער לעתיד, שיתגלה
 לכל העולם פלו, שהם העשׂרה מיני נגינה
 הפלולים בעשׂרה מזמורי תהלים שהם עשר
 ספירות, " הוא אור פשוט, סוד הכתר, האין סוף,
 ה' הוא סוד כפול — חכמה ובינה, אבא ואמא, ו'
 הוא סוד שלש — חסד, גבורה ותפארת, ה' הוא
 סוד רבוע — נצח, הוד, יסוד, מלכות, שדיקא
 על-ידי שאומרים עשׂרה מיני נגינה אלו, שהם

הַעֲשָׂרָה מְזֻמְרֵי תְהִלִּים שְׁגָלָה רַבָּנוּ ז"ל בְּשִׁבִיל
 תְּקוּן פְּגַם הַבְּרִית, עַל-יְדֵי-זֶה מְמַשִּׁיכִים עַל עֲצָמָם
 אֹר וְזִיו וְחַיִּית וְדַבְּקוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, שְׂיִוְרַד
 אֹרֹו כְּבִיכּוֹל וּמְאִיר וּמְתַלְבֵּשׁ בְּתוֹךְ הָעֶשֶׂר סְפִירוֹת,
 עַד שְׂאָדָם זֹכֶה לָשׁוּב בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּמְאִירִים
 לְפָנָיו אַרְבַּע שְׁמוֹת הַיְי"ה בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ
 בְּגִלּוּי נֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד; וְלִכֵּן רָאָה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי
 הַיְיָקָר, בְּכָל פַּעַם כְּשֶׁמָּר וְצַר לָךְ, תְּבָרַח אֶל צִיּוֹן
 רַבָּנוּ ז"ל, וְתֹאמַר שֵׁם הַעֲשָׂרָה מְזֻמְרֵי תְהִלִּים,
 שֶׁהֵם עֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, וְתִבְקֶשׁ וְתִתְחַנֵּן עַל נַפְשְׁךָ
 שְׂיִוְצִיֶּאֱךָ מִהַרְע וְהַחֲשֶׁךְ שֶׁנִּפְלְתָ לְשָׁם. וְתִשְׁמַר אֶת
 עֲצָמְךָ לֹא לְהִיּוֹת עֵז פָּנִים, כִּי עֵז פָּנִים מְמַשִּׁיךְ עַל
 עֲצָמוֹ אֶת הַגִּיהֵנוּם בְּחַיָּיו, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים (אָבוֹת ה'): עֵז פָּנִים לְגִיהֵנוּם, שְׁעוֹד בְּחַיִּים
 חַיּוֹתוֹ הוּא מְמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אֶת אֵשׁ הַגִּיהֵנוּם,
 וּבְזֶה שְׂאָדָם הוּא עֵז פָּנִים מְגַלָּה שֶׁהוּא בְּעַל עֵבְרָה
 גְּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תְּעֵנִית ז'): כָּל
 אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ עֲזוֹת פָּנִים, בְּיָדוּעַ שֶׁנִּכְשַׁל בְּעֵבְרָה,
 כִּי אִם אָדָם הוּא מְלֵא עֲזוֹת, סִימָן שֶׁהוּא פָּגוּם מְאֹד
 בְּפַגַּם הַבְּרִית, כִּי אַחֲרַת לֹא הָיָה מֵעַז פָּנָיו נִגְדַּ

יְרֵאִים וּכְשָׁרִים, עַל-כֵּן אָמְרוּ (שָׁם): כָּל אָדָם שֵׁשׁ לוֹ עֲזוֹת פָּנִים, מִתָּר לְקָרוֹתוֹ רָשָׁע, וְכֵן מִתָּר לְשִׁנְאוֹתוֹ, כִּי עַז פָּנִים מְגַלָּה שְׂלֵא נוֹלַד בְּכִשְׁרוֹת, וְלָכֵן רָאָה לָבוֹא בְּכָל פַּעַם מִחֻדָּשׁ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, וּתְבַקֵּשׁ וְתִתְחַנֵּן עַל נַפְשְׁךָ שִׁימְחַל לְךָ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל חַטָּאֶיךָ וְעוֹנוֹתֶיךָ שִׁפְגַּמְתָּ, כִּי דִיקָא כְּשֶׁבָּאִים אֶל צִיּוֹן הַצַּדִּיק, שֶׁהִבְטִיחָנוּ בְּחַיֵּינוּ, שְׁמִי שֵׁי אֵמַר אֶצְלוּ הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים, שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, יַעֲשֶׂה לּוֹ טוֹבָה נְצַחִית, עַל-יְדֵי-זֶה יִתְקַן כָּל אֲשֶׁר פָּגַם; וְלָכֵן רָאָה לְשָׁמֵר אֶת עֲצֻמְךָ בְּיוֹתֵר מִכָּל מִיַּי עֲזוֹת, שֶׁהֵם סִימָן לְבַעַל עֲבָרָה, כִּי לֹא דֵי שֶׁחֲטָאתָ וְעוֹיַתָּ וּפָשַׁעְתָּ לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ, וְעוֹד עָשִׂיתָ כָּל הַתּוֹעֲבוֹת הַרְעוֹת, אִתָּהּ עָכָשׁ מֵעַז פָּנֶיךָ נֶגֶד יְרֵאִים וּכְשָׁרִים, וְלָכֵן רָאָה לְבַכּוֹת הַרְבֵּה בְּצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, וְכָל זְמַן שֵׁשׁ אֶצְלֶךָ עֲזוֹת דְּסִטְרָא אַחְרָא, תִּדַּע שֶׁאִתָּה עֲדִין מָלֵא חַטָּאִים וְעוֹנוֹת, וְעֲדִין לֹא עָשִׂיתָ שׁוּם דְּבָר, וְתִתְחִיל לֹאמַר שׁוּב הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים, שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה שֶׁבָּהֶם כְּלוּלִים הָעֵשֶׂר סְפִירוֹת, קוֹל הַמּוֹכִיחַ, בְּסוֹד: "כְּשׁוֹפֵר הָרֶם קוֹלְךָ, וְהִגִּד לְעַמִּי פִשְׁעֵם",

הֵינּוּ בָּזֶה שְׂאוֹמְרִים הָעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְהִלִּים, שֶׁהֵם
הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, זֶה בְּעֶצְמוֹ קוֹל הַמוֹכִיחַ הָרְאוּי,
שֶׁהוּא מְגִיד וְאוֹמֵר וּמְגַלֶּה לָנוּ פְּשָׁעֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ,
וְעַל-כֵּן כָּל זְמַן שֵׁשׁ בָּנוּ עֲזוֹת דְּסִטְרָא אַחְרָא, שְׂאָנוּ
מְעוֹזִים פְּנִינוּ נֶגֶד יְרָאִים, סִימָן שְׁעֵדִין לֹא תִקְנוּ אֶת
חַטָּאתֵינוּ. וְלִכֵּן צְרִיכִים לָבֹא עוֹד פַּעַם אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ
ז"ל, וְלִבְקֵשׁ וְלִהְתַּחַנֵּן עַל נַפְשֵׁנוּ, וְלוֹמַר עוֹד פַּעַם
הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְהִלִּים,
וְכֵן חוֹזֵר חֲלִילָה, כָּל זְמַן שֵׁשׁ לוֹ עֲזוֹת, סִימָן
שְׁעֵדִין לֹא נִתְּכַפְּרוּ חַטָּאוֹ וְעוֹנוֹתָיו וּפְשָׁעָיו
הַמְרַבִּים, כִּי אִם כָּבֹד הָיָה מִתְּכַפֵּר, לֹא הִיָּתָה לוֹ
שׁוּם עֲזוֹת נֶגֶד שׁוּם בַּר יִשְׂרָאֵל, וְכָל שֶׁכֵּן נֶגֶד יְרָאִים
וְשִׁלְמִים, כִּי כָּל זְמַן שֵׁשׁ אֶצֶל הָאָדָם עֲזוֹת, סִימָן
שֶׁהוּא פָּגוּם מְאֹד מְאֹד; וְלִכֵּן רְאֵה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי
הַיִּקָּר, לְבָכוֹת וְלִהְתַּחַנֵּן עַל נַפְשְׁךָ אֶצֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ
ז"ל, וְתֹאמַר שֵׁם הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שְׂגֻלָּה בְּשִׁבִיל
תִּקּוּן פָּגַם הַבְּרִית, וְתִבְקֵשׁ וְתִתְחַנֵּן מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ,
שֵׁשִׁיר מִמֶּךָ אֶת כָּל הָעֲצָבוֹת וְהָעֲצָלוֹת וְהָעֲזוֹת
וְהָעֲקָשְׁנוֹת דְּסִטְרָא אַחְרָא, וְתִזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּטֹל
וּמְבֹטֵל אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְתִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמְךָ דְרַךְ אֶרֶץ

גדול, ותהיה ענו, שפּל וסבֵּלן, שעל-ידי-זה בעצמו תזכה להיות כלי להמשכת שכֵינת עזו יתברך למטה בזה העולם; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כָּלֵל, אלא זוכה לברח בכל פעם אל ציון רבנו ז"ל, ואומר שם העשרה מזמורי תהלים, שהם העשרה מיני נגינה, ומבקש ומתחנן על נפשו שיזכה שיתכפרו לו כל עוונותיו ופשעיו המרבים שעשה, ויתחיל להתבייש היטב מלפניו יתברך, ויזכיר לעצמו מה שעשה, כי הבושה בעצמה תחזירנו למוטב, ובזה שאדם מתבייש, מוחלין לו על כל עוונותיו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות יב:): כל העושה דבר עברה ומתבייש בה, מוחלין לו על כל עוונותיו; וצריכים לשמר את עצמו מאד מאד לא לבזות שום ברֵיה שבעולם ומכל שכן צדיקים אמתיים, כי בזה הוא מגלה שהוא פגום מאד, ולא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני, וחכמינו הקדושים אמרו (נדרים כ.): "ובעבוד תהיה יראתו על פניכם" (שמות כ, יז) — זו בושה, לבלתי תחטאו — מלמד שהבושה מביאה לידי יראת חטא, מכאן אמרו סימן יפה לאדם שהוא

בִּישׁוֹן, וְכֵן אָמְרוּ (שָׁם): כָּל אָדָם הַמִּתְבַּיֵּשׁ לֹא
 בְּמַהְרָה הוּא חוֹטֵא, וְלָכֵן אַתָּה צָרִיךְ לִרְאוֹת
 שְׁתִּשׁוּבְתְךָ תָּבִיא אוֹתְךָ אֶל מִדַּת הַבּוֹשָׁה, שְׁנֵה
 יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמְךָ מַחִיץ עֲלָאִין לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּחֵי
 הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַד שֶׁתִּגּוֹר בְּזֵה הָעוֹלָם בְּדַגְמַת
 הָעוֹלָם הַבָּא; אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוּ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ
 כָּלֵל, אֵלֹא מְקַבֵּל אֶת דְּבָרֵינוּ כְּמוֹ שֶׁהֵם, שְׂאֵז טוֹב
 לוֹ בְּזֵה וּבָבֵא לְנִצַּח נְצָחִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות

שלמה בן שרה

ויפה בת רחל

וכל בני ביתם

הקב"ה יעזור להם בבריאות הנפש והגוף,

ויזכו לשפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם

ויאריכו ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים.

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

★

תְּקוּן

נורא ונפלא מאד מאד לכלליות החטאים
והוא פגם הברית, רחמנא לצלן

★

ומסגל מאד גם לפרנסה והצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

★

יסדו תקנו וגלו וצוה לפרסמו לכל ישראל,
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עילאה, אדוננו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב זכותו יגן עלינו

★

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

מבאר בלקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ר"ה, אשר
הקלפה המחטאת את האדם בפגם הברית נקראת לילית
אשר מספר שמה עם חמש האותיות עולה כמספר
תהלים, כי יש כח באמירת תהלים להוציא את הטפה
מהקלפה שלקחה אותה ותהלים גימטריא שמות א"ל
אלהים במלואם כזה: אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד
ה"י יו"ד מ"ם.

ויש עשרה מיני זמרה, שהם בחינת העשרה לשונות,
שנאמר בהם ספר תהלים, ויש כח בכל לשון ולשון של
העשרה לשונות לבטל כח הקלפה לילית, ועל-כן צריך
לומר עשרה מזמורי תהלים דיקא, ולכן פשתאמר את
העשרה מזמורי תהלים, תכנין את שני שמות אלו, א"ל
אלהי"ם, במלואם כזה: אל"ף למ"ד, אל"ף
למ"ד ה"י יו"ד מ"ם ועל-ידי-זה תתקן את חטאיך.

★ ★ ★

והמקום הנכון לקונם הוא באמרך מזמור ע"ז בפסוק:
"קולי אל אלהים ואצעקה, קולי אל אלהים והאזין
אלי".

★ ★ ★

תהלים ראשי-תבות תקון הברית לומר יו"ד מזמורים.

הַקְדָּמָה

אֵי תָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א' סִימָן ר"ה וְזוּ לְשׁוֹנוֹ:
תְּקוּן לְמַקְרָה-לֵילָה, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, לֹאמַר עֲשֶׂרָה קְפִיטָל
תְּהֵלִים בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁאַרְע לּוֹ, חֶס וְשְׁלוֹם, כִּי יֵשׁ כַּח
בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים לְהוֹצִיא הַטָּפָה מֵהַקְּלָפָה שְׁלֶקְחָה אוֹתָהּ,
כִּי "תְּהֵלִים" בְּגִימָטְרִיא "לֵילִית" עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל
שָׁמָּה, שֶׁהִיא הַמְּמָנָה עַל זֶה, כִּידוּעַ. וְצָרִיף לְכוּן בְּשַׁעַת
אַמִּירַת תְּהֵלִים, שְׁתְּהֵלִים בְּגִימָטְרִיא תַּפָּה, שֶׁהוּא מְכוּן
כְּמִסְפַּר הַשָּׁנִי שְׁמוֹת אֵל אֱלֹהִים בְּמִלּוּאוֹ כִּזֶּה: א"ל"ף
למ"ד, א"ל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שְׁעַל-יְדֵי הַשָּׁנִי
שְׁמוֹת אֵלֹו יוֹצֵאָה הַטָּפָה מֵהַקְּלָפָה, כִּי הַטָּפָה הִיא בְּחִינַת
חֶסֶד וּגְבוּרָה, כִּידוּעַ, כִּי יֵשׁ בָּהּ כַּח אֵשׁ וַיִּמִּים — חֲמִימוֹת
וְלַחֲוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה. וְעַל-יְדֵי הַשָּׁנִי שְׁמוֹת אֵל
אֱלֹהִים הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל, שֶׁהֵם בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה, כִּידוּעַ,
שֶׁהֵם גִּימָטְרִיא "תְּהֵלִים", כְּנִזְכָּר לְעֵיל, עַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאִין
הַטָּפָה מִשָּׁם, וְזֶה צָרִיף לְכוּן בְּשַׁעַת אַמִּירַת תְּהֵלִים. וְעַל-כֵּן
צָרִיף לֹאמַר עֲשֶׂרָה קְפִיטָל, כִּי יֵשׁ עֲשֶׂרָה מִיַּי זְמָרָה, שֶׁהֵם
בְּחִינַת הָעֲשֶׂרָה לְשׁוֹנוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהֵלִים, (כְּמוֹכָא
בְּגִמְרָא פְּסָחִים קי"ז וּבִזְהַר הַקְּדוּשׁ), שֶׁהֵם: אֲשֶׁרֵי וְלִמְנַצֵּחַ
וּמְשֻׁכִּיל וְהַלְלוּיָהּ וְכוּ', עֵינ פְּרוּשׁ רַש"י. וְיֵשׁ כַּח בְּכָל לְשׁוֹן
וְלְשׁוֹן שֶׁל עֲשֶׂרָה לְשׁוֹנוֹת הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל לְבַטֵּל כַּח הַקְּלָפָה

הקדמה

הנזכרת לעיל, כי כל אחד מאלו הלשונות הם הפך הקלפה הנזכרת לעיל, כי אשרי הוא לשון ראיה והסתכלות, הפך הקלפה הנזכרת לעיל, שעקר כחה — מקלקול הראות, מבחינת ותכהין עיניו מראות, בחינת: יהי מארת-חסר: ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (תקוני זהר, תקון מ"ד): דא לילית. נמצא, שעקר כחה — מקלקול הראיה, ואשרי, שהוא לשון ראיה, הוא הפך ממנה. וכן משכיל, כי הוא בבחינת משכיל, ומשכיל הוא הפך מזה. וענין זה עין במקום אחר, כי עקר כחה — להחטיא את האדם במקרה, חס ושלום, הוא על-ידי לשון תרגום, שהוא בחינת משכיל על-ידי תרגמן, שהוא מערב טוב ורע, לפעמים משכיל ולפעמים משכיל, עין שם. וכן הללויה הפך הקלפה, ששמה לילית על-שם שהיא מיללת ביללה תמיד, והללי-הפך יללה, כי אותיות הללי הם הפך יללה. (והשאר לא פרש). גם הטפה באה מהדעת, שהוא בחינת חסד וגבורה, כידוע, כי גם הטפה היא בחינת חסד וגבורה, כנזכר לעיל, וידוע, שהדעת הוא בחינת חמשה חסדים וחמש גבורות, על-פני צריך לומר עשרה קפיטל. וזה בחינת: לדוד משכיל אשרי נשוי פשע ראשי-תבות "נאף", שהוא נכנע על-ידי בחינת "לדוד משכיל", והינו תהלים: עד כאן לשונו.

ובִּלְקוּטֵי־תְּנִינָא (סימן צ"ב) אֵי תָא בְּזוּ הַלְשׁוֹן: תְּקוּן
 לְמַקְרָה, חֶס וְשְׁלוֹם, לומר עֲשֶׂרָה קְפִיטְל תְּהֵלִים, כַּמְבָּאָר
 בְּסֵפֶר הָרֵאשׁוֹן (בְּסִימָן ר"ה), עֵינ שָׁם וְכוּ'. וְדַע, כִּי הָעֲנִיָּן
 שֶׁל הָעֲשֶׂרָה מֵינֵי נְגִינָה הַנּוֹזְכִים לְעֵיל, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד פָּגֶם
 הַנּוֹזֵכַר לְעֵיל, הוּא מְרָמֵז בְּפִסּוּקִים אֱלוֹ. בְּרֻכָּה — אֲבָרָךְ אֶת
 ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֶף לַיְלֹת וְכוּ'. אֲשֶׁר־י — אֲשֶׁר־י נְשׁוּי פֶשַׁע
 כְּסוּי חֲטָאָה. מְשָׁכִיל — וּמָה' אֲשֶׁה מְשַׁכֶּלֶת. שִׁיר —
 וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי. נְצוּחַ — לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַח. נְגוּן —
 אֲזַכְרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה. תְּפִלָּה — הֵיאֵכֵל תְּפִל מְבִלֵי מְלַח.
 הוֹדוּ — פֶּן תִּתֵּן לְאַחֲרִים הוֹדָה. מְזֻמּוֹר — הַנּוֹתֵן זְמִירוֹת
 בְּלִילָה. הַלְלוּיָהּ — אֲשֶׁה יִרְאֵת ה' הִיא תְּתַהַלֵּל (וְהֵבֵן הֵיטֵב
 רְמִזִים אֱלוֹ). וְדַע, כִּי אֱלוֹ הֵם הָעֲשֶׂרָה קְפִיטְל תְּהֵלִים: ט"ז,
 ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ — וְהֵם
 תְּקוּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְעֲנִיָּן הַנּוֹזֵכַר לְעֵיל, וּמִי שְׁזוֹכָה
 לְאִמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם אֵין צְרִיךְ לְפָחוֹד עוֹד מִפָּגֶם הַנּוֹרָא שֶׁל
 הַמְּקָרָה, חֶס וְשְׁלוֹם, כִּי בְּיָדָי נִתְתַקֵּן עַל־יְדֵי־זֶה: עַד כָּאֵן
 לְשׁוֹנוֹ בְּקִצּוֹר.

וְדַע, אַחֵי, כִּי בַתְּחִלָּה אָמַר הוּא, זְכוּרֵנוּ לְבְרֻכָּה, הַתּוֹרָה
 הַנּוֹזְכֶרֶת לְעֵיל, הַמְּתַחֶלֶת: תְּקוּן לְמַקְרָה־לִילָה, וּבַתְּחִלָּה,
 בְּעֵת שֶׁהַתְּחִיל לְגִלוֹתָהּ, לֹא הָיִיתִי לְפָנָיו אֲזו, אֶךְ הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ זְכַנִי וּבָאתִי אֶצְלוֹ סְמוּךְ מְאֹד לְאוֹתָהּ הָעֵת שֶׁהַתְּחִיל

לְגִלוּתָהּ, וְסִפֵּר לִי אֶחָד בְּשֵׁמוֹ הַתּוֹרָה הַנּוֹצֵרֶת לְעִיל כְּפִי מֵהַ
שְׁשֻׁמָּעָה מִפִּי הַקְדוֹשׁ, וּבְתוֹךְ כֶּךָ בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שְׁשֻׁמָּעָתִי
מִפִּי אַחַר בְּשֵׁמוֹ הַתּוֹרָה הַנּוֹצֵרֶת לְעִיל, בְּתוֹךְ כֶּךָ סִבֵּב הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ, שְׂדֵבְרָתִי עִמוֹ מִזֶּה וְחֹזֵר וְאִמְרָה לְפָנַי בְּקִצּוֹר, כַּנּוֹזֵר
לְעִיל. וּבְאוֹתָהּ הָעֵת שֶׁגָּלָה הַתּוֹרָה הַנּוֹצֵרֶת לְעִיל, לֹא גָלָה
אֲזַי אֵיזָה קְפִיטָל לֹמֵר, רַק אָמַר סֵתֵם: לֹמֵר עֲשֵׂרָה קְפִיטָל
תְּהִלִּים לְתַקוּן הַנּוֹזֵר לְעִיל. וְשֻׁמָּעָתִי מִפִּי הַקְדוֹשׁ אֲזַי
שָׁאֵמַר, שֶׁהִיא רְאוּיָה לְגִלוּת אֵיזָה הֵם עֲשֵׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים
שְׁצָרִיכִין לֹמֵר, אֲףֹ אֵיזָה עֲשֵׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים שִׁיאֲמָרוּ הֵם
תַּקוּן לָזֶה, כִּי כָּל עֲשֵׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים אֵיזָה שֶׁהֵם, כָּלֵם הֵם
כַּנְּגֵד עֲשֵׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה, שֶׁהֵם תַּקוּן לַנּוֹזֵר לְעִיל.

וְאֲזַי, בְּעֵת שֶׁגָּלָה הַתּוֹרָה הַנּוֹצֵרֶת לְעִיל, אָמַר בְּתַחֲלָה,
שְׁתַּקוּן הָרֵאשׁוֹן הוּא הַמְּקוּנָה, שְׁצָרִיכִין לְטָבֵל בַּמְּקוּנָה (וְאָמַר
בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: דָּאס עֲרֻשְׁטֵעַ אִיז מְקוּנָה), וְאַחֲרֵי-כֵן גָּלָה הַתַּקוּן
הַנּוֹזֵר לְעִיל — לֹמֵר עֲשֵׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים כַּנּוֹזֵר לְעִיל.
גַּם פַּעַם אַחַת אָמַר, שְׁצָרִיךְ לָזְהַר מְאֹד לְטָבֵל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
שִׁיְהִיָּה הָאָדָם בְּלִתֵּי טְהוֹר. וְאֶפְלוֹ אִם לֹא יוּכַל לְטָבֵל בַּבֶּקֶר,
עַל-כָּל-פָּנִים יְטָבֵל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם אֶפְלוֹ לְפָנוֹת עָרֵב, כִּי
צָרִיכִין לָזְהַר מְאֹד לְטָבֵל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא (וְעֵינִי בְּסוּף
סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיֹת שָׁאֵמַר, שֶׁטוֹב מְאֹד לְטָבֵל תַּכְףּ וּמִיד וְכוּ', עֵינִי
שֵׁם).

אֲחֵר־כֶּף, אַחַר שְׁעֵבֶר קְרוֹב לְאַרְבַּע שָׁנִים — וְמָה שְׁעֵבֶר
 בְּאֵלוֹ הַשָּׁנִים יִקְצְרוּ רַבּוֹת יְרִיעוֹת לְסֵפֶר — וְכִבֵּר הָיָה לוֹ
 הַחֹלְאֵת שְׁלוֹ, שֶׁנִּסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וְכִבֵּר חֲזַר מְלַעַמְבֶּרֶג, פַּעַם
 אַחַת בַּחֲרָף שָׁכַב עַל מִטָּתוֹ, וְאַנְחָנוּ עִמְדָנוּ לְפָנָיו, וְהִתְחִיל
 לְדַבֵּר מֵעַנִּין הָעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהֵלִים, שֶׁהֵם תְּקוּן לְנוֹזֵכַר
 לְעֵיל, וְאִז צִוָּה עָלַי לְכַתֵּב עַל הַנִּזְר הַפְּסוּקִים, שֶׁמֶרְמָז בָּהֶם
 הָעֲשָׂרָה מֵיָנִי נְגִינָה, שֶׁהֵם תְּקוּן לְהַנְזַכְרָת לְעֵיל; וַיִּשְׁבַּתִּי
 לְכַתֵּב, וּמִפִּי יִקְרָא אֵלַי וְגִלָּה לִי הַפְּסוּקִים, וְכַתְּבָתִּים עַל
 הַסֵּפֶר (כַּאֲשֶׁר הֵם נְדָפְסִים בְּלִקוּטֵי־תַנְיָנָא סִימָן צ"ב הַנְּזַכְרָה
 לְעֵיל), וְאִז גִּלָּה דַעְתּוֹ, שֶׁרְצוֹנוֹ לְגַלּוֹת בְּפִרְטוּיֹת אִיזוֹ הֵם
 הָעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהֵלִים, שֶׁצָּרִיכִין לוֹמַר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, וְהֵינּוּ
 עוֹמְדִים וּמְצַפִּים, שֶׁיִּגְלָה לָנוּ — וְלֹא זָכִינוּ מִיָּד, וְאַחַר כֶּף
 נִסְעָנוּ מֵאֲתוֹ.

וְאַחֲר־כֶּף הָיִיתִי אֹצְלוֹ בְּאִיזָה שַׁבָּת, וְהַזְמִין הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
 שְׂרָאִיתִי בְּעֵינַי כְּתִיבַת יְדוֹ הַקְּדוּשָׁה, שֶׁכִּבֵּר רָשָׁם לְעֲצָמוֹ
 הָעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהֵלִים שֶׁצָּרִיכִין לוֹמַר, אֲךָ לֹא הָיָה מִדְּרָךְ־
 אֲרִץ שְׂאֵקַח כְּתַב־יְדוֹ בְּעֲצָמֵי בְּלֵי רְשׁוֹתוֹ. וְרָצִיתִי לְתַפְסֵם
 בְּמַחֵי בְּעַל־פֶּה, וְלֹא יְכַלֵּתִי מִחַמַּת אֵימַת רַבִּי פֶן יִקְפִיד, כִּי
 בָּאתִי לְחַדְרוֹ וּמְצָאתִי כְּתַב־יְדוֹ הַנְּזַכְרָה לְעֵיל וְהִסְתַּפְּלֵתִי בּוֹ
 בְּלֹא רְשׁוֹתוֹ (כִּי הִמְעָשָׂה הַזֶּה הָיָה בְּשַׁבָּת פְּרֻשַׁת שְׁקָלִים
 תְּק"ע * , שֶׁהוּא, זְכוּרֹנוֹ לְכַרְכָּה, יֵצֵא מִחַדְרוֹ וְנִכְנַס לְבֵית
 *) עֵין בְּסֵפֶר "פְּעֻלַת הַצְּדִיק", אוֹת תַּתְּצִיָּה, עִין שָׁם.

הגדול שלו בעת קריאת התורה, ואז נכנסתי בחדרו וראיתי כתב-ידו הנזכר לעיל). ואחר-כך, ביום ראשון, בעת שלקחתי רשות מאתו לשוב לביתי, דברתי עמו ושאלתי ממנו, שיגלה לי העשרה קפיטל תהלים הנזכר לעיל, כי ידעתי, שכבר נרשמים אצלו, כנזכר לעיל. ולא רצה ואמר, שיהיה עת אחר לזה, והלכתי מאתו.

אחר-כך, סמוך לאותו העת, בעת שהייתי אני בביתי בנעמרוב, אז גלה עשרה קפיטל תהלים לפני הרב דפה ברסלב ולפני חברי, ר' נפתלי מנעמרוב, ויחד אותם לעדות על זה, וכך אמר להם: היות בענין זה הידוע (הינו מקרה-לילה, חס ושלום) נלפדים בודאי שלשה חלקי העולם, אני לוקח אתכם לעדות, ותדעו, שאלו העשרה קפיטל תהלים מועילים מאד מאד לתקון קרי, והם תקון גמור ומועיל מאד מאד. ניש מי שיקרה לו על-ידי רבוי אכילה ושתייה או על-ידי חלשות ועיפות או על-ידי שאינו שוכב כראוי — וכל זה אינו פלום (והוא כמו תינוק שמשתיין בשנה). גם יש ששומרים אותו מלמעלה ונצול מהמקרה, או המזל שומר אותו ונצול: גם לפעמים נדמה להאדם בשנה בחלום פאלו הוא נופל, ואחר-כך מתעורר משנתו — גם זה מן השמים, שמצילין אותו מזה. רק מי שיקרה לו, חס ושלום, מחמת הרהורים, מזה נבראים ממש קלפות, חס

ושלום, כמבאר בספרים. אבל מי שיאמר באותו היום אלו
העשרה קפיטל תהלים בודאי יתקן בזה מאד מאד.
וכמה צדיקים גדולים, שרצו לעמד על ענין זה —
ונתיגעו למצא לזה תקון גמור, וקצתם לא ידעו כלל מהו
ענין זה, וקצתם התחילו לידע קצת בענין תקון זה,
ונסתלקו לעולמם באמצע עסקם בזה, ולא גמרו. ולי עזר
השם יתברך, שזכיתי לעמד על זה בשלמות. וענין תקון זה
על-ידי אמירת העשרה קפיטל תהלים הנזכר לעיל, הוא
דבר חדש לגמרי, חדוש נפלא, כי הוא תקון נפלא ונורא
מאד מאד (עין למטה).

ומי שיוכל לילך למקוה ואחר-כך יאמר — בודאי מה
טוב. אך אפלו אם הוא אנוס, שאי אפשר לטבל, כגון
שהוא חולה או בדרך, אף-על-פי-כן אם יאמר — אשרי
לו, כי הם תקון גדול ונורא מאד. ואם יאמרם בכונה כראוי
— בודאי מה טוב, אך גם האמירה בעצמה מסגל מאד.
ואמר, כי לא נודע זאת מיום בריאת העולם. מסתמא הייתי
רוצה לבטל זאת לגמרי, אך אי אפשר זאת לא בגשמיות
ולא ברוחניות: בגשמיות אי אפשר, כי הנה צריך לבטל
ולשנות הטבע של כלליות בני-האדם בתמידות, וזה דבר
שאי אפשר, כי אפלו משה רבנו, עליו השלום, וכיוצא,
שבטלו הטבע, הנה רק לפי שעה ובדבר פרטי, כגון קריעת
ים-סוף או בקיעת הירדן וכיוצא, שהנה רק לפי שעה, אבל

הקדמה

י

לְבַטֵּל הַטֵּבַע שֶׁל כָּלִיּוֹת בְּנֵי-אָדָם, כִּי כָל אֶחָד וְאֶחָד, בְּהִכָּרַח לְבַטֵּל וּלְשַׁנּוֹת הַטֵּבַע אֲצֵלוֹ, וְגַם צָרִיךְ לְבַטֵּל וּלְשַׁנּוֹת הַטֵּבַע תָּמִיד, וְזֶה דְבַר שְׂאֵי אֶפְשָׁר, וְגַם בְּרוּחַנִיּוֹת אֵי אֶפְשָׁר וְכוּ'. אֵךְ הָעֲשָׂרָה קִפִּיטֵל הֵם דְּבַר נִפְלָא וְיִקָּר וּמוֹעִיל מְאֹד.

גַּם יִחַד אוֹתָם לְעֵדוּת וְאָמַר, שְׁגַם כִּי יִמְלֹאוּ יָמָיו, אֲזִי, אַחַר הַסְּתַלְקוּתוֹ, מִי שְׂיָבֵא עַל קַבְרוֹ וַיֹּאמֶר שֵׁם אֱלֹהֵי הָעֲשָׂרָה קִפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנּוֹזְכָרִים לְעִיל וַיִּתֵּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה עֲבוּרוֹ, אֲפֹלוּ אִם גָּדְלוּ וְעֲצָמוּ עוֹנוֹתָיו וַחֲטָאוּ מְאֹד מְאֹד, חַס וְשָׁלוֹם, אֲזִי אֶתְאַמֵּץ וְאֶשְׁתַּדֵּל לְאוֹרֵךְ וְלָרַחֵב לְהוֹשִׁיעוֹ וּלְתַקְּנוֹ. וְאָמַר בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: אֵיךְ וְוַעֲלֵ מִיךְ לִיִּיגְעוּן אֵין דְּעַר לְעַנְג אֹן אֵין דְּעַר בְּרִיִּיט אֵיךְ זָאל אֵיהֶם אַ טוֹבָה טְהוֹן, בִּי דִי פֵאוֹת וְוַעֲלֵ אֵיךְ אֵיהֶם אַרוֹיִס צִיֵּהֵן פּוֹן שְׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת (*). וְאֲנִי חֲזַק בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אֵךְ בְּזֶה אֲנִי חֲזַק בְּיֹתֵר, שְׂאֵלוֹ הָעֲשָׂרָה קִפִּיטֵל תְּהֵלִים מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד. וְאֵלוֹ הֵן הָעֲשָׂרָה קִפִּיטֵל תְּהֵלִים וְכוּ'. (רַק בְּסִפְרֵי סְפּוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת נִדְפְּסוּ בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹן בְּטַעוֹת הַקִּפִּיטֵל שֶׁל קל"ז עַל-יַדֵי עוֹוֹת הַמְּדַפְּסִים, וּמִשָּׁם נִתְפַּשֵּׁט הַטַּעוֹת בְּכַמָּה סְפָרִים וְסִדּוּרִים, שְׁהֶעֱתִיקוּ מִשָּׁם). וַיֹּאמְרָם כַּסְדָּר, שְׁהֵם כְּתוּבִים בְּתֵהֵלִים. וְאָמַר, שְׁהוּא תִקּוּן הַכְּלָלִי, כִּי כָל עֲבָרָה, יֵשׁ לָהּ תִקּוּן מְיֻחָד, אֲבָל תִּקּוּן הַנּוֹזֵכֵר לְעִיל הוּא תִקּוּן הַכְּלָלִי.

(* מְנוּחָתוֹ קָבוֹד בְּקַהֲלַת קֹדֶשׁ אוּמָאן. פֶּלֶךְ קַעֲבֵי. מְדִינַת רוּסְיָא.

גַּם אָמַר אֲזוּ שְׁעֵנֶן הַנּוֹזֵר לְעֵיל שֶׁל הַעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים
 יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בְּפָנַי הַכֹּל, וְאָמַר: אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא דָּבָר קָל
 לוֹמַר עֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים, אֶף-עַל-פִּי-כֵן גַּם זֶה יִהְיֶה כָּבֵד
 מְאֹד לְקַיִם. וְכֵן נִתְקַיַּם עִתָּה בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים, שֶׁמִּחַמַּת
 רַבּוּי הַמַּחְלָקֶת רַב הַהֲמוֹן רְחוּקִים, לְקַיִם זֹאת, וְהוּא,
 זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, הוֹדִיעַ כָּל זֹאת מִקֶּדֶם; וְאַנְחָנוּ עָשִׂינוּ מַה
 שְׁמָטָל עָלֵינוּ לְהוֹדִיעַ הַתְּקוּן לְכָל הַחֲפֵץ לְהַתְתַּקֵּן — וְכָל
 אַחַד, הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה: הַשּׁוֹמֵעַ יִשְׁמַע וְהַחֲדָל יִתְדַל —
 וְאַנְחָנוּ אֶת נַפְשֵׁנוּ הַצְּלוּנוּ.

וּמַה שֶׁהָרַב בַּעַל הַמַּחְבֵּר סֵדֵר תְּקוּן שֶׁבַת מְבִיאָם בְּשֵׁם
 סֵפֶר עֲשָׂרָה הַלּוּלִים, זֶה אֵינוֹ, כִּי, יְדִידֵי הַקּוּרָא, עֵינֵי נָא
 בְּסֵפֶר תְּקוּן-מוֹעֵד וְתִרְאֶה שְׁמוֹבָאִים שֵׁם בְּשֵׁם רַבֵּנוּ, זְכוּרֵנוּ
 לְבִרְכָה. וְגַם נוֹס וְחַפֵּשׂ בְּכָל הַסְּפָרִים, שְׁמוֹבָאִים שֵׁם שְׁלֹא
 בְּשֵׁם רַבֵּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, וְתִרְאֶה, שְׁכָלָם נִדְפְּסוּ אַחַר
 פְּטִירַת רַבֵּינוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, שֶׁנִּפְטַר תְּחִלַּת שְׁנַת תַּקַּע"א
 בְּחַל-הַמוֹעֵד סְכוּת. וְאַפְשָׁר, שֶׁהָרַב הַנּוֹזֵר לְעֵיל וְכִיּוֹצֵא,
 מִגְדֵּל תְּשׁוּקָתָם לְזִכּוֹת בָּהֶם אֶת הַרְבֵּים בְּתְקוּן גְּדוֹל כְּזֶה,
 וַיִּדְעוּ שֶׁיֵּשׁ שְׁנַמְצָאִים מִתְנַגְּדִים וְחוֹלְקִים עַל רַבֵּנוּ, זְכוּרֵנוּ
 לְבִרְכָה, עַל-כֵּן קִיְמוּ בְּנַפְשָׁם מֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנוּ
 לְבִרְכָה, שֶׁמֵּתָר לְשָׁנוֹת בְּדָבָר הַשְּׁלוּם, וּבְכַרְט בְּדָבָר גְּדוֹל
 וְתְקוּן כְּזֶה.

וְעַתָּה בֵּין תְּבִין שְׂצָדְקוֹ הַנֶּאֱמָר לְעֵיל, שֶׁהֵם תְּקוּן חֲדָשׁ
 לְגַמְרֵי, וְלֹא יָדַע מִזֶּה שׁוֹם נִכְרָא מִימֹת עוֹלָם, וְתֹאמְרֵם
 בְּשֵׁם רַבְּנֵנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, בְּכַדֵּי שְׂשׂוּפְתוֹתֵינוּ יִהְיוּ דוֹכָבוֹת
 וְכוּ', אֲשֶׁר כָּל הַצְּדִיקִים מִתְּנַעֲגֵעִים לָזֶה, וּמִזֶּה אֲשֶׁר אֶלְצוֹנֵי
 לְגַלוּת כָּל הַנִּזְכָּר לְעֵיל. וְזִכּוּתוֹ יַעֲמֵד לָנוּ, וּמִכָּל פְּגַמֵּינוּ
 וְצָרוֹתֵינוּ יִתְקַנְּנוּ וְיִוָּשִׁיעֵנוּ, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

וּמִבְּאֵר גַּם בְּהַשְׁיָחוֹת שְׂאֲחֵר הַסְּפוּרֵי-מַעֲשִׂיֹת, שֶׁהִזְהִיר
 לְאַנְשֵׁיו, שֶׁכְּשִׁיקְרָה לָהֶם מִקְרָה בְּלִתֵּי טְהוֹר, חֶסֶד וְשְׁלוֹם,
 שְׁיִלְכוּ תַכְףּ וּמִיד לַמִּקְוֶה לְטָבֵל, כִּי עַל-יַדֵּי הַמִּקְרָה, חֶסֶד
 וְשְׁלוֹם, נַעֲשֶׂה מַה שְּׁנַעֲשֶׂה, עַל-כֵּן טוֹב מְאֹד, שֶׁקָּדַם
 שְׂמִתְחִיל לְהַעֲשׂוֹת מִזֶּה אֵיזָה דְבָר, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, שֶׁיִּקְדִּים
 עֲצֵמוֹ הָאָדָם וְיִטְבֵּל וְיִטְהַר עֲצֵמוֹ.

וְהִזְהִיר מְאֹד לְכָל יִתְפַּחַד הָאָדָם מִזֶּה כָּלֵל, כִּי הַפַּחַד
 וְהַמְרָה-שְׁחוּרָה בְּעֵינֵי זֶה מְזִיק מְאֹד מְאֹד. בְּפֶרֶט אַחַר
 שְׁגָלָה אֵלּוֹ הַעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים הַנִּזְכָּר לְעֵיל אֲזַי אָמַר,
 שְׁמִי שְׁיִזְכֶּה לְקִים זֹאת, לוֹמַר אֵלּוֹ הַעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים
 הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל, בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֶסֶד וְשְׁלוֹם, אֲזַי
 בְּנִדְאֵי יִתְקַן חֲטָאוֹ, וְשׁוֹב אֶל יְדָאָג כָּלֵל.

גַּם הִיָּה מִתְּלוּצֵץ מֵאֵלּוֹ הַחֲסִידִים וְהַיִּרְאִים, שֶׁכְּשִׁמְגִיעַ לָהֶם
 אֵיזָה הַרְהוּר, אֲזַי הֵם מִתְּפַחְדִּים שְׁלֹא יָבוֹאוּ לְיַדֵּי מִקְרָה,
 חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וּמִחֲמַת זֶה, הֵם רְגִילִים בְּהִתָּר מִחֲמַת פַּחַד שְׁלֹא

יבואו לידי מקרה, והוא, זכרונו לברכה, היה מתלוצץ מזה. ועקר פונתו היה, שהאדם צריך לבלי להתפחד ולהתירא כלל מדברים כאלו ולבלי לחשב מחשבות כלל בענין זה, רק יהיה כגבור חיל לעמד כנגד תאותו ויסיח דעתו מזה לגמרי, ואל יתפחד כלל — וה, הטוב בעיניו יעשה עמו מה שהוא יתברך חפץ.

ורמז בדבריו, שזה היה בחינת פגם של דוד המלך, עליו השלום, בבת-שבע וכו', ולא באר הדבר היטב. ומאד מאד צרכין להתחזק בשמחה תמיד, ואל יפל בדעתו כלל משום דבר שבעולם, אף אם יעבר עליו מזה מה שיעבר. ואם יהיה חזק בדעתו, ולא יתפחד כלל, ולא יחשב מחשבות כלל (שקורין איבער טראכטיג), וילך בתמו בשמחה, יזכה לסוף לעבר על הכל בשלום. ודברים כאלו אי אפשר לבאר בכתב, וערום יבין לאשורו.

גם בלא זה הזהיר מאד להיות רגיל בטבילת מקנה, ואמר, שבמים, שאין אומרים תחנון, כגון ביומי דניסן וכיוצא, המוכאים בשלחן-ערוף ארח-חיים, צריכין להיות רגיל ביותר בטבילת מקנה. כן נזכה לקיים כל דבריו באמת ובתמים, אמן כן יהי רצון.

אמר המעתיק: פתיב: תפוחי זהב כמשפיות כסף דבר דבר על אפניו, לכן אמרתי להציג פה מעט מזעיר ממאמרי חכמינו, וזכרונם

לברכה, אשר שם מבאר גדל זכות הצדיקים אחר הסתלקותם למעלה למעלה, וכמה גדול הזכות והתועלת של המהלכים על קברם הקדוש, זכותם יגן עלינו, אמן כן יהי רצון.

בְּמִדְרַשׁ רַבָּה, פְּרַשְׁת כִּי־תִשָּׂא פְרִשָּׁה מ"ד, עַל פְּסוּק:
 זְכוֹר לְאַבְרָהָם וְכו', הָדָא הוּא דְכְּתִיב: גִּפְּן מִמְצָרִים תִּסְיַע
 וְכו', וְלִבְסוּף מוּבָא בְּזוּ הַלְשׁוֹן: מָה הִגְפִּן הִיא חֵיה וְנִשְׁעַנְת
 עַל עֲצִים מֵתִים, כִּף יִשְׂרָאֵל הֵם חַיִּים וְקִיָּמִים וְנִשְׁעַנִּים עַל
 הַמֵּתִים, אֱלוֹ הָאָבוֹת. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא כְּמָה תְּפִלוֹת הַתְּפִלָּל
 אֲלֵיהוּ בְּהַר הַכְּרֵמֶל שֶׁתִּרְדֵּ הָאֵשׁ כְּמָה דְאַתְּ אָמַר: עֲנִי ה'
 עֲנִי — וְלֹא נֶעְנָה. אֲלֹא פִּיּוֹן שֶׁהַזְכִּיר אֶת הַמֵּתִים וְאָמַר:
 ה', אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל — מִיָּד נֶעְנָה. מָה כְּתִיב
 שֵׁם — וַתִּפֹּל אֵשׁ ה'. וְכֵן מִשָּׁה, בְּשָׁעָה שֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל אוֹתוֹ
 הַמַּעֲשֶׂה, עָמַד וְלָמַד זְכוּת אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, וְלֹא
 נֶעְנָה אֲלֹא פִּיּוֹן שֶׁהַזְכִּיר אֶת הַמֵּתִים — מִיָּד נֶעְנָה, שֶׁנֶּאֱמַר:
 זְכוֹר לְאַבְרָהָם, לְיִצְחָק וְלְיִשְׂרָאֵל. מָה כְּתִיב: נִינְחַם ה' עַל
 הָרָעָה: הָיִי: כִּשֵׁם שֶׁהִגְפִּן הַזֹּאת חֵיה וְנִשְׁעַנְת עַל עֲצִים
 מֵתִים, כִּף יִשְׂרָאֵל חַיִּים וְנִשְׁעַנִּים עַל הָאָבוֹת כְּשֶׁהֵם מֵתִים,
 הָיִי: זְכוֹר לְאַבְרָהָם, לְיִצְחָק וְלְיִשְׂרָאֵל וְכו'.

ובזהר הקדוש, פרשת אחרי, דף ע"א, מובאים שם דברים נפלאים ונוראים מזה הענין הקדוש, וזהו: תאנא, אמר רבי יהודה, יומא חד הווי אלו רבי חזקיה ורבי ייסא בארזא,

עָרְעוּ בְּגוֹשׁ חֶלֶב, וְהָיוּ חָרִיב, יִתְּבוּ סְמִיךְ לְבֵי קְבָרֵי וְכוּ',
 עַיִן שֵׁם הַמַּעֲשֵׂה הַנִּפְלְאָה. וּבְסוּף אֵיתָא בְּזוּ הַלְשׁוֹן: אָמְרֵי
 וְדַאי בְּשַׁעְתָּא דְּזַכָּאִין לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּעֵלְמָא, עֵלְמָא לָא
 מְתַקְיָמָא אֶלָּא בְּגִינְהוֹן דְּמִתְיָא. אָמַר רַבִּי יִיסָא: בְּשַׁעְתָּא
 דְּאֶצְטְרִיף עֵלְמָא לְמִטְרָא, אֲמַאי אֶזְלִינָן לְגַבִּיהוֹן דְּמִתְיָא,
 וְהָא כְּתִיב וְדוֹרֵשׁ אֶל הַמַּתִּים, וְאָסִיר. אָמַר לִיה: עַד כַּעַן לָא
 חֲמִיתָא גְדַפָּא דְּצַפְרָא דְּעֵדוֹן, וְדוֹרֵשׁ אֶל הַמַּתִּים, אֶל הַמַּתִּים
 דִּיקָא, דְּאִינָן חֲבִי וְכוּ' דְּאֲשַׁתְּכַחוּ תְּדִיר מַתִּים, אֲבָל יִשְׂרָאֵל
 דְּאֲנוּן זַכָּאי קְשׁוּט, שְׁלֵמָה קָרָא עֲלֵיהוּ: וְשַׁבַּח אָנִי אֶת
 הַמַּתִּים שְׁכָבְרֵי מֵתוּ בְּזַמְנָא אַחְרָא וְלָא הִשְׁתָּא, שְׁכָבְרֵי מֵתוּ
 וְהִשְׁתָּא אֲנוּן חַיִּין. וְעוֹד, דְּשָׂאָר עַמִּין, כִּד אֲתָא לְמַתִּיהוֹן
 אֲתָנָן בְּחַדְשֵׁין לְאַתְעָרָא עֲלֵיהוּ זִינִין בִּישֵׁין, וְכִד יִשְׂרָאֵל
 אֲתָאֵן לְמַתִּיהוֹן, אֲתָנָן בְּכַפָּה תְּשׁוּבָה לְקַמִּי קַדְשָׁא בְּרִיף
 הוּא בְּתַכִּירוּ דְּלִבָּא בְּתַעֲנִיתָא לְקַבְּלָהּ, וְכִלָּא בְּגִין דְּנִשְׁמַתִּין
 קַדִּישֵׁין יַבְעוּן רַחֲמֵי לְקַמִּי קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא חַיִּס עַל עֵלְמָא
 בְּגִינָה. וְעַל דָּא תַנִּינָן: צְדִיקָא, אֶף-עַל-גַּב דְּאַתְפֹּטֵר מֵהָא
 עֵלְמָא, לָא אֶסְתַּלַּק וְלָא אֲתַאבִּיד מִכְּלָהּ עֵלְמִין, דְּהָא
 בְּכִלָּהּ עֵלְמִין אֲשַׁתְּכַח יִתִּיר מַחִיּוּ, דְּבַחִיּוּי אֲשַׁתְּכַח בְּהָא
 עֵלְמָא בְּלַחֲדוּי, וְלִכְתָּר אֲשַׁתְּכַח בְּתַלְת עֵלְמִין וְזַמִּין
 לְגַבִּיהוּ, דְּכְתִיב: עֲלָמוֹת אֲהַבּוּךָ, אֵל תִּקְרֵי עֲלָמוֹת אֶלָּא
 עוֹלָמוֹת, זַכָּאָה חֲלַקְהוֹן. תָּאנָא, כְּתִיב: וְהִיטָה נֶפֶשׁ אֲדוֹנֵי
 צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים, וְהִיטָה נֶפֶשׁ אֲדוֹנֵי, נִשְׁמַת אֲדוֹנֵי

מבְּעֵי לֵה. אֵלָא כְּמָה דְאִמְרֵן, דְּזַפְאָה חִלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָיָא
 דְּכֻלָּא אֲתַקְשֵׁר דָּא בְדָא, נֶפֶשׁ בְּרוּחַ, וְרוּחַ בְּנִשְׁמָה, וְנִשְׁמָה
 בְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁתַּכַּח דְּנֶפֶשׁ צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים.
 עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ הַקְדוּשׁ. וְעוֹד מוֹכָא בְּהַפְרוּשׁ שֶׁל הָעֵינַיִן-
 יַעֲקֹב וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ: שֶׁכָּבֵר מֵתוֹ — בְּפִלְחָנָא דְמֵאֲרִיהוֹן.

מִכָּל הַמֵּאֲמָרִים הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל רוֹאִין גְּדֹל יִקְרַת זְכוּת
 הַצַּדִּיקִים, אֲשֶׁר כָּבֵר הִלְכוּ לְעוֹלָמָם. אֲשֶׁרִי הָאִישׁ, אֲשֶׁר
 יִסְמֶךְ עַל זְכוּתָם כָּל יְמֵי חַיָּיו וְלֹא יִתְיַאֵשׁ אֶת עַצְמוֹ מִן
 הַרְחָמִים לְעוֹלָם, וּבְכָל מָה שְׁיַעֲבֹר עָלָיו כָּל יְמֵי חַיָּיו, הֵן
 בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת, יִסְמֶךְ עַל זְכוּתָם וְיִשָּׂא יָדָיו וְלִבּוֹ
 לְאֵל אֱמוּנָה יִתְבָּרֵךְ — וּבּוֹדָאֵי יִנְשַׁע, כָּל-שָׁכֵן לְקֻדְוִשִׁים
 אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירֵי כָּל חֶפְצֵי כֶּסֶם, וּבַפֶּרֶט כְּשֶׁהוֹלְכִין
 עַל קְבָרֵיהֶם הַקְדוּשִׁים, כַּמּוֹכֵן מִפְּרוּשׁ רַשׁ"י בְּפִרְשֵׁת שְׁלַח-
 לָךְ עַל פְּסוּק: וַיָּבֵא עַד חֲבֵרוֹן, וּפִרַשׁ רַשׁ"י, וְהוּא מֵאֲמַר
 חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה, שֶׁכָּלֵב לְבַדּוֹ הִלָּךְ לְשֵׁם לְהַשְׁתַּטַּח
 עַל קְבָרֵי אֲבוֹת לְהַצִּילוֹ מֵעֲצַת מְרַגְלִים. וְכֵן מִפְּרוּשׁ רַשׁ"י
 בְּפִרְשֵׁת וַיְחִי עַל פְּסוּק: וַאֲנִי בָבוֹאִי מִפְּדָן, וְהוּא גַם-כֵּן
 מֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה: וְאֶקְבְּרָה שָׁם, וְלֹא
 הוֹלְכֵתִיהָ אֶפְלוֹ לְבֵית-לָחֶם וְכוּ', וַיַּדְעֵתִי שֵׁשׁ בְּלִבִּי עָלַי,
 אֲבָל יַע לָךְ, שְׁעַל-פִּי הַדְּבֹר קְבֻרָתִיהָ שָׁם, שֶׁתֵּהָא לְעֲזָרָה
 לְבִנְיָה, כְּשִׁיגְלָה אוֹתָם נְבוֹזְרָאֲדָן, יֵהִיו עוֹבְרִים דְּרָךְ שָׁם,
 וַיִּצְאֵת רַחֵל עַל קְבָרָה וּבְכַתָּה וּמִבְּקֻשֵׁת עָלֵיהֶם רַחֲמִים,

הַקְדָּמָה

יז

שְׁנֵאמָר: קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע וְגו', וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מְשִׁיבָה: יֵשׁ שָׂכָר לַפְעֻלָּתָךְ, נְאוּם ה', וְשָׂבוּ בָנִים לַגְּבוּלָם
עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

וּבְמִסְכָּתָא סוּטָה, דָּף י"ג, אִיתָא: וְאָמַר רַבִּי חֲמָא בַר
חֲנִינָא, מִפְּנֵי מָה נִסְתַּתֵּר קַבְרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה מֵעֵינַי בְּשׁוּר-וָדָם;
מִפְּנֵי שְׁגָלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנָי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁעָתִיד בֵּית-
הַמִּקְדָּשׁ לְחָרֵב וּלְהַגְלוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצָם, שְׂמָא יָבֹאוּ
לְקַבְּרֵתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וַיַּעֲמֵדוּ בְּבִכְיָה וַיִּתְחַנְּנוּ
לְמֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לוֹ: מֹשֶׁה רַבְּנוּ עֲמֵד בְּתַפְלָה בְּעַדְנוּ —
וְעוֹמֵד מֹשֶׁה וּמְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה מִפְּנֵי שְׁחַבְבִּים צַדִּיקִים
בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם וְכו'.

מִכָּל זֶה מוֹבֵן, אֲשֶׁר לְהִיּוֹת עַל קַבְרָם מִמָּשׁ מוֹעִיל בְּיוֹתֵר
וַיּוֹתֵר מִלְּהַזְכִּיר זְכוּתָם לְבָד וְלִבְלִי לְהִיּוֹת עַל קַבְרָם מִמָּשׁ,
כִּי גַם לְהַזְכִּיר זְכוּתָם לְבָד גַּם-כֵּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד וּמוֹעִיל
מְאֹד, אֲבָל לְהִיּוֹת עַל קַבְרָם מִמָּשׁ, זֹאת מוֹעִיל בְּיוֹתֵר וַיּוֹתֵר
בְּלִי שְׁעוֹר, כַּמוֹבֵן מִמֶּאמַר חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה, בְּדַבֵּר
כָּלֵב וְרַחֵל אִמְנוּ וּמִמֶּאמַר חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה,
מִהִסְתַּרְתַּת קַבְרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְהַבֵּן. כֵּן
נִזְכָּה לִילָף וּלְהַשְׁתַּטַּח עַל קַבְרֵי הַצַּדִּיקִים וּלְהַרְבּוֹת בְּעֵתוֹ
וּלְשַׁפוֹף לְבָנוּ כַּמִּים נִכַח פְּנֵי ה', אֲזוּ בְּוַדַּאי בָּהֶם עוֹלָם
נִשְׁעַ, אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

יהי רצון שאומרים קודם אמירת תהלים בחול אומרים כאן:
 יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, הבוחר
 בְּדוֹד עַבְדּוֹ וּבְזָרְעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת,
 שְׂתַפֵּן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מְזֻמְרֵי תְהִלִּים שְׁאֶקְרָא כְּאִלוֹ
 אֲמָרָם דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּעֲצָמוֹ זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,
 וַיַּעֲמֵד-לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי תְהִלִּים וְזְכוּת תְּבוּתֵיהֶם
 וְאוֹתֵייתֵיהֶם וְנִקְוֹדוֹתֵיהֶם וְטַעֲמֵיהֶם וְהַשְּׁמוֹת הַיּוֹצְאִים מֵהֶם
 מֵרֵאשִׁי-תְבוּת וּמִסּוֹפֵי-תְבוּת לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ
 וְחַטָּאתֵינוּ וּלְזַמֵּר עֲרִיצִים וּלְהַכְרִיחַ כָּל הַחֹחוּסִים וְהַקּוֹצִים
 הַסּוֹבְבִים אֶת הַשּׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיוֹנָה וּלְחַבֵּר אֶשֶׁת נְעוּרִים עִם
 דוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרַעוּת, וּמִשָּׁם יִמְשֹׁךְ לָנוּ שְׁפַע לְנַפְשׁ
 רוּחַ וּנְשָׁמָה לְטַהֲרָנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וּלְסַלַּח חַטָּאתֵינוּ וּלְכַפֵּר
 פְּשָׁעֵינוּ כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדוֹד שְׁאֵמַר מְזֻמְרִים אֵלָיו לְפָנֶיךָ כְּמוֹ
 שְׁנֵאָמַר: גַּם יְהוָה הָעֹבֵר חַטָּאתָהּ לֹא תָמוּת, וְאֵל תִּקְחֵנוּ
 מִהָעוֹלָם הַזֶּה קִדְּם זְמַנְנוּ עַד מְלֵאת שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם (שְׁבַעִים
 שָׁנָה) בְּאוֹפֵן שְׁנוּכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ, וְזְכוּת דְּוֹד
 הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבְעֵדְנוּ שְׁתֹּאֲרִיךְ אַפְּךָ עַד
 שׁוּבָנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וּמֵאוֹצַר מִתְּנַת חֲנָם
 חֲנִנּוּ כְּדַכְתִּיב: וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אַחֲוִן וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר
 אֲרַחֵם, וּכְשֵׁם שְׁאֵנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּי
 נִזְכָּה לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׁבַחָה לְעוֹלָם הַבָּא,
 וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבִצְלַת הַשָּׁרוֹן וְלִשִׁיר
 בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת וְרִגְן כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן נִתֵּן לָהּ, הוֹד וְהָדָר
 בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סְלָה:

תקון הפללי

יט

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו
לכל הצדיקים האמתיים שבדורינו ולכל הצדיקים
האמתיים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה ובפרט
לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה
רבנו נחמן בן פיגא זכותו יגן עלינו שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו
בתודה בזמירות נריע לו: פי אל גדול יהוה ומלך גדול
על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי
לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על
ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז. מכתם לדוד שמרני אל, פי-חסייתי בך:
אמרת ליהוה אדני אתה, טובתי בל-עליך:
לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כל חפצי-
כם: ירבו עצבותם אחר מהרו, בל-אסיף
נספיהם מדם, ובל אשא את שמותם על-
שפתי: יהוה מנת-חלקי וכוסי, אתה תומיך
גורלי: חבלים נפלו-לי בנעימים, אף-נחלת

שְׁפָרָה עָלַי: אֲבָרַךְ אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֶף
 לַיְלֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתַי: שׁוֹיִתִּי יְהוָה לְנֶגְדִי
 תָּמִיד, כִּי מִיְמִינִי בֶּל אָמוּט: לָכֵן שָׂמַח לְבִי
 וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֶף־בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן לְבֶטֶח: כִּי לֹא
 תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֹאוֹת
 שָׁחַת: תּוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׂמָחוֹת אֶת־
 פְּנֵיךָ, נְעִימוֹת בְּיַמִּינְךָ נֹצֵחַ:

לב. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי
 חֲטָאָה: אֲשֶׁר־אָדָם, לֹא יַחֲשֹׁב יְהוָה לוֹ עוֹן,
 וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: כִּי הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמִי,
 בְּשִׂאֲגָתִי כָּל־הַיּוֹם: כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִכְבַּד עָלַי
 יָדְךָ, נִהַפֵּף לְשֵׁדִי בְּחֶרְבוֹנִי קִיץ סֵלָה: חֲטָאתִי
 אֹדִיעֶךָ, וַעֲוֹנִי לֹא־כִסִּיתִי, אָמַרְתִּי אֹדְדָה עָלַי
 פֶּשַׁעִי לִיהוָה, וְאַתָּה נָשֵׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה:
 עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מְצֵא, רַק
 לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ: אַתָּה סֵתֵר
 לִי* (מִצַּר תִּצְרֵנִי, רְנִי פִלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה:
 אֲשִׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדַרְךָ זֶה תִלְךָ, אִיעֲצָה עָלֶיךָ
 *) אחר אתה סתר לי, צריך להפסיק מעט (עי' בלקו"מ ח"א סי' רי"ג).

עֵינַי: אֵל תִּהְיוּ כְסוּס, כְּפָרָד אֵין הָבִין, בְּמַתְג־
 וּרְסֹן עֲדִיו לְבָלוּם, בַּל קָרַב אֵלַיָּה: רַבִּים
 מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבוֹטֵחַ בִּיהוָה חֹסֵד
 יְסוּבְבָנוּ: שְׂמַחוּ בִיהוָה, וְגִילוּ צְדִיקִים,
 וְהִרְנִינוּ כָּל-יִשְׂרָאֵל-לֵב:

מא. לְמַנְצָח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל
 אֶל-דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה: יְהוָה
 יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ, וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ
 בְּנַפְשׁ אֵיבָיו: יְהוָה יִסְעָדָנוּ עַל עֶרְשׂ דְּוֵי, כָּל
 מִשְׁכָּבוֹ הַפִּכָּת בְּחִלּוֹ: אֲנִי-אָמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי,
 רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי חָטָאתִי לָךְ: אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע
 לִי, מָתִי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: וְאִם-כָּא לְרֹאוֹת,
 שָׂא יְדַבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ-אָוֶן לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ
 יְדַבֵּר: יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל-שֹׁנְאָי, עָלַי
 יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: דְּבַר-בְּלִיעַל יָצוּק בּוֹ, וְאֲשֶׁר
 שָׁכַב לֹא-יוֹסִיף לְקוּם: גַּם-אִישׁ שְׁלוֹמִי, אֲשֶׁר-
 בְּטַחְתִּי בּוֹ, אוֹכֵל לַחֲמִי, הַגְּדִיל עָלַי עֵקֶב:
 וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֵמָה לָהֶם:

בזאת ידעתי כי-חפצת בי, כי לא-יריע איבי
 עלי: ואני, בתמי, תמכת בי, ותציבני לפניך
 לעולם: ברוך יהוה אלהי ישראל מהעולם
 ועד העולם, אמן ואמן:

מב. למנצח משכיל לבני קרח: כאיל תערג
 על-אפיקי-מים, כן נפשי תערג אליך אלהים:
 צמאה נפשי לאלהים לאל חי, מתי אבוא
 ואראה פני אלהים: היתה-לי דמעת ל לחם
 יומם ולילה, באמר אלי כל-היום, איה
 אלהיך: אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי
 אעבר בסף, אדם עד-בית אלהים בקול-רנה
 ותודה, המון חוגג: מה-תשתוחחי נפשי
 ותהמי עלי, הוחלי לאלהים, כי עוד אודנו
 ישועות פניו: אלהי, עלי נפשי תשתוחח, על-
 כן אזכרך מארץ ירדן, וחרמונים, מהר מצער:
 תהום-אל-תהום קורא לקול צנוריה, כל
 משבריה וגליה עלי עברו: יומם יצוה יהוה
 חסדו, ובלילה שירה עמי, תפלה לאל חי:

אומרה לאל סלעי למה שכחתני, למה קדר
אלך, בלחץ אויב: ברצח בעצמותי חרפוני
צוררי, באמרם אלי כל היום איה אליך:
מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי, הוחילי
לאלהים פי-עוד אודנו, ישועת פני ואלהי:

נט. למנצח אל תשחת לדוד מכתם, בשלח
שאל וישמרו את-הבית להמיתו: הצילני
מאיבי אלהי, ממתקוממי תשגבני: הצילני
מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: כי הגה
ארבו לנפשי יגורו עלי עזים, לא-פשעי ולא-
חטאתי יהנה: בלי-עון ירצון ויכוננו, עורה
לקראתי וראה: ואתה יהנה-אלהים צבאוח
אלהי ישראל, הקיצה לפקד כל-הגוים, אל-
תחון כל-בגדי און סלה: ישובו לערב, יהמו
ככלב, ויסובבו עיר: הגה יביעון בפיהם,
תרבות בשפתותיהם, פי-מי שמע: ואתה
יהנה תשחק-למו, תלעג לכל-גוים: עזו, אליך
אשמרה, פי אלהים משגבי: אלהי חסדי

יְקַדְּמֵנִי, אֱלֹהִים יְרַאֲנִי בְּשׂוֹרְרֵי: אֶל-תְּהַרְגֵם,
 פֶּן-יִשְׁכַּחוּ עַמִּי: הִנִּיעֵמוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידֵמוּ,
 מִגִּנְנוֹ אֲדָנָי: חֲטֵאת-פִּימוּ דְבַר-שְׁפָתַימוּ
 וְיִלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֲלֵה וּמִפֶּחַשׁ יִסְפְּרוּ: כֹּלֵה
 בְּחֵמָה, כֹּלֵה וְאִינָמוּ, וַיִּדְעוּ כִּי-אֱלֹהִים מִשַּׁל
 בְּיַעֲקֹב, לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה: וַיָּשָׁבוּ לְעָרֵב,
 יִהְיוּ כַּכֶּלֶב, וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: הֵמָּה יִנְיַעוּן לְאָכֹל,
 אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיְלִינּוּ: וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ, וְאֶרְנֵן
 לְבִקְר־חֲסִדְךָ, כִּי-הָיִיתָ מִשְׁגָּב לִי, וּמָנוּס, בְּיוֹם
 צָר-לִי: עֲזֵי אֶלְיָךְ אֲזַמְרָה, כִּי-אֱלֹהִים מִשְׁגָּבֵי
 אֱלֹהֵי חֲסִדֵי:

עז. לְמַנְצֵחַ עַל-יְדוּתוֹן לְאַסָּף מִזְמוֹר:
 קוֹלִי* אֶל-אֱלֹהִים וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים
 וְהֶאֱזִין אֵלָי: בְּיוֹם צָרָתִי אֲדָנָי דְרַשְׁתִּי, יָדֵי
 לִי לֵה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג, מֵאַנָּה הִנָּחַם נַפְשִׁי:
 אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמָה, אֲשִׁיחָה, וְתִתְעַטֵּף
 רוּחִי סָלָה: אַחֲזַתְּ שְׁמֵרוֹת עֵינָי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא
 אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:

(* באמרוך אל אלהים תכוון המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בַּלַּיְלָה, עִם-לִבִּי אֲשִׁיחָה,
 וַיַּחֲפֹשׂ רוּחִי: הֲלֵעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֹנָי, וְלֹא-יִסִּיף
 לְרָצוֹת עוֹד: הֶאֱפִס לְנֹצַח חֲסֵדוֹ, גָּמַר אָמַר
 לְדָר וָדָר: הַשְׁכַּח חַנוּת אֵל, אִם-קִפֵּץ בְּאֵף
 רַחֲמָיו סָלָה: וְאָמַר חַלּוּתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמַי
 עֲלִיוֹן: אֶזְכּוֹר מֵעַלְלֵי-יָהּ, כִּי אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם
 פְּלֶאֶף: וְהִגִּיתִי בְּכָל-פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה: אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ דְּרָכֶךָ, מִי-אֵל גָּדוֹל
 כְּאֱלֹהִים: אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֶא, הוֹדַעְתָּ
 בְּעַמִּים עֲזָךְ: גָּאֲלֹתָ בְּזָרוּעַ עַמֶּךָ, בְּנֵי-יַעֲקֹב
 וַיּוֹסֶף סָלָה: רָאוּךָ מַיִם אֱלֹהִים, רָאוּךָ מַיִם,
 יַחֲיִלוּ, אֵף יִרְגְּזוּ תְהוֹמוֹת: זָרְמוּ מַיִם עֲבוֹת,
 קוֹל נָתְנוּ שְׁחָקִים, אֶף-חֲצֹצִיף יִתְהַלְכוּ: קוֹל
 רַעֲמָךְ בַּגְּלָגֶל, הָאִירוּ בְּרָקִים תַּבַּל, רָגְזָה
 וַתַּרְעֵשׂ הָאָרֶץ: בַּיָּם דְּרָכֶךָ וּשְׁכִילָךְ בְּמַיִם
 רַבִּים, וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נוֹדְעוּ: נַחֲיֵת כִּצְאֵן עַמֶּךָ,
 בְּיַד-מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ. תַּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ-הָאֱלֹהִים, אֲדֹנָי,

מֵעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ בְּדוֹר וָדוֹר: בְּטוֹרֵם הָרִים
יְלָדוּ, וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ וְתַבַּל, וּמַעוֹלָם עַד-עוֹלָם,
אַתָּה אֵל: תָּשׁב אָנוּשׁ עַד-דָּכָא, וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ
בְּנֵי-אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינַיִךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל
כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמוּרָה בַלְיָלָה: זְרַמְתָּם, שָׁנָה
יִהְיוּ, בַּבֶּקֶר כְּחֹצִיר יַחֲלֶף: בַּבֶּקֶר יִצְיֵץ וְחָלַף,
לְעָרֵב יִמּוֹלֵל וְיִבֵּשׁ: כִּי-כָלִינוּ בְּאַפָּךָ, וּבַחֲמָתְךָ
נִבְהַלְנוּ: שָׁתָה עֲוֹנֹתֵינוּ לְנִגְדֶךָ, עַל־מְנוּ, לְמֵאוֹר
פְּנֵיךָ: כִּי כָל-יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרֹתֶיךָ, כָּלִינוּ שָׁנֵינוּ
כְּמוֹ-הֶגְהָה: יָמֵי-שָׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה,
וְאִם בְּגִבּוֹרוֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרָהֲבָם עָמַל וְאֹן,
כִּי-גַז חַיֵּשׁ וְנִעְפָּה: מִי-יֹדַע עַז אַפָּךָ, וּכְיֹרְאָתְךָ
עִבְרֹתֶיךָ: לְמָנוֹת יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע, וְנָבִיא לְבַב
חֲכָמָה: שׁוּבָה יְהוָה עַד-מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל
עֲבֹדֶיךָ: שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסֻדְךָ, וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה
בְּכָל-יָמֵינוּ, שִׁמְחָנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שָׁנוֹת רָאִינוּ
רָעָה: יִרְאֶה אֶל-עֲבֹדֶיךָ פְּעֻלָּךָ, וְהִדְרֶךָ עַל-
בְּנֵיהֶם: וִיְהִי נֵעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

קה. הודו ליהנה קראו בשמו הודיעו
 בעמים עלילותיו: שירו-לו זמרו-לו שיהו
 בכל נפלאותיו: הטהלו בשם קדשו, ישמח
 לב מבקשי יהנה: דרשו יהנה ועזו, בקשו
 פניו תמיד: זכרו נפלאותיו, אשר עשה, מפתיו
 ומשפטי-פיו: זרע אברהם עבדו, בני יעקב
 בחיריו: הוא יהנה אלהינו, בכל-הארץ
 משפטיו: זכר לעולם בריתו, דבר צנה, לאלף
 דור: אשר כרת את אברהם ושבועתו לישחק:
 ויעמידה ליעקב לחק, לישראל ברית עולם:
 לאמר, לך אתן את-ארץ-כנען, חבל נחלתכם:
 בהיותם מתי מספר, כמעט וגרים בה:
 ויתהלכו מגוי אל-גוי, מממלכה אל-עם אחר:
 לא-הניח אדם לעשקם, ויזכח עליהם מלכים:
 אל תגעו במשיחי, ולנביאי אל תרעו: ויקרא
 רעב על-הארץ, כל מטה-לחם, שבר: שלח
 לפניהם איש, לעבד נמפר יוסף: ענו בכבל
 רגלו, ברזל באה נפשו: עד-עת בא דברו,
 אמרת יהנה צרפתהו: שלח מלך ויתירהו,

מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ,
 וּמִשָּׁל בְּכָל-קְנִיָּנוֹ: לְאַסֹּר שָׂרֵיו בְּנַפְשׁוֹ, וּזְקָנָיו
 יַחֲכִים: וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב גֵּר בְּאֶרֶץ-
 חָם: וַיִּפֹּר אֶת-עַמוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצֵמָהוּ מִצְרָיו:
 הִפְךָ לָבָם לְשֵׁנָא עַמוֹ לְהִתְנַכֵּל בְּעַבְדָּיו: שְׁלַח
 מֹשֶׁה עֲבָדָיו, אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: שָׁמוּ-בָם
 דְּבָרַי אֲתוֹתָיו, וּמוֹפְתִים בְּאֶרֶץ חָם: שְׁלַח חֲשֹׁךְ
 וַיַּחֲשֹׁךְ, וְלֹא-מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: הִפְךָ אֶת-מִימֵיהֶם
 לָדָם, וַיָּמַת אֶת דְּגָתָם: שָׂרֵץ אֲרָצָם צִפְרֹדַעִים,
 בְּחִדְרֵי מְלֻכֵיהֶם: אָמַר, וַיָּבֵא עֹרֵב, כְּנִיִּים, בְּכָל
 גְּבוּלָם: נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בְּרָד, אֵשׁ לְהַבֹּת
 בְּאֲרָצָם: וַיֵּךְ גִּפְנֹם וּתְאֵנֹתָם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ
 גְּבוּלָם: אָמַר וַיָּבֵא אֲרֶבָה, וַיִּלֶּק, וַאֲיִן מִסְפָּר:
 וַיֹּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם, וַיֹּאכַל פְּרֵי אֲדָמָתָם:
 וַיֵּךְ כָּל-בְּכוֹר בְּאֲרָצָם, רֵאשִׁית לְכָל-אוֹנָם:
 וַיּוֹצִיָאם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
 שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם, כִּי-נִפְל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם:
 פָּרַשׁ עַנָּן לְמִסְפָּךְ, וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְהָ: שְׁאַל
 וַיָּבֵא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: פָּתַח צוּר,

וַיִּזְכְּבוּ מַיִם, הִלְכוּ בַּצִּיּוֹת נָהָר: כִּי־זָכַר אֶת־
 דְּבַר קְדָשׁוֹ, אֶת־אַבְרָהָם עַבְדּוֹ: וַיּוֹצֵא עִמּוֹ
 בְּשָׁשׂוֹן, בְּרִנָּה אֶת בְּחִירָיו: וַיִּתֵּן לָהֶם אַרְצוֹת
 גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ: בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ
 חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הַלְלוּיָהּ:

קלז. עַל־נְהָרוֹת בְּכָל שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַּם־בְּכִינוּ
 בְּזַכְרָנוּ אֶת־צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תְּלִינוּ
 כְּנֹרוֹתֵינוּ: כִּי שָׁם, שְׁאַלוֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְבַר־יִשִׁיר,
 וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמֵחָה, שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: אֵיךְ
 נָשִׁיר אֶת־שִׁיר־יְהוָה, עַל אֲדַמַּת נֶכֶד: אִם־
 אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי
 לְחִפֵּי, אִם־לֹא אֲזַכְּרֶכִי, אִם־לֹא אַעֲלֶה אֶת
 יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֵחָתִי: זָכַר יְהוָה לְבַנְיָ
 אָדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם, הָאוֹמְרִים עָרוֹ עָרוֹ עַד
 הִיסוּד בָּהּ: בַּת־בְּבַל הִשְׁדוּדָה אֲשֶׁר־יִשְׁשָׁלֶם־
 לָךְ אֶת־גְּמוּלָךְ שְׂגַמְלָתָ לָנוּ אֲשֶׁר־יִשְׁיֹאחֲזוּ
 וְנַפֵּץ אֶת־עַלְלֶיךָ אֶל הַסַּלַּע:

קנ. הַלְלוּיָהּ, הַלְלוּ־אֵל, בְּקְדָשׁוֹ, הַלְלוּיָהּ

תקון הפללי

בְּרָקִיעַ עֲזוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו, הַלְלוּהוּ כְּרֹב
 גְּדֻלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל
 וְכַנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמַחּוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
 וְעֶגְב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי-שָׁמַע, הַלְלוּהוּ
 בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כָּל הַנְּשָׁמָה, תְּהִלֵּל יְהוָה,
 הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר שלשה פסוקים אלו

מִי יִתֵּן מְצִיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה שְׁבוֹת עַמּוֹ יִגַּל
 יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וּתְשׁוּעַת צַדִּיקִים מִיְהוָה מְעוֹזָם בְּעַת
 צָרָה: וַיַּעֲזְרֵם יְהוָה וַיִּפְלְטֵם, יִפְלְטֵם מִרְשָׁעִים, וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי
 חָסוּ בוֹ:

תפלה לתקון הפלג' לא

ואחר העשרה קפיטל תהלים טוב לומר תפלה זו:

אֲשִׁירָה לַיהוָה בְּחַיִּי, אֹמְרָה לֵאלֹהֵי בְּעוֹדִי, יַעֲרֹב עָלַי
שִׁיחֵי אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בַּיהוָה: הוֹדוּ לַיהוָה בְּכַנּוֹר, בְּנִבְל
עֲשׂוֹר זָמְרוּ לוֹ: אֱלֹהִים, שִׁיר חֲדָשׁ אֲשִׁירָה לָךְ בְּנִבְל
עֲשׂוֹר אֹמְרָה לָךְ: עָלַי עֲשׂוֹר וְעָלַי נָבֵל, עָלַי הַגִּיּוֹן
בְּכַנּוֹר: כִּי שִׁמַּחְתָּנִי יְהוָה בְּפַעֲלֶךָ, בְּמַעֲשֵׂי יְדִידֶךָ אֲרַנֵּן:
רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל, בּוֹרֵא כָּל הַנְּשָׁמוֹת, רְבוּן כָּל
הַמַּעֲשִׂים, הַבוֹחֵר בְּשִׁירֵי זְמֵרָה, עֲזַרְנִי וְחַנּוּנִי בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁאֲזָכָה לְעוֹרֵר וּלְהוֹצִיא
וּלְגַלוֹת כָּל הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר
תְּהִלִּים. וּבְזָכוֹת אֱלֹהֵי הָעֲשָׂרָה קִפִּיטָל תְּהִלִּים שֶׁאֲמַרְתִּי
לְפָנֶיךָ, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד עֲשָׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר
תְּהִלִּים, שֶׁהֵם: אֲשֵׁרֵי, בְּרָכָה, מְשָׁכִיל, שִׁיר, נְצוּחַ, נְגוּן,
תְּפִלָּה, הוֹדָאָה, מְזֻמּוֹר, הַלְלוּיָהּ — בְּזָכוֹת הַמְּזֻמּוֹרִים
וּבְזָכוֹת הַפְּסוּקִים וּבְזָכוֹת תְּבוֹתֵיהֶם וְאוֹתֵיּוֹתֵיהֶם
וּנְקֻדוֹתֵיהֶם וְטַעְמֵיהֶם וְהַשְּׁמוֹת הַיּוֹצְאִים מֵהֶם מְרַאשֵׁי-
תְּבוֹת וּמְסוּפֵי-תְּבוֹת, וּבְזָכוֹת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם,
עִם כָּל הָעֲשָׂרָה צַדִּיקִים, שֶׁיְסָדוּ סֵפֶר תְּהִלִּים: (וּבְזָכוֹת
הַצַּדִּיק יְסוֹד עוֹלָם, נֶחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, רַבְּנוּ נַחֲמָן
בֶּן פִּיגָא, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, אֲשֶׁר גָּלָה וְתַקֵּן לוֹמַר אֱלֹהֵי
הָעֲשָׂרָה קִפִּיטָל תְּהִלִּים בְּשִׁבִיל תְּקוּן הַבְּרִית) וּבְזָכוֹת

כָּל הַצְדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הָאֲמֵתִיִּים, תּוֹכְנֵי וּתְחַנְנֵי,
 שְׂאֻזָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהוֹצִיא כָּל הַטְּפוֹת קָרִי,
 שְׂיֻצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה, בֵּין בְּשׁוּגַג בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאִנּוֹס
 בֵּין בְּרָצוֹן, (אם יאמר חס ושלום בשביל מקרה שנודמן לו
 באותו הלילה, יאמר זה: ובפרט כל הטפות שְׂיֻצְאוּ מִמֶּנִּי בְּלִילָה
 וְאֵת, עַל-יְדֵי מְקַרְה־לִּילָה, שְׂקַרְה לִי בְּעֲוֹנוֹתֵי הַרְבִּים) כָּל־
 אֲזָכָה, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה וּבְכַחֲךָ
 הַגְּדוֹל, לְהוֹצִיא־ם מִהַקְּלָפוֹת וּמִהַסְטֵרִין אֲחֲרָנִין, מִכָּל
 הַמְּקוֹמוֹת שֶׁנִּפְלוּ וְנִתְפָּזְרוּ וְנִפְּוֹצוּ וְנִגְדְּחוּ לְשָׁם, וְאֵל יְדַח
 מִמֶּךָ נִדְּחַ, וְתִכְנִיעַ וְתִשְׁבֵּר וְתִהְרַג וְתַעֲקֹר וְתִכְלֶה
 וְתִבְטֹל, כָּל הַקְּלָפוֹת וְכָל הַרוֹחִין וְשַׁדִּין וְלִילִין, שֶׁנַּעֲשׂוּ
 וְנִבְרְאוּ וְנוֹצְרוּ עַל-יְדֵי אֱלוֹ הַטְּפוֹת, שְׂיֻצְאוּ מִמֶּנִּי
 לְבִטְלָה, וְתַסִּיר מֵהֶם חַיּוּתָם, וְתוֹצִיא וְתַגְּזֹל מֵהֶם הַחַיּוּת
 הַקְּדוֹשָׁה, וְכָל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוֹשִׁים שֶׁבָּלְעוּ:

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֵל חַי וְקַיִם, חַי הַחַיִּים, מְלֵא רַחֲמִים,
 הִדָּן אֶת כָּל הָעוֹלָם לְכַף זְכוּת תָּמִיד, הַחֲפִץ חֶסֶד
 וּמְרֻבָּה לְהִיטִיב. אָבִי אָבִי, גּוֹאֲלִי וּפּוֹדִי. יָדַעְתִּי יְהוָה
 יָדַעְתִּי, כִּי אֲנִי בְּעַצְמִי הַחַיִּב וְהַפּוֹשֵׁעַ אֶפְלוּ בְּהַמְּקוֹרוֹת
 שֶׁנִּזְדַּמְּנוּ לִי בְּשׁוּגַג, כִּי לֹא שָׁמַרְתִּי אֶת הַמַּחְשְׁבָה כָּל־
 וְהִרְהַרְתִּי בַיּוֹם, עַד שֶׁבָּאתִי לְיַדִּי טְמְאָה בְּלִילָה, וְעַל-

תפלה לתקון הפללי לג

ידי זה קלקלתי מה שקלקלתי, וגרמתי מה שגרמתי,
ושחתתי מה ששחתתי. אוי אוי אוי, אויה על נפשי,
אוי לנפשי, כי גמלתי לי רעה. מה אמר, מה אדבר, מה
אצטדק. מה אמר, מה אדבר, מה אצטדק. האלהים
מצא את עוני. הנני לפניך באשמה רבה, הנני לפניך
מלא בוש וכלמה, מלא טנופים ולכלוכים, מלא
תועבות רעות, ואין שום לשון בעולם שאוכל לכנות
בו עצם הרחמנות שיש עלי, כי רע ומר, כי נגע עד
הנפש, מר לי מאד, אבי שבשמים; מר לי מאד, רבון
כל העולמים. ראה אנחתי ואנקתי, כי נפשי מרה לי
מאד, עד אשר איני יודע איך אני יכול לחיות מעצם
מרירות נפשי, אשר עד גבהי שמים יגיע, כי קצתי
בחי, למה לי חיים כאלה, חיים מרים ומרורים ממות,
את קבעת כוס התרעלה שתית, מצית, נפשי.

רבוננו של עולם! אתה לבד ידעת רבוי ועצם הפגמים
הגדולים, העצומים והנוראים, שנעשים על-ידי-זה
בכל העולמות, ועתה איך אוכל לתקן זאת ובמה יזכה
נער כמוני לתקן את אשר שחתתי, אף אף-על-פי-כן
ידעתי, ואני מאמין באמונה שלמה, כי אין שום יאוש
בעולם כלל. ועדין יש לי תקוה, ועדין לא אבדה

תּוּחַלְתִּי מִיְהוָה, כִּי חֲסֵדֵי יְהוָה כִּי לֹא תִמְנּוּ, כִּי לֹא כָלוּ
 רַחֲמָיו. עַל כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,
 אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי כָל
 הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים הָאֲמִיתִיִּים וְאֱלֹהֵי כָל יִשְׂרָאֵל,
 אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, שְׁתַּרְחֵם עָלַי וְתַעֲשֶׂה אֶת
 אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֵלֶיךָ וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ אֲשֶׁמֹר, וְתַכַּף אֶת יַצְרֵי
 לְהַשְׁתַּעֲבֹד לָךְ, וְתִגְעַר בְּהַיָּצָר הָרַע וְתִגְרָשׁוּ מִמֶּנִּי מַעֲתָה
 וְעַד עוֹלָם, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִלְנִי וְתַפְלִיטְנִי מַעֲתָה מִכָּל מִינֵי
 הַרְהוּרִים רָעִים וּמַמְחֻשְׁבוֹת רָעוֹת וּמַפְגָּם הָרְאוּת וּמַפְגָּם
 הַדְּבוּר, וְתִצְלִלְנוּ מַעֲתָה מִכָּל מִינֵי פָגַם הַבְּרִית שְׁבַע עוֹלָם
 בְּמַחֲשָׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֶׂה, וְתַהֲיֶה עִמִּי תָמִיד וְתִשְׁמְרֵנִי
 וְתִצְלִלְנִי מִמַּקְרָה, בֵּין בַּיּוֹם וּבֵין בַּלַּיְלָה, מַעֲתָה וְעַד
 עוֹלָם:

אָבִינוּ, מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם, גּוֹאֵל חֹזֵק. שְׁטַחְתִּי אֵלֶיךָ
 כַּפִּי. הִצַּל הִצַּל, הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה, הִצַּל לְקוֹחִים לַמּוֹת,
 הִצַּל גְּרוֹדָף וְחָיִב כְּמוֹנֵי, הִצִּילְנִי מִן הַשְּׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת. תֵּן
 לִי תַקְוָה, וְלֹא אֶבֶד, חֵם וְשְׁלוֹם, כִּי מָה בָּצַע בְּדַמִּי,
 בְּרֹדְתִי אֵל שַׁחַת, הַיּוֹדֵף עֶפֶר, הַיְגִיד אֲמַתָּךְ. דָּלוּ עֵינַי
 לַמָּרוֹם, יְיָ עֲשֶׂה לִּי, עֲרֹבָנִי, עֲרֹב עִבְדֶּךָ לְטוֹב, אֵל
 יַעֲשֶׂה לִּי זָדִים, כִּי אֵין לִי שׁוֹם כַּח אֵלָא בַּפִּי, אֵין לִי שׁוֹם

תפלה לתקון הפללי לה

מנוס ומבטח, פי-אם עליך לבד, על חסדיך העצומים
לבד, על רחמיך הגדולים, על חמלתך האמתית, על
חנינותיך הנצחיות ועל כח וזכות הצדיקים, ששמרו
את הברית בתכלית השלמות, שאין שלמות אחריו,
בהם תמכתי יתדותי, בהם אשען ואסמך, בזכותם
וכחם אבטח ואקנה, כי לא תעזב נפשי לשאול, לא
תתן חסידך לראות שחת. אהה יהוה, מלטני! אהה
יהוה, פדני! ראה מסכן כמוני טורף בלב ימים, תהום
אל תהום קורא לקול צנוריה, כל משפריה וגליה עלי
עברו, עוד צדוני כצפור, איבי חנם. צמתו בבור חיי,
ויהו אבן בי. צפו מים על ראשי, אמרתי נגזרתי. קראתי
שמך, יהוה, מבור תחתיות; קראתי שמך, יהוה, מבור
תחתיות:

רבנו של עולם! רבנו של עולם! מלא רחמים, מלא
חסד חנם, מלא חנינות, מלא רחמנות, מלא טוב, מלא
רצון. כבר קבלנו עלינו לקרא אליך תמיד, והנני מקיים
קבלתנו, והנני קורא אליך ממקום שפל כזה, ממקומות
מגנים פאלה. ממעמקים קראתיך, יהוה, מעמקי
עמקים, מן המצר קראתי יי, ענני במרחב יי. ואם
בעונותינו הרבים ירדנו למקום שיירדנו, וירדנו עכשו

בְּעִקְבוֹת מְשִׁיחָא לְמִקּוּמוֹת נְמוּכִים וְשִׁפְלִים מְאֹד מְאֹד,
 שְׁלֹא יֵרְדוּ יִשְׂרָאֵל לְתוֹכְכֶם מֵעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: וְתָרַד
 פְּלָאִים, אֵין מְנַחֵם לָהּ; אֶף-עַל-פִּי-כֵן, אֵין אָנוּ מִיֵּאֲשִׁים
 עֲצָמָנוּ, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּשׁוֹם אַפֵּן בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי כָּבֹד
 הַבְּטַחְתָּנוּ לְהַשִּׁיבָנוּ מִמְּצוּלוֹת יָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: אָמַר
 אֲדֹנָי מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב, אָשִׁיב מִמְּצוּלוֹת יָם. וְכָתִיב: וְאֶף גַּם
 זֹאת, בְּהִיּוֹתֶם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם לֹא מֵאֲסֹתִים וְלֹא גַעְלָתִים
 לְכַלְתֶּם לְהַפִּיר בְּרִיתִי אִתְּכֶם, כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! פְּתַח פִּיךָ לְאֵלִים כְּמוֹנֵי, וְתִשְׁלַח לִי
 דְבוּרִים מִמְּעוֹן קִדְשֶׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם, בְּאֶפֶן שְׂאוּכַל לְנַצַּח
 אוֹתְךָ, לְרִצּוֹת וּלְפִיִּס אוֹתְךָ, שֶׁתִּקְבַּל בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִּם
 וּבְחִסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים אֶת אֱלוֹ הָעֲשָׂרָה קְפִיטֵל תְּהַלִּים
 שְׂאִמְרָתִי לְפָנֶיךָ, כְּאֱלוֹ אֶמְרָם דְּוֹד הַמְּלָךְ, עָלֵיו הַשָּׁלוֹם,
 בְּעֲצָמוֹ, וְאֶף-עַל-פִּי שְׂאִינִי יוֹדֵעַ לְכַוֵּן שׁוֹם כְּפִנָּה
 מִהַכְּפִנּוֹת הָעֲצוּמוֹת וְהַנּוֹרְאוֹת, שֵׁישׁ בְּאֱלוֹ הָעֲשָׂרָה
 מִזְמוּרִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,
 שֶׁתִּהְיֶה חֲשׂוּבָה לְפָנֶיךָ הָאֱמִירָה בְּפֶה לְבָד. כְּאֱלוֹ הַשְּׂגָתִי
 וְכוּנָתִי כָּל הַסּוּדוֹת וְהַכְּפִנּוֹת שֵׁישׁ בְּהֶם, וְיִהְיֶה אֶמְרֵי
 לְרִצּוֹן לְפָנֶי אֲדוֹן כָּל, וְהַנְּנִי מִשְׁלִיךְ יְהִי עָלֶיךָ, וְהַנְּנִי
 מִקְּשֶׁר עֲצָמֵי לְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִים שֶׁבְּדוֹרָנוּ וּלְכָל

תפלה לתקון הפללי

לו

הצדיקים האמיתיים, שוכני עפר, קדושים אשר בארץ
המה, (ובפרט להצדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור
חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, אמן) ועל
דעתם ועל פונתם אמרתי כל אלו העשרה קפיטל
תהלים, ובזכותם וכחם אזכה לעורר ולגלות כל
העשרה מיני נגינה, שנאמר בהם ספר תהלים, שהם:
שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, שהם כלולים בשמך
המיוחד, הגדול והקדוש. ובזכות וכח השני שמות
הקדושים האלו במלואם, שהם "אל אלהים" (פזה):
אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם עולים
במספר תפ"ה [ארבע מאות שמונים וחס"ש], כמספר
תהלים"ם, בכח אלו השמות תזכני להוציא כל הטפות
קרי לבטלה מבטן הקלפה שבלעם, אשר מספר שמה
עם האותיות עולה תפ"ה [ארבע מאות שמונים
וחס"ש], שהיא בקלפה כנגד קדשת ספר תהלים, ובכח
אלו העשרה מזמורי תהלים תעורר השני השמות
הקדושים "אל אלהים", ותהרג, ותשבר ותכניע,
ותעקר ותכלה ותבטל את הקלפה הזאת שבלעם,
ותכריח אותה להפליט כל הטפות הקדושות מבטנה
וקרבה, ותמחה שמה וזכרה מן העולם, ותקיים מקרא
שכתוב: חיל בלע ויקיאנו, מבטנו יורישנו אל, ותהרג

כָּל הַקְּלָפוֹת, שֶׁנִּבְרְאוּ עַל-יְדֵי אֱלֹהֵי הַטְּפוֹת, וְתוֹצִיא
וְתַגְזֹל מֵהֶם הַחַיּוֹת וְדַקְדְּשָׁה, וְכָל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת
שֶׁבָּלְעוּ עַל-יְדֵי פֶגֶם חָטָא זֶה, כָּלֵם תוֹצִיאֵם, וְתַחֲזֹר
וְתִקְבְּצֵם בְּקַדְשָׁה שְׁנִית, וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל עָלֵינוּ עַל מַלְכוּת
שָׁמַיִם בְּאַהֲבָה תָּמִיד, וְנִזְכָּה לְעֶסֶק כָּל יְמֵינוּ בְּתוֹרָה
וְתַפְלָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּאִפְּן
שֶׁנִּזְכָּה לְבָרָא גּוֹפִים וְכָלִים קְדוֹשִׁים לְכָל הַנְּשָׁמוֹת
דְּאִזְלִין עַרְטִילָאִין עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים עַל-יְדֵי פֶגֶם
הַטְּפוֹת קָרִי, שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה.

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲמִיץ כַּח, וְרַב אוֹנִים! עֲשֵׂה מָה
שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּאִפְּן שֶׁנִּזְכָּה לְתַקֵּן פֶּגֶם
הַבְּרִית, פֶּגֶם טְפִי הַמַּח, בֵּין מָה שֶׁפָּגַמְנוּ בְּזֶה בְּשׁוֹגֵג,
בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאִנְס, בֵּין בְּרָצוֹן — עַל הַכֹּל תִּמְחַל
וְתִסְלַח לִי, אֱלֹהֵי סְלִיחוֹת, חַנוּן הַמְּרַבֵּה לְסִלַּח, וְנִזְכָּה
לְתַקֵּן כָּל הַפְּגָמִים בְּשָׁלְמוֹת בְּחַיֵּינוּ בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים
הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה*.) וּמְחַל לִי, וְסִלַּח לִי,

אם יהיה על קברו הקדוש יאמר זה:

(* ובזכות הצדיק הזה, השוכן פה, צדיק יסוד עולם, נחל
נובע מקור חכמה, אשר אני מכחת רגלי וטלטלתי עצמי
בטלטול הקשה בשביל לבוא הנה להשתטח על קבר הצדיק
האמת הקדוש הזה, אשר הבטיחנוו בחייו הקדושים לעמוד

וְכַפֵּר לִי עַל כָּל הַחַטָּאִים וְהַעֲוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, שְׁחַטָּאתִי
 וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ בְּרַמ"ח אֵיבָרֵי וְשֵׁס"ה גִּידֵי,
 בְּמַחְשָׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, וּבְחַמְשָׁה חוּשִׁים וּבְשָׂר
 כַּחוֹת הַגּוּף, וּבְפָרֵט מֵה שְׁחַטָּאתִי וּפְשַׁעְתִּי וּפְגַמְתִּי
 נִגְדֶיךָ בְּפָגַם הַבְּרִית, שֶׁהוּא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְהִרַע
 בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי מִנְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עַל הַכֹּל תִּמְחַל
 וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר, מְלֵא רַחֲמִים, וְתַמְלֵא כָּל הַשְּׁמוֹת
 שִׁפְגַּמְתִּי בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. הֵרֵב כִּבְסֵנִי מֵעוֹנֵי וּמַחַטָּאתִי
 טְהַרְנֵי, תַּחַטְּאֵנִי בְּאִזּוֹב וְאַטְהַר, תִּכְבֶּסֵנִי, וּמְשַׁלֵּג אֶלְבִּין,
 תִּשְׁמִיעֵנִי שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, תִּגְלַנֵּה עֲצָמוֹת דְּכִיתָ, הִסְתַּר
 פְּנֶיךָ מִחַטָּאֵי, וְכָל עוֹנוֹתֵי מַחָה. מַחָה פְּשָׁעֵי לְמַעַנְךָ,
 כְּאָמֹר: אָנֹכִי אָנֹכִי, הוּא מוֹחָה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעַנִי,
 וְחַטָּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר.

וְתַמְלֵא עָלַי בְּרַחֲמִים, וְתַהֲיֶה בְּעוֹרֵי תָמִיד בְּזָכוֹת וְכַח
 הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי תָמִיד, וְתִתֵּן לִי
 כַּח לְהַתְּגַבֵּר עַל יִצְרֵי וְלִכְפֹּף וּלְשַׁבֵּר אֶת תְּאוֹתַי, וְלֹא
 אֶפְגַּם עוֹד מֵה שִׁפְגַּמְתִּי, וְלֹא אַעֲשֶׂה עוֹד הִרַע בְּעֵינֶיךָ,

בְּעוֹרְתֵנוּ סְלָה תָמִיד כְּשֶׁנִּבְּאוּ עַל קְבֵרוֹ הַקָּדוֹשׁ, וְנִתֵּן פְּרוּטָה
 לְצַדִּיקָה, וְנֹאמַר אֱלוֹהֵי הָעֲשָׂרָה קִפִּיטֵל תְּהִלִּים. וְהִנֵּה עֲשִׂיתִי מֵה
 שִׁמְטֵל עָלַי — עֲשֵׂה מֵה שִׁעְלֶיךָ.

תפלה לתקון הקללי

ולא אשוב עוד לכסלה. אם און פעלתי — לא אוסיף,
 כי כבר הבטחתנו, שגם על זה מועיל תפלה ובקשה
 להנצל להבא, ברחמיך האמתיים, מן היצר הרע וכת
 דילה (אם יהיה על קברו הקדוש יאמר זה: ובפרט על מקום
 ציון הקדוש הזה עזרני בזכות הצדיקים הגנוזים פה) ורחם
 עלי, ותן לי כח וגבורה מאתך, שאזכה להתגבר ולכבש
 את יצרי תמיד, עד שאזכה ברחמיך לגרשו ולסלקו
 ולבטלו מעלי לגמרי מעתה ועד עולם, כי כבר פלו
 ביגון חיי, ושנותי באנחה, כשל בעוני כחי, ועצמי
 עששו, עד אשר כשל כח הסכל. רחם עלי, אבי, אב
 הרחמן; רחם עלי, שומע תפלה; חוס וחמל עלי,
 שומע צעקה, שומע אנחה, שומע אנקה, רחם רחם,
 הצל הצל, הושיעה הושיעה! אל יפל דמי ארצה
 לפניך, אל תתן לשחת נפשי, הצילני מדמים, אלהים,
 אלהי תשועתי. תרנן לשוני צדקתך. חוסה עלי, כרב
 רחמיך, כרב חסדיך, יהמו נא מעיך וחנינותיך על עלוב
 נפש כמוני, על נרדף כמוני, על מלכלף בחטאים
 כמוני, על חסר דעה, חסר עצה כמוני, כי לך לבד
 עינינו תלויות, לך לבד רעיוני צופיות, דלו עיני
 למרום, עזר נא, הושיעה נא, חוס וחמל נא עלי
 והושיעני לשוב אליך בתשובה שלמה, באמת ובלב

תפלה לתקון הפללי מא

שָׁלֵם, וְאֶזְכָּה לְהִיּוֹת תָּמִיד כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד
עוֹלָם. כְּחֶסֶדְךָ חַיִּינִי, וְאַשְׁמְרָה עֲדוּת פִּיךָ, לֵב טָהוֹר
כָּרָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נְכוֹן תַּדַּשׁ בְּקִרְבִּי:

וּבְכֹן, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
אֲדוֹן הַשְּׂמֵחָה וְהַחֲדוּחָה, אֲשֶׁר לְפָנֶיךָ אֵין שׁוֹם עֲצָבוֹת
כָּלֵל לְעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: הוֹד וְהַדָּר לְפָנֶיךָ, עַז וְחֲדוּחָה
בְּמִקוֹמוֹ, שְׂתַעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים וְתִזְכְּנֵנִי לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. מְשִׂמַּח נַפְשוֹת עֲגוּמִים, שִׂמַּח נַפְשֵׁי
הָאֲמֻלָּה מְאֹד, הָעֲלוּבָה מְאֹד, הָעֵיפָה וְהַצְּמָאָה
וְהָרַעֲבָה אֵלֶיךָ מְאֹד, הָסָר מִמֶּנִּי יְגוֹן וְאֲנָחָה, שִׂמַּח נַפְשֵׁי
עַבְדְּךָ, כִּי אֵלֶיךָ, יְהוָה, נַפְשֵׁי אֲשָׂא. תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים.
שִׁבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיךָ, נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נֶצַח. הַשִּׁיבָה לִי
שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי. שִׁבְעֵנִי מִטוֹבְךָ,
וְשִׂמַּח נַפְשֵׁי בִישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לְבִי לְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת. עוֹרָה
כְּבוֹדִי, עוֹרָה הַגָּבֹל וְכִנּוֹר, אָעִירָה שְׁחָר. זַכְּנוּ לְכֹל
הָעֲשׂוּרָה מִיָּנִי נְגִינָה דְקַדְשָׁה, שְׁהֵם מְכַנְיָעִים וּמְתַקְנִים
פָּגַם הַבְּרִית, כְּאֲמוֹר: אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אֲרַף
לֵילוֹת יִסְרוֹנֵי כְלִיּוֹתַי. לְדוֹד מְשִׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע
כְּסוּי חֲטָאָה. בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אָבוֹת, וּמִיְהוָה אֲשָׁה
מְשִׁכֶּלֶת. יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסֵדוֹ, וּבְלֵילָה שִׁירָה עָמִי.

תפלה לאל חיי. למנצח על תשחת לדוד מכתם בשלח
 שאול וישמרו את הבית להמיתו. אזכרה נגינתי בלילה.
 עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי, היאכל תפל מבלי מלח.
 אם יש טעם בריר חלמות. פן תתן לאחרים הודך
 ושנותיק לאכזרי. ולא אמר, איה אלהי עשי הנותן
 ומירות בלילה, שקר החן והבל היפי, אשה יראת יהנה
 היא תתהלל. ונאמר: הללויה, הללו אל בקדשו,
 הללויה ברקיע עזו: הללויה בגבורותיו, הללויה פרב
 גדלו, הללויה בתקע שופר, הללויה בנגבל וכנור:
 הללויה בתף ומחול הללויה במנים ועגב: הללויה
 בצלצלי שמע, הללויה בצלצלי תרועה: כל הנשמה
 תהלל יה הללויה.

רבונו של עולם! תקע בשופר גדול לחרותנו, ושא נס
 לקבץ גליותינו וקרב פזורנו מבין הגוים, ונפוצותינו
 כנס מירכתי ארץ: וקבץ נדחנו יחד מארבע כנפות
 הארץ לארצנו: וקיים בנו מקרא שכתוב: ושב יהוה
 אלהיך את שבותך ורחמך, ושב וקבצך מכל העמים,
 אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה. אם יהיה נדחך בקצה
 השמים, משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך.
 והביאך יהוה אלהיך אל הארץ, אשר ירשו אבותיך.

וירשתה והיטיבך, והרבך מאבותיך: ונאמר: נאם יהוה
 אלהים, מקבץ נדחי ישראל, עוד אקבץ עליו לנקבציו.
 ונאמר: בונה ירושלים יהוה, נדחי ישראל יכנס. ותמהר
 ותחיש לגאלנו, ותביא לנו את משיח צדקנו, ותבנה
 את בית קדשנו ותפארתנו, והביאנו לציון עירך ברנה,
 ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם. כמו שכתוב:
 ופרווי יהוה ישובון, ובאו ציון ברנה, ושמחת עולם על
 ראשם, ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגון ואנחה: ונאמר:
 כי בשמחה תצאו, ובשלוש תוכלון, הקרים והגבעות
 יפצחו לפניכם רנה, וכל עצי השדה ימחאו כף. ונאמר:
 כי נחם יהוה ציון, נחם כל חרבותיה, וישם מדברה
 כעדרן וערבתה כגן יהוה, ששון ושמחה ימצא בה,
 תודה וקול זמרה. שמחו ביהוה וגילו צדיקים, והרנינו
 כל ישרי לב: אור זרוע לצדיק, ולישרי לב שמחה.
 שמחו צדיקים ביהוה, והודו לזכר קדשו, אמן נצח
 סלה ועד:

(זאת התפלה מצאנו באמתחת הכתבים והיא מעט הכמות ורב
האיכות)

רבונו של עולם, עלת העלות וספת כל הסבות. אנת
לעלא. לעלא מן כלא. ולית לעלא מנף. דלית מחשבה
תפיסא בך כלל, ולף דומיה תהלה. ומרומם על כל
ברכה ותהלה. אותך אדרש, אותך אבקש, שתחתך
חתירה דרך כבושה מאתך, דרך כל העולמות, עד
השתלשלות שלי, במקום שאני עומד, כפי אשר נגלה
לך, יודע תעלומות. ובדרך ונתיב הזה תאיר עלי אורך,
להחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת כפי רצונך
באמת, כפי רצון מבחר הברואים, לבלי לחשב
במחשבותי שום מחשבת חוץ ושום מחשבה ובלבול,
שהוא נגד רצונך, רק לדבק במחשבות זכות צחות
וקדושות בעבודתך באמת בהשגתך ובתורתך. הט לבי
אל עדותיך, ותן לי לב טהור לעבדך באמת. ומצולות
ים תוציאני לאור גדול חיש קל מהרה. תשועת יהנה
כהרף-עין, "לאור באור החיים" כל ימי היותי על פני
האדמה; ואזכה לחידש נעורי, הימים שעברו בחשך,
להחזירם אל הקדשה, ותהיה יציאתי מן העולם
כביאתי, בלא חטא. ואזכה לחזות בנעם יהנה ולבקר
בהיכלו, כלו אומר כבוד. אמן נצח סלה ועד:

איזה עצות טובות מיסודים על-פי ספרי
 אדוננו, מורנו ורבנו, מוהר"ן מברסלב,
 זכותו יגן עלינו, איך להנצל מכל רע
 לנצח

(א) צריכין לשמר את עצמו מאד מהרהור, כי
 הרהור מזיק ופוגם מאד מאד, מה שאי אפשר לציר
 בדעת האדם כלל עצם פגם ההרהור; השם יתברך
 יצילנו.

(ב) המחשבה ביד האדם להטותה פרצונו למקום
 שהוא רוצה, כי הכלל — שאי אפשר בשום אופן,
 שיהיו שני מחשבות ביחד בפעם אחת, על-כן בקל
 יכולין לגרש המחשבות רעות רק בשב ואל תעשה,
 דהינו שלא לחשב אותה המחשבה, רק לחשב איזה
 מחשבה אחרת, בתורה ועבודה או אפלו משא-ומתן
 וכיוצא בזה, שימשך מחשבתו לאיזה מחשבה אחרת,
 ועל-ידי-זה יפטר ממילא מההרהורים והמחשבה רעה
 שבאין אליו. ואפלו אם לפעמים הולכת מחשבתו
 ופורחת ומשוטטת בדברים רעים וזרים, רחמנא
 לצלן, גם-כן ביד האדם לחזור ולהטותה בעל-כרחיה

אל הדרך הישר לחשב מה שראוי, והוא ממש כמו
 סוס, שפונה מן הדרך וסר לדרך אחרת, שתופסין
 אותו ברסנו ומחזירין אותו בעל-כרחו אל הדרך
 הישר, כמו-כן ממש במחשבה, שתכף כשרואה,
 שהוא תועה מן הדרך — צריך לתפסה בעל-כרחה
 ולהשיבה אל הדרך הראוי. וכבר מבאר, שאין צריכין
 לנענע ראשו הנה והנה כדי לגרש המחשבות רעות,
 כי אין זה מועיל כלל, רק יחשב מחשבה אחרת,
 כנזכר לעיל, ואל יביט לאחוריו אם גסתלקו ממנו, רק
 יעשה את שלו במה שהוא עוסק, וממילא יסתלקו
 ממנו.

(ג) עקר הנסיון והצרוף, שמנסין את האדם בעולם
 הזה, הוא בתאוה זאת של נאוף. ולכן כשבאים על
 מחשבתו הרהורי זנות, והוא משבר תאוותו ומסיח
 דעתו מהם, זהו עקר תשובתו ותקונו על פגם הבְּרִית
 שפגם מקדם, כל אחד בפני ענינו, כי זהו בחינת
 תשובת המשקל ממש, וכזה הוא מוציא ניצוצי
 הקדשה, שנפלו על-ידי פגם הבְּרִית, ועל-ידי-זה זוכה
 לתקון הבְּרִית.

(ד) בעוונותינו הרבים בדורותינו אלה נתפשטה

הפריצות והשחץ וההפקרות באפן אים ונורא, רחמנא לצלן, ועל-ידי-זה נכשלים בחורי ישראל בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, רחמנא לצלן, אשר הוא חטא ועוון חמור מאד מאד, כי על-ידי-זה הורג את הנפשות, שהיו יכולים להנלד מהם, וזה גורם עכוב גאלתנו.

ולכן צריך כל אב לרחם על בנו ולהשיאו בעודו צעיר לימים דיקא, ועל-כל-פנים ימסר נפשו, שיהיה קדם היותו בן עשרים, כאשר החמירו על זה חכמינו, זכרונם לברכה, הקדושים מאד (קדושין כ"ט:). ואל יחשב בזה שום חשבונות פרטיים, כגון ממון או יחוס או כבוד וכו' וכו', רק ישתדל בכל מיני השתדלות להשיא את בניו ואת בנותיו סמוך לפרקן. ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה, (יבמות ס"ב:): וידעת, כי שלום אהלך — זה המשיא את בניו ואת בנותיו סמוך לפרקן.

(ה) טוב מאד בגוף ובנפש לשלח את בניו ללמד בישיבה חוץ לעיר, ובפרטיות בחדשי הקיץ, ועל-ידי-זה יהיו נשמרים מראיות אסורות ומהזמה הנוראה והקלפות, המסתובבים בהרחובות, וינצלו על-ידי-זה

מהרהורים רעים ומחשבות זרות, המביאים לידי פגם
הברית — הוצאת זרע לבטלה.

(ו) בעוונותינו הרבים נתפשטה מאד קלפת פגם
הברית להסיח ולהדיח רבים מבני עמנו, שלא להוליד
בנים מחמת חסרון פרנסה וכיוצא; ואיזהו מהם עוד
מתגברים ברשעותם להמית הילדים בבטן אִמָּם, שלא
יצאו חיים לאויר העולם. ומוכא בזהר הקדוש, פרשת
שמות, שזה גורם אסתלקותא דשכינתא מעלמא, ובני
נשא צועקין מרב צרות, ואינם נענים, וגם הבחורים
נמנעים מלשא נשים בזמן הנרצה על-פי התורה
הקדושה, וממתינים עד שישלמו להם נדוניא גדולה
כזו, שיהיו בטוחים בה על פרנסה וכיוצא. וכל זה
עצת נחש הקדמוני להכשילם בפגמי הברית שונים
ולהביאם לידי טמאה, רחמנא לצלן. וידוע מכל ספרי
אִמָּת, כי פגם הברית הוא פגם כל התורה כלה,
רחמנא לצלן, ואין לשער גדל הרעות והצרות,
שמביאים בזה עליהם ועל העולם כלו, רחמנא לצלן,
ומאריכים בזה את הגלות מאד, כמוכא בספרים.
ובגלות מצרים נאמר: ובני ישראל פרו וישרצו וירבו
ויעצמו במאד מאד, ותמלא הארץ אותם, וכל זה פדי

לְקָרֵב הַגָּאֵלָה. וְהַקְלָפָה הַנְּזַכָּרָת לְעִיל נִתְגַּבְּרָה גַם אֶז
 נְגַדְם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: פֶּן יִרְבֶּה וְכוּ', וְעָלָה מִן הָאָרֶץ.
 וְכַמְעַט שֶׁנִּפְלוּ לְטָעוֹת, שֶׁבְזִמְן גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת אֵין
 צָרִיכִין לְפָרוֹת וְלִרְבוֹת, אֲכָל רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים זְרוּזִים "פֶּן יִרְבֶּה", הֵינּוּ שְׂגִים בַּצָּר וּבַמְצוּק
 מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה, אֲשֶׁר עֲמָדָה עֲלֵיהֶם לְהַמְעִיטֵם, אֵין
 לָהֶם עֲצָה אַחֲרַת כִּי-אִם לְקִיָּם מְצוֹת ה' בְּאִמוּנָה
 שְׁלֵמָה וּבְבִטְחוֹן גָּדוֹל, וְלִכֵּן זָכוּ לְהַגָּאֵל אֶז מֵהָר
 בְּאוֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְיָד חֲזָקָה. וּבְכֵן הָעֲצָה לְמִי
 שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עָלָיו הַנְּסִיווֹנוֹת הַנְּזַכָּרִים לְעִיל, הֵן מְצַד
 יִצְרוֹ הָרַע וְהֵן מְצַד מִי שֶׁמְסִית וּמְכָרִיחַ אוֹתוֹ לְזָה,
 שֶׁיִּצְעַק הָרַבֵּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁיִּצְיָלְהוּ מִרְשַׁת הַבַּעַל-
 דָּבָר וּמִשְׁאוֹל תַּחֲתִיּוֹת. גַּם יִתְיַעַץ עִם אֲנָשֵׁי אֱמֶת אִיף
 לְעֲמֹד עַל נַפְשׁוֹ וּלְנַצַּח הַיִּצָּר הָרַע הַזֶּה לְמַעַן יִזְכֶּה
 לִיֵּלֶךְ בְּדֶרֶךְ הַחַיִּים לְהִיטִיב לוֹ וּלְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ.

(ז) וְכֵן בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים אוֹרֵב הַס"מ [הַסָּמ"ף-
 מ"ם] מְאֹד מְאֹד לְקַלְקֵל אֶת הַשְּׁלוֹם-בֵּית שֶׁל בְּנֵי-
 הַנְּעוּרִים וּמִתְנַפֵּל בְּנִכְלֵי עַרְמִימִיּוֹתוֹ לְהַבִּיאֵם לְיָדֵי
 מַחֲלָקָת וּמְרִיבוֹת וְכוּ', עַד שֶׁבָּאִים עַל-יְדֵי-זֶה לְיָדֵי
 גְּרוּשִׁין וְכוּ', וְאֶז לוֹכְדִים בְּעִבְרוֹת גְּמוּרוֹת, רַחֲמָנָא

לצלן. לכן כל מי שיראת ה' בלבבו, יעשה כל מה שפכחו וישתדל לעסק במצוה הנוראה הזו של להשים שלום בין איש לאשתו, ומכל-שכן שלא יהיה לו, חס ושלום, שום חלק בקלקול השלום-בית של איזה בר ישראל, כי לא יאבה ה' לסלח לו. ואל יפתהו יצרו במצוות כאלו, כי היא עברה חמורה, ומגרשים על-ידי-זה את השכינה מהעולם, ומפרידים בין קדשא-בריה-הוא ושכנתיה, רחמנא לצלן.

(ח) רב ורבם של הגטין שנארעו, רחמנא לצלן. בעתים הללו, בעוונותינו הרבים, הוא מסבת ההורים בעצמם, ולא מסבת הזוג כלל, כי על-פי-רב מתערבים ההורים בחייהם הפרטי של הזוג. וכן כשנעשה איזה מריבה ומחלוקת בין ההורים, כאשר מצוי דבר זה ברוב הפעמים, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה, (שבת ק"ל): ליכא פתחה דלא רמו בה תיגרא, ועל-ידי-זה מסית אחד על השני: זה — את בנו, וזה — את בתו, ומזה מתחילים המריבות והמחלוקת, עד שבאים על-ידי-זה לידי גט, רחמנא לצלן. ואם היו ההורים מדברים יחד, והיו חושבים עצות ואפנים אין לעשות שלום בין הזוג, והיו

עוזרים להם, בודאי הִיה נַעֲשֶׂה שְׁלוֹם.

(ט) כְּשֶׁהוֹלְכִים לְשֵׂאל עֲצָה עֲבוֹר שְׁלוֹם-בַּיִת אוּ בְּעִנְיַן תְּקוּן הַבְּרִית, צְרִיכִים לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה הַרְבֵּה אַחַר יְרֵא-שָׁמַיִם וְצַדִּיק גָּדוֹל, הַדְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּדַבְּקוֹת אֱמֶת, וְלֹא כַּאֲשֶׁר נִהוּג עֲכָשׁוּ, בְּעוֹוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּיּוֹת, שֶׁהוֹלְכִים אֶצֶל צְבוּעִים וְכוּ', אֲשֶׁר אֵינָם יְכוֹלִים לְתַקֵּן וּלְהַנְהִיג אֶפְלוּ אֶת עֲצָמָם, וְאִיךָ יַעֲלֶה עַל דַּעַת נְבוֹן, שֶׁיְכוֹלִים לְתַקֵּן וּלְהַנְהִיג אַחֲרֵיהֶם? ! (עֵינֵי לְקוֹטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א, סִימָן ס"א). וּבְפֶרֶט בְּעִנְיַן שְׁלוֹם-בַּיִת צְרִיכִים לִילֵף וּלְהַתְיַעֵץ עִם יְרֵא-שָׁמַיִם אֱמֶתִי, וְלֹא אֶל צְבוּעַ וְכוּ', כִּי עֲבוֹר כַּמָּה מְאוֹת זְהוּבִים יוֹצְאִים מֵהֶם עִם גִּט, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וַיְהִי מְעוֹת, אֲשֶׁר לֹא יוּכַל לְתַקֵּן.

(י) עֲצָה כְּלָלִית לְכָל דָּבָר וּלְכָל צָרָה וּמְאָרֶע שָׂרָק יֶאֱרַע עִמוֹ, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וּבְפֶרֶט לְתַקוּן הַבְּרִית הוּא לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ וּתְפִלָּתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ שְׂמֵדְבָרִים בּוֹ (אוּ כָּל אֶחָד כְּפִי לְשׁוֹנוֹ הַרְגִּיל בּוֹ), וַיִּסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ אֶת כָּל לְבוֹ וְכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת גָּמוּר, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ; וְכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּכָל עִנְיָנוֹ — הַמְחַשְׁבָּה

והדבור והמעשה — שאינם כרצונו יתברך; בשוגג ובמזיד, באנס ובכזון — הכל לכל יהיה רגיל לספר לפניו יתברך, ויצעק ויבקש מלפניו יתברך, שיעזרהו על דבר כבוד שמו, שיתקדש באמת, ויהיה רגיל בדבר זה מאד מאד, כי באמת אין לאדם עוד אב רחמן ואוהב נאמן כמו הוא יתברך, אשר הוא מלא רחמים, ועל-כן ראוי ונכון לדבר עמו יתברך ולספר לו הכל בלי שום חכמות כלל. ואף שרואה, שבין כך ובין כך עוברים ימים ושנים, ונדמה לו, שאין מי שומע לו, חס ושלום; או רואה, שמתגבר יצרו בכל פעם בהתגברות יותר גדולה, אף-על-פי-כן צריך להיות עקשן גדול על דבר זה מאד מאד, ואז סוף הכבוד לבוא, שיזכה שיתגלה אליו הארת זיו נעם ערבות ידידות חיות אלקותו יתברך, אשר מלא כל הארץ כבודו, ויזכה לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו לנצח, אמן, כן יהי רצון!

מַעֲלַת הַזִּזְכָּה לָבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ,
 זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּהּ, בְּעִיר אוּמִיָּין
 וְעֲצוֹת וְהַתְּעוּרָרוֹת
 וְהַתְּחִזְקוֹת לְזָפוֹת
 לְהַגִּיעַ לְשֵׁם

כָּכָר יְדוּעַ וּמְפָרָסָם בְּכָל הָעוֹלָם גְּדֹל הַהִבְטָחָה
 הַחֲזָקָה, שֶׁהִבְטִיחַ רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, צַדִּיק יְסוּד
 עוֹלָם, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבְּנוּ רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב,
 זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְיִיחַד שְׁנֵי עֵדִים
 כְּשֵׁרִים עַל זֶה (אֶחָד – ר' אֶהְרֵן מִבְּרֶסְלָב, וְהַשְּׁנִי – ר'
 נִפְתָּלִי מִנְעַמְרוֹב) שֶׁכְּשִׁיסְתַּלֵּק וְיָבוֹאוּ עַל קַבְרוֹ וְיִתְנוּ
 פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה וְיֹאמְרוּ שֵׁם הָעֲשָׂרָה מְזִמּוֹרֵי תְּהִלִּים
 שְׁגָלָה, שֶׁהֵם "תְּקוּן הַפְּלָלִי" – אִזּוּ יִנִּיחַ אֶת עֲצָמוֹ
 לְאַרְךָ וְלָרַחֵב לַעֲשׂוֹת טוֹבָה לְזֶה הָאָדָם; וְאָמַר,
 שֶׁבְּהַפְּאוֹת יוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַגִּיחָנוּם, אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה
 אוֹתוֹ הָאָדָם כְּמוֹ שִׁיְהִיָּה, וְאֶפְלוּ אִם עָבַר מִה שֶׁעָבַר,
 רַק מֵעַתָּה יִקְבֹּל עַל עֲצָמוֹ, שְׁלֹא יָשׁוּב לְאוֹלָתוֹ, חֵס
 וְשְׁלוֹם, וְכוּ' וְכוּ'. וּבְשִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן קמ"א, אֵיתָא,
 שֶׁאָמַר רַבְּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּהּ: אֲנִי חֲזַק מְאֹד בְּכָל

נד מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר, שאלו היו"ד קפיטל תהלים מועילים מאד מאד וכו' וכו', ועל-כן מי הוא השומע הבורים אלו, ורואה אותן ג'פסים בספר, שלא יתלהב לבו, ויתעורר חשקו לזכות להוציאו מכח אל הפעל, על-כל-פנים פעם אחת בימי חייו, אף שיתפשט על זה כל מיני מניעות ועכובים והסתרות וכו', כי מה לא יתן האדם בעד חייו הגשמיים וכו', ומכל-שכן וקל וחמר מה לא יעשה האדם בעד חייו הרוחניים והנצחיים וכו' ? !

וידוע שיחת מורנו הרב רבי נתן, זכרוננו לברכה, שדבר פעם ממה שאמר רבנו, זכרוננו לברכה, מענין הגלגול, שהוא עגש קשה מאד מאד, כי יכול לקלקל יותר ויותר, אף-על-פי-כן אם יתעקש האדם בבית-דין של מעלה ויאמר: "עקט מיט מיר דא" [הכו בי פה], יועיל לו בודאי, הינו אם יתעקש האדם, שאינו רוצה להתגלגל, יועיל לו, שלא יתגלגל עוד להיות בסכנה עצומה בזה העולם, ואף-על-פי-כן סיים מורנו הרב רבי נתן, זכרוננו לברכה, שבאם היה יודע ששיתגלגל יזכה גם להשתטח על ציון רבנו, זכרוננו לברכה, בעיר אומין, היה מרצה גם להתגלגל. עמד

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל נה

ותשתומם על דבורים עמקים האלו להבין מרחוק מעט גדלת הציון הקדוש של רבנו, זכרונו לברכה. ופעם אחת אמר רבנו, זכרונו לברכה, לבתו (עין שיחות הר"ן, סימן קנ"ו): כְּשֶׁאֲנִי בַחֲדָר, וְהַדֵּלֶת סָגוּר, וְאֵת תְּבוּאֵי וְתַצְעֵקֵי: אָבִי! אָבִי! וְכוּ' — בְּיַדֵּי אֲשֶׁמַע וְכוּ', כְּמוֹ-כֵן בְּהַסְתַּלְקוֹת הַצַּדִּיק הוּא כְּמִי שֶׁנִּכְנַס רַק בַּחֲדָר הַשְּׁנִי, וְכִשְׁצוֹעֵקִין וּבּוֹכִין וּמְבַקְשִׁים שֵׁם — בְּיַדֵּי יִשְׁמַע דְּבָרָיו וַיַּעֲזֹר וַיּוֹשִׁיעַ לוֹ, וַיִּשְׁתַּדֵּל אֶת עַצְמוֹ לְמַעַלָּה לְהַמְתִּיק כָּל הַדֵּינִים מִמֶּנּוּ וְכוּ', עֵינַי שָׁם. וְכַמוֹכָא בְּזֵהר הַקָּדוֹשׁ (אַחֲרֵי ע:): וּבִשְׁעָתָא דְאַצְטְרִיךְ עֲלֵמָא רַחֲמֵי וְחַיָּיא, אֲזִלִּי וּמוֹדְעֵי לְהוֹ לְנַפְשֵׁייהוּ דְצַדִּיקָא, וּבְכָאן עַל קַבְרֵייהוּ וְכוּ' כְּדֵי אֲתַעְרִין נַפְשֵׁייהוּ דְצַדִּיקָא וְכוּ', עֵינַי שָׁם, וְעֵינַי בְּגִמְרָא (בְּרַכּוֹת י"ח:): בַּמַּעֲשֶׂה הַזֶּעִירִי וְכוּ' וּשְׂמוּאֵל וְכוּ', שֶׁהֲלָכוּ בְּבֵית-הַקְּבָרוֹת וְדָבְרוּ שֵׁם כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ וְכוּ'.

וְעֵינַי בְּגִמְרָא (תַּעֲנִית כ"ג.): רַבִּי מְנִי הֲנִי קָא מְצַעְרֵי לִיָּה אִישְׁתַּטַּח עַל קַבְרָא דְאַבוּהָ. אָמַר לִיָּה: אָבָא, אָבָא! הֲנִי קָא מְצַעְרֵי לִי וְכוּ', (עוֹד שֵׁם ט"ז.) לָמָּה יּוֹצְאִין לְבֵית-הַקְּבָרוֹת? — כְּדֵי שִׁיבְקָשׁוּ מֵתִים

נו מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

רחמים עלינו וכו'. ועיין בגמרא (חגיגה כ"ב:): הלא ר' יהושע ונשתטח על קברי בית שמאי וכו', ובגמרא (סוטה ל"ד:): מלמד, שפרש כלב מעצת מרגלים והלא ונשתטח על קברי אבות. אמר להם: אבותי! בקשו עלי רחמים, שאנצל מעצת מרגלים וכו', ובמדרש (בראשית רבה, פרשת וישלח, פרק פ"ב, סימן י"א): מה ראה אבינו יעקב לקבר את רחל בדרך אפרת? — אלא צפה יעקב אבינו, שהגליות עתידות לעבור שם וכו', עיין שם.

והנה כל זה נאמר בשאר הצדיקים הקדושים, אשר בארץ המה, כשהולכים על קברם ומבקשים שם רחמים — מיד נענים, מכל-שכן וכל-שכן וקל וחומר כשהולכים ובאים על קברו של רבנו, זכרונו לברכה, בעיר אומין, אשר הזהיר ובקש שיבואו שם (מה שכמעט לא נמצא צדיק בעולם שהזהיר ובקש והבטיח על זה כרבנו, זכרונו לברכה) על אחת כמה וכמה, שצריך לשבור כל המניעות ולבוא שם על-כל-פנים פעם אחת בימי חייו, ובפרט אחרי שהבטיח הבטחה חזקה כזו.

ובאמת כך היה ראו, שכל בני העולם יעזבו הכל

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל נו

ויברחו שם על-כל-פנים להיות שם פעם אחת
בחייהם, כי הלא ימינו כצל עובר, והימים והשנים
פורחים, ובקרוב יהיה ההכרח להפשיט את הגוף,
והנשמה תעלה אליו יתברך, ומה טוב ומה נעים יהיה
אז ההבטחה שהבטיח רבנו, זכרוננו לברכה, וכו', אף
בעוונותינו הרבים נתקיים (דברים ל"ד): ולא ידע איש
את קברתו עד היום הזה, כי הפעל-דבר הסתירו מאד
מאד, ולא יהיה נחשב בעיניהם, חס ושלום, אף
שכבר נתגלה ונדפס ונתפרסם הבטחת רבנו, זכרוננו
לברכה, אף-על-פי-כן: ולא ידע איש את עצם מעלת
קבורתו; וכעין שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה,
במדרש (קהלת רבה, פרשת י"ב, סימן י'): אם יאמר לך
אדם: מתי קץ הגאולה וכו' — שלשה סימנים סמנתי
לך בקבורתו של משה וכו', ואף-על-פי-כן: ולא ידע
איש את קברתו וכו', עין שם. אף שכבר נתגלה,
שגאלתו הפרטית תלויה בציונו של רבנו, זכרוננו
לברכה, ודיקא, ולא במקום אחר, אף-על-פי-כן: ולא
ידע איש את קברתו — שמתרשלים מאד מאד
מהתקון הנצחי הזה וכו'.

ועין בספר המדות, אות צדיק, סימן קע"ג: על-ידי

נח מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

השתטחות על קברי הצדיקים הקדוש-ברוך-הוא עושה לו טובות אף-על-פי שאינו ראוי לכך, ע"ן שם. וידוע אצלנו השיחה, שציון רבנו, זכרוננו לברכה, מועלת, והוא תקון גמור אפלו למי שנולד שלא בקדשה, ואפלו וכו' שיתהפך גופו לגמרי לגוף קדוש מגן-עדרן, כי המקום הזה הוא מקומו של עולם, והוא גורם (שמות ג') ל"של-נעליך מעל רגליך" שהוא גופא דנגעה בה בת פרעה (כמובא בתקונים) כי המקום, אשר אתה עומד עליו, אדמת-קדש הוא (ע"ן לקוטי-מוהר"ן. חלק ב', סימן ק"ט), ונתרפא מצרעתו, ונתלבש בלבוש קדוש של גן-עדרן ונתרומם מזלו, כי על ידי פגם הברית מוציא זרע לבטלה הוא אויב את מ'ז'ליו, אבל שם נתרומם ונחזר מזלו, וזוכה לעשר ברוחניות ובגשמיות, ונתחזק יצרו הטוב בבחינת (יחזקאל ל"ו): לב בשר (ע"ן כל זה בלקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פ"ג) שזוכה לגופא שפירא ולהתחדשות המחין ברצונות וכסופין טובים אליו יתברך כל ימי חייו, כי האור האין סוף, ברוך הוא, שזוכין להכניס בעצמו שם, כבר מאיר לו כל ימי חייו לשוב אליו יתברך ונתעורר בכל פעם מחדש מתרדמתו וכו'.

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל נט

וגדל הפלגת מעלת האיש הישראלי, שזכה כבר להיות בציון רבנו, זכרוננו לברכה, בעיר אומין, זה אין לשער ולספר כלל, ואי אפשר לצירו אפלו במחשבה, מכל-שכן לרשמו על-פי הכתב, כי (לקוטי הלכות, הלכות חל-המועד, הלכה ד') שם עקר התקון של כל אחד, הרוצה לצאת ממקום שנפל לשם, אפלו אם הוא בין שני הס"מ [הסמ"ך-מ"ם] ונטמא בכל מיני חטאים ועונות וכו' וכו', הצדיק האמת הזה יכול להוציאו, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן (חלין ז') וכמו שכתוב (קהלת ד'): ושבח אני את המתים שכבר מתו וגו'. ומוכא בזהר הקדוש (אחרי ע:): שכבר מתו — בהאי עלמא בפולחנא דמאריהון וכו', כי מיתת הצדיק הגדול גבוה ונעלה מאד מאד, כי כל ימי חייו בעלמא הדין הוא ממית את עצמו במסירות-נפש עצום וכו' ונכלל באור האין סוף ברוך הוא, עד כשמגיע העת שנפרד לגמרי מגופו, אז דיקא מתגבר בכל פחו ונאחדין אצלו שתי הרוחות — רוחא דלעילא, ורוחא דלתתא — יחד (עין לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ס"ו), וגומר מה שצריך לגמר וכו', כמו שהתפאר רבנו, זכרוננו לברכה, בעצמו: גמרתי ואגמר וכו', כי הוא זכה להעשות הבעל-השדה (עין

ס מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ס"ה), שנמסר לו ממנו יתברך לעסק בתקוני הנשמות להשקות את הגן ולנקות וליפות את העשבים והדשאים, שהם נשמות ישראל הגדלים בהגן.

ומחמת שהעסק הקדוש והנורא הזה לעסק עם נשמות ישראל הוא דבר נעלם מאד מאד, ועל-כן מטעמים כמוסים אשר עמו יתברך, לא היה יכול לגמר את גמר תקון כל העולמות בעודנו בלבוש הגשמי, והצרך להפשיט את גופו הגשמי דיקא, ועל-ידי-זה יכול להכניע את הקלפות והסטרא-אחרא, הנאחזין בהנשמות הנפולים בעוונותיהם (עין לקוטי-הלכות, הלכות נזקין, הלכה ג') בסוד (שופטים ט"ז): ויהיו המתים, אשר המית במותו, רבים מאשר המית בחייו. שהצדיק האמת מיחדי הדורות הזה, שהשגתו הוא מרישא דלא אתידע ולית מאן דקימא ביה ג"ר [שלש ראשונות] דעתיק וכו', ממית שונאי הקדשה והקלפות והסטרא-אחרא האוחזים עצמם בהירוודים והנפולים במותו יותר מבחייו, כי בודאי הצדיק האמת עוסק כל ימי חייו הקדושים בעודנו מלבש בלבוש הגשמי, וכן אחר-כך, פשהפשיט את לבושו הגשמי ונתעבר

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל סא

והתלבש עצמו בתלמידיו הקדושים שבכל דור להוכיח את ישראל ולהחזירם למוטב, כי זה כל מגמתו, והוא מוסר נפשו בשביל זה כל ימיו, וכן אחר-כך על-ידי תלמידיו הקדושים, שהוא שורה ונמצא ביניהם.

אבל זה ידוע, שלבעל בחירה קשה מאד להועיל, כי הבחירה של האדם, יש לה תקף גדול מאד מאד, כי הכל נברא בשביל הבחירה ושבביל זה יש כל-כך כבודות ומניעות עצומות על כל דבר קטן, שתלוי בעסקו של רבנו, זכרונו לברכה, כי על-ידו משתנה הבחירה לגמרי, והוא דבר הכי קשה בזה העולם, שישתנה בחירת האדם לגמרי מההפוך אל ההפוך, והבעל-דבר עושה את שלו להסתיר את הצדיק האמת, שהוא רבנו, זכרונו לברכה, ואנשיו האמתיים, אשר יכולים לעזור לבעלי בחירה ויכולים להאיר בהם תשוקה עצומה לשוב ולחזור אליו יתברך ולהתמיד מאד מאד בתורה הקדושה שעורים כסדרן ולטיל ולהיות בכל מקומות של התורה הקדושה וכו'.

ומחמת שלבעל בחירה קשה מאד מאד לעזור, כי היום תאמר לו כך וכו', ומחר יבוא אחר ויאמר לו

סב מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

כך וכו', ועל-פן אי אפשר לעזור לבעל בחירה פיי-אם כשיתעורר מעצמו לבוא אל ציון רבנו, זכרונו לברכה, בעיר אומין ויתודה שם ויספר את כל לבבו וכו'; וכמו שאמר פעם אחת רבנו, זכרונו לברכה, (חיי-מוהר"ן, גדלת השגתו, סימן ס"ז): אני אין לי מה לעשות בזה העולם כלל, כי בשבילי איני צריך לעשות כלל, רק באתי להעולם לקרב נפשות ישראל להשם יתברך, אבל איני יכול לקרב פיי-אם מי שבא אצלי ומספר לי חסרונו אני יכול לתקנו וכו' בתקון נורא ונפלא מאד מאד. ואמר (שם, סימן ס"ד): מה אתם יכולים לעשות תשובה, וכי מספיקים מיכם וכחכם לתקן פגם אחד ממה שקלקלתם?! רק אני עושה תשובה בשבילכם, ויש לאל ידי לתקן הכל — כל מה שקלקלתם עד הנה, רק העקר — מעתה לא תעשו עוד וכו'.

על-כל-פנים כשזוכה לבוא אל ציון רבנו, זכרונו לברכה, בעיר אומין, מתחיל עמו דבר חדש לגמרי, כי אז מרגישים טעם אחר בכל ההתקרבות אל רבנו, זכרונו לברכה, וכו', כי שם יורד נשמת הצדיק אל זה שבא לשם להתחנן ולבקש על נפשו, כי הצדיק

מַעֲלַת הַזֹּכָה לָבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל סג

הַאֲמַת — כָּל תְּשׁוּקָתוֹ הִיא תָּמִיד לְעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא; וְאֶפְלוּ כִּשְׁעוּלָה לְמָקוֹם שְׁעוּלָה, אִינוּ מְסַתְּפִק עֲצָמוֹ בְּזֶה כָּלֵל, רַק חוֹתֵר וּמִתְגַּעְגַּע וּמִשְׁתַּוְּקֵק וְכוּ' לְעֲלוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ' וְכוּ', וְזֶה עֲבוּדַת הַצַּדִּיק כָּל יְמֵי חַיָּו, אֲבָל אִי אֶפְשָׁר לְעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא כִּי-אִם עַל-יְדֵי יְרִידָה שְׁקֵדָם הָעֲלִיָּה; וְכָל זְמַן שֶׁהַצַּדִּיק חֵי בְּזֶה הָעוֹלָם, אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא גָדוֹל בְּמִדְרָגָה עֲצוּמָה מְאֹד, אֶף-עַל-פִּי-כֵן שִׁיף אֶצְלוֹ אֵיזָה בְּחִינַת יְרִידָה לְפִי בְּחִינַתוֹ קֵדָם כָּל עֲלִיָּה, אֲבָל כְּשֶׁנִּסְתַּלֵּק וְהַפְּשִׁיט גּוּפוֹ, שָׁם, בְּעוֹלָם הַבָּא, אֵין שִׁיף יְרִידָה, וְהַצַּדִּיק מִשְׁתַּוְּקֵק גַּם שָׁם בְּכָל פַּעַם לְעֲלוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי לְגַדְלָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ אֵין חֶקֶר, אֲבָל אִי אֶפְשָׁר לְעֲלוֹת כִּי-אִם עַל-יְדֵי יְרִידָה, וְשָׁם אֵין שִׁיף יְרִידָה.

עַל-כֵּן כְּשֶׁבָא אֶחָד עַל קַבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְצוּעֵק שְׂיִמְחַל וְיִסְלַח לוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ עַל רַבּוּי עֲוֹנוֹתָיו וְשִׁיקְרָבָהוּ לְעֲבוּדָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְהַצַּדִּיק מוֹרִיד עֲצָמוֹ לְמָקוֹמוֹ שֶׁל זֶה שָׁבָא עַל קַבְרוֹ לְהוֹשִׁיעוֹ שָׁם, וְאֲזִי נֶחְשָׁב לְהַצַּדִּיק כְּאִלוֹ יָרַד בְּעֲצָמוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הַצַּדִּיק עוֹלָה עוֹד לְעִילָא וְלְעִילָא וְכוּ' לְפִי בְּחִינַתוֹ, בְּבְחִינַת יְרִידָה תְּכֻלִּית הָעֲלִיָּה, כִּי זֹכָה לְחַתֵּר וְלְמַצֵּא עוֹד חֲסָדִים

סד מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

נפלאים ונעלמים מאד מאד ולגלות אותם מהעלם אל הגלוי באפן שיוכל להושיע ולהעלות את זה הצועק ובוכה שם גם מאותה הירידה העצומה, שהוא בזה עכשו על-ידי רבוי עוונותיו.

וזה עקר תענוגיו ושעשועיו של הצדיק יותר מכל תענוגי עולם הבא שיש לו — כשהוא עושה איזה טובה נצחית לאיזה איש ישראל שירד למקום שירד, כי זהו עקר עבודתו בחייו בעודנו מלבש בלבוש הגשמי בעלמא הדין, ולאחר הסתלקותו והפשטת לבוש גופו בעלמא דאתי, שהוא עומד ומשמש עדין בפרום, ועקר העבודה והשמוש הוא לעזר לישראל בכלל ובפרט, והעקר — להוציאם מצרות הנפש ומעמק ירידתו של כל אחד ואחד לפי בחינתו ולגלות ולפרסם ולהמשיך בכל פעם חסדים חדשים ונפלאים מאד מאד, שהם גדלת הבורא יתברך, שנתגלין דיקא על-ידי שמקרבין ומעלין את הרחוקין והירודים מאד מאד.

נמצא שדיקא על-ידי האיש הזה, שבא מירידה עמקה כזאת להשתטח על קבר הצדיק להתפלל ולחתור משם לזכות לתשובה שלמה, על-ידו דיקא

מַעֲלַת הַזֹּכָה לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבָּנוּ ז"ל סה

זֹכָה הַצַּדִּיק אַחַר הַסְּתַלְקוֹתָיו לְבַחֲיַנַת יְרִידָה תַּכְלִית
הָעֲלִיָּה, וְאִז עוֹלָה הַצַּדִּיק בְּעֲלִיָּה גְדוּלָה כְּזוֹ וּמִמְשִׁיף
חֲסָדִים נִפְלְאִים כְּאֵלוֹ, עַד שְׁיִכּוֹל גַּם הַרְחוֹק וְהַיְרוּד
הַזֶּה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְכוּ' (עֵינֵי פֶלֶזָה בְּלִקוּטֵי
הַלְכוֹת, הַלְכוֹת מִתְּנָה, הַלְכָה ה'). וְעַל-כֵּן טוֹב וְנִכּוֹן
לְהַשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת שֵׁם בְּכָל פֶּעַם, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה גוֹרֵם
שֶׁהַצַּדִּיק יַעֲלֶה בְּכָל פֶּעַם בְּעֲלִיּוֹת יוֹתֵר גְּדוּלוֹת וְכוּ'
וַיִּמְשִׁיף עָלָיו הָאֲרוֹת עֲצוּמוֹת וְהַתְּעוֹרְרוֹת וְהַשׁוֹקָה
עֲצוּמָה לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְלִזְכוּת לְהַכְּלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ
לְגַמְרֵי.

אֲבָל הָעֶקֶר הוּא, שְׁצַרִּיכִין לְשַׁבֵּר מְנִיעוֹת הַרְבֵּה קִדְּם
שְׁזוֹכִין לְבוֹא אֶל צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ אוֹמְיָנָה, כִּי הַמְּנִיעוֹת
רַבִּים וְעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר, וְעֶקֶר הוּא
מְנִיעוֹת הַמַּח, שְׁנִדְמָה לוֹ שֶׁהוּא דָּבָר שְׂאִי אֶפְשָׁר, וְמָה
גַּם שֵׁשׁ הַרְבֵּה שֶׁנִּפְּלוּ כְּכָר כָּל-כָּף בְּדַעְתָּם, עַד שְׂאִינָם
מֵאֲמִינִים בְּעֲצָמָם, שֶׁהֵם גַּם-כֵּן יְכוּלִין לְקַבֵּל שֵׁם אִיזָה
תְּקוּן לְפִי עֲצָם רַבּוּי קְלִקּוּלָם בְּכָל פֶּעַם בְּלִי שְׁעוֹר,
אֶף-עַל-פִּי שֶׁתּוֹלִין הַקְּלִקְלָה בְּעֲצָמָם, גַּם זֶה הוּא
בַּחֲיַנַת מְנִיעַת הַמַּח, שְׂאִינָם מֵאֲמִינִים בְּגִדְלַת הַבוֹרָא
וּבַחֲסָדָיו אֲשֶׁר לֹא תִמְנּוּ וְלֹא כָלוּ לְעוֹלָם, וְכֵן בְּגִדְלַת

סו מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

הצדיק האמת, שיש לו פת לתקן הכל בכל פעם, יהיה איך שיהיה וכו', פי עולה בכל פעם מעלה מעלה, עד שממשיך חסדים חדשים בכל פעם, שכל מי שחפץ לקבלם, יכול לזכות לתקון על-ידו וכו' (עין לקוטי-הלכות, הלכות הכשר פלים, הלכה ד').

והנה כל הענין הקדוש והנפלא הזה, הינו לזכות להגיע אל ציון רבנו, זכרונו לברכה, בעיר אומין ולהשתטח שם ולומר שם העשרה מזמורים שגלה, שהם תקון הכללי, הוא נפלאות תמים דעים, כי נסגר בכמה וכמה מיני מסגרים וסבבהו בחומות ברזל ממש, עד אשר נעלם ונסתר בעיני האדם איך יזכה להגיע לשם; וכן יש הרבה, שכבר נסו כמה פעמים להכנס ולבוא שם — ולא עלתה בידם, על-כן הם נופלים בדעתם, עד שמתאשים עוד מלנסות עוד פעם; ויש הרבה, שיש להם מניעות אחרים; ויש הרבה, שיש בדעתם לנסע לשם, אף נדמה להם כאלו הוא דבר, שיאמרו להם "עלה לרקיע", ואינם מאמינים לעצמם, שעוד יש להם תקנה להגיע לשם, ועוד מניעות ובלבולים ועקמומיות כאלה מה שעובר על כל אחד ואחד, הרוצה לזכות להגיע אל ציון רבנו, זכרונו לברכה, בעיר אומין.

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל סז

אף-על-פי-כן אנו רואין ישועות ה' כהרף עין, ומן המצר הרחיב לנו, ובפרט בדורותינו אלה, אשר מפעם לפעם נוסעים לשם וזוכים להפנס בשלום ולצאת בשלום, ומשתטחים על ציונו הקדוש, ואין פוצה פה ומצפצף, וכן להפך גם רואים, שהרבה נסו כמה פעמים להפנס לשם, ונתפשט עליהם המניעות כל-כף, עד שהיה ההכרח להם לחזור, ולא זכו להגיע לשם, ועל-כן בהכרח לחתור ולהבין על מה עשה השם יתברך ככה, שיתפשט כל-כף המניעות בכלליות בענין התקרבות אל רבנו, זכרוננו לברכה, ובפרטיות בענין לזכות להגיע אל ציונו הקדוש, וכן למה אלו זוכים לבוא לשם, ואלו אינם זוכים לבוא לשם.

והנה בעצם ההתקרבות אל רבנו, זכרוננו לברכה, שמתפשט כל-כף המניעות והעפובים, הספקות והבלבולים, כפר גלה לנו רבנו, זכרוננו לברכה, בעצמו, (בלקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ה') שהוא מסבת אלו האנשים בעצמם, מחמת שפגמו בברית והוציאו טפי מחם לבטלה, שעל זה נאמר (משלי ב'): כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים, ועל-כן נשמע

סח מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

לאזנם המחלקת עליו, וזה בעצמו הנסיון שלהם (עין לקויטי-הלכות, הלכות תפלין, הלכה ד') כי באמת ראוי להרחיקם מלשוב בתשובה, כי לא ישובו ולא ישיגו ארחות חיים, ונסתר מהם אורו יתברך לגמרי, ומר ומרור להם מאד מאד, אבל תכף ומיד כשמרגישים זאת ורואים ומבינים שמרחקים אותם, הנה ראוי להם להתישב באמת מה עשו עד עכשו וכו', ועל-כן איך יעלה על דעתם הפגומה והמבלבלת להכניס את עצמם במחלקת שבין הצדיקים; ובודאי אלו לא הנה נפגם מחף — לא הנה נשמע לה המריבות שבין הצדיקים, ואין המריבה אלא בשבילה, לנסות אותך מה תעשה: או שתזכה להתקרב אל רבנו, זכרונו לברכה, ועל-ידי-זה תזכה לתקון נצחי וכו', או שתמשיך את עצמך אל אלו החולקים עליו, ועל-ידי-זה תפל לבאר שחת יותר ויותר וכו'.

ועל-כן כל אלו המניעות והעכובים והמחלקת, שיש על עצם ההתקרבות אל רבנו, זכרונו לברכה, אינם אלא בשבילה, ובזה משמיעין אותך תוכחה על שפגמת בטפי מחף, ודיקא על-ידי-זה הוא תקונם, כי כשרואין ומתישבין בעצמן, שנשמע לאזניהם

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל סט

המחלקת שבין הצדיקים השלמים, ומדברים על הצדיק המפלג במעלה מה שמדברים, ורוצים לעקרו ולרחקם ממנו, אזי הם מבינים, שמרחקין אותם מהקדשה, מתחילין לרחם על עצמן ומסתכלין בעצמן היכן הם בעולם, שפגמו כל-כף, עד שמרחיקין אותן, ואזי ההתרחקות הוא תכלית ההתקרבות, כי באמת לאמתו אין שום דבר, שיצמד בפני התשובה; ואף-על-פי שכתוב על חטא פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה: כל באיה לא ישובון, ואיתא בזהר הקדוש, שאין מועיל תשובה על פגם טפי המח, אף-על-פי-כן מועיל תשובה גם על זה, כמו ששמעתי מפי רבנו, זכרוננו לברכה, בפרוש, רק מחמת שפגם כל-כף, על-כן הוא צריך להתנסות ולהצטרף ולצמד בנסיון הזה של התרחקות הזאת, דהינו שירחיקו אותו כל-כף בכל מיני התרחקות, דהינו שכותבין עליו, שאין מועיל תשובה על חטא זה וכו', וכן מרחיקין אותו מזה הצדיק האמת המפלג במעלה גפלאה מאד מאד, שערב להשם יתברך, שיתקן את כל הפגומים והרחוקים והמלכלכים וכו', שיזכו להתקרב אליו; וכשהוא פתי וסכל ואינו מרחם על עצמו, שלא לאבד את עולמו, חס ושלום, אזי

ע מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

מוצא פטור לעצמו להתרחק מן התשובה מאחר
שכבר נכתב עליו, שאין מועיל לו תשובה, חס
ושלום, וכן מתרחק מהצדיק האמת — מרבנו,
זכרונו לברכה, באשר שגדול זה אמר עליו כף וכו',
ובאשר שצדיק זה דבר על ספריו כף וכו', ובאשר
שראש-ישיבה זה התלוצץ מאנשיו באפן כזה וכו',
וכדומה פתויים והבלים שמדברים וחולקים עליו,
ועל-כן מכל זה נסכם בדעתו הפגומה, שאין להתחבר
אליו ואל אנשיו.

אבל מי שחושב באמת על התכלית שלו, ויש לו
רחמנות על עצמו, אזי אף-על-פי שרואה כל מיני
התרחקות שבְעוֹלָם, ואף-על-פי שכתוב עליו, שאין
מועיל לו תשובה, וכן מדברים על רבנו, זכרונו
לברכה, ועל אנשיו מה שמדברים וכו', אף-על-פי-כן
אינו מסתכל על זה כלל, אדרבה, יש לו רחמנות יותר
על עצמו, כי אף-על-פי-כן מה יהא בסופו ומה יעשה
ליום פקדה? ומי שאינו רוצה להטעות את עצמו,
שלא לאבד את עולמו, חס ושלום, רק חושב היטב
היטב מה יהיה נעשה ממנו כשיגיע עתו, ויהיה גוסס
ומת, ויניחו אותו אל תוך הקבר וכו' — אז אדם

מַעֲלַת הַזֹּכָה לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל עַא

כָּזָה, שְׂזוֹכָה כָּבֵד לְיִשׁוּב־הַדַּעַת אֲמַתֵּי וְנִצְחֵי כָּזָה, כָּל
מֵה שְׂמוֹצָא וְרוֹאָה שְׂמַרְחִיקִין אוֹתוֹ יוֹתֵר, הוּא מְרַחֵם
עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר, וְצוּעֵק אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר
מֵעֵמֶק הַלֵּב, וּמִתְקַרֵּב יוֹתֵר אֶל רַבְּנוּ, זְכוֹרוֹנוֹ לְבִרְכָה,
וְאֶל אֲנָשָׁיו, וְאֵינוֹ מִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמְעַכֵּב, וְאֵף
שְׁבִין כֶּף עוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׂעוֹבֵר מְנִיעוֹת וּבְלִבּוֹלִים
עֲצוּמִים, הֵן מְאַחֲרִים וְהֵן מְעֲצָמוֹ, שְׁנוֹפֵל בְּכָל פַּעַם
יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְנִחְלָשׁ דַּעַתוֹ, וְנִשְׁבָּר רוּחוֹ — אֶף-עַל-
פִּי-כֵן הוּא עוֹמֵד עַל עֲמָדוֹ כְּעִמּוּדָא תְּקִיפָא.

כִּי בְּאֵמַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ חֶפֶץ חֶסֶד הוּא, וּמְרַבָּה
לְהִיטִיב, וְהוּא מְלֵא רַחֲמִים, וְאֵין שׁוֹם דְּבָר שִׁיעֲמֹד
בְּפָנָי הַתְּשׁוּבָה, וְכִמוֹ שְׂמַצִּינוּ כָּבֵד בְּכַמָּה וְכַמָּה
רְשָׁעִים גְּדוֹלִים, שְׂפָגְמוּ בְּטַפֵּי הַמַּחַ וְכִפְרוּ בְּעֵקֶר,
רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן נִתְקַבְּלוּ בַתְּשׁוּבָה; וְאֵזִי
כְּשִׂזוֹכָה לְעִמּוֹד בְּנִסְיוֹן הַזֶּה וְשָׁב בַתְּשׁוּבָה שְׁלָמָה אֶף-
עַל-פִּי שְׂמַרְחִיקִין אוֹתוֹ, וּמִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ, זְכוֹרוֹנוֹ
לְבִרְכָה, אֶף-עַל-פִּי שִׁישׁ עָלָיו מַחְלֶקֶת וְכוּ', אֵזִי הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ מְרַחֵם עָלָיו, וְנִתְקַרֵּב עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא עַל-יְדֵי
שְׂעִמּוֹד בְּנִסְיוֹן הַזֶּה שֶׁל הַתְּרַחֲקוּת, וְהֵבֵן.

וְאָמַר רַבְּנוּ, זְכוֹרוֹנוֹ לְבִרְכָה, (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א, א.

עב מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

סימן קפ"ה) שכל מי שיש לו יגיעות וטרחות יותר בתחלת ההתקרבות להשם יתברך, דהינו שיש לו מניעות רבות וגדולות, כגון מאביו ואשתו וחותרנו או משאר בני-אדם, שמונעים ומעכבים אותו מאד, ומניעות מחמת ממון ושאר מניעות ובלבולים, שמשתטחים לפניו ומונעים אותו מאד, והוא צריך להתנגע ולטרח מאד לשברם — כל אלו היגיעות והטרחות, שיש לו בתחלת ההתקרבות, הם טובה גדולה להאדם, כי על-ידי היגיעות שבתחלה נעשה הפלי, וכל מה שיש לו יותר יגיעות וטרחות וכו', יש לו פלי גדול ביותר לקבל אחר-כך בתוכו שפע קדשה וטהרה להתקרב להשם יתברך, עין שם.

פי באמת הצדיק האמת המפלג במעלה נפלאה מאד מאד, ראש כל הצדיקים, אורו והשגתו שהשיג באורו האין סוף, ברוך הוא, הוא גדול מאד אלפי אלפין ורבי רבבות פעמים כנגד העולם כלו (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן קל"ג). ומתראוי היה, שלא תוכל העולם להעלים ולהסתיר אור הגדול הזה, מאחר שהעולם קטן מאד מאד כנגד אורו הגדול של הצדיק האמת, אף מחמת שהעולם עומד בסמוך לפני

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל עג

העינים, על-ידי-זה העולם חוצץ וסותם בפני העינים מלראות אורו הגדול של הצדיק האמת, אבל מי שהוא חכם מעט ומטה עיניו קצת מן העולם, תכף יוכל להאיר לו אור הנפלא של הצדיק האמת, ויראה ויבין כי כל העולם אין ואפס נגד האור הגדול הזה, והכל רק דמיונות, הרוצים לכסות ולהסתיר את אורו הגדול של הצדיק האמת. והנה מי שזוכה להתבונן בהאמת ומסתכל בעין האמת, ומחפש תמיד אחר האמת, אז יזכה להתקרב אל הצדיק האמת, ומי שזוכה להתקרב אליו, בודאי יזכה לכל טוב נצחי לנצח; אשרי לו (עין לקוטי-הלכות, הלכות פלאי בגדים, הלכה ד'), ואפלו אם קלקל מאד מאד עד עכשו במה שקלקל וכו' וכו', אף-על-פי-כן כח הצדיק האמת גדול עד מאד, כי הוא מאיר במקרביו אור גדול ונורא כזה, עד שעל-ידי-זה נתקן הכל.

אבל צריך לידע, כי גם אורו הגנוז של זה הצדיק האמת אי אפשר לקבלו, כי אף-על-פי שהוא מכסה ומלביש אורו הגדול בכמה לבושים נפלאים, אף-על-פי-כן אין העולם כדאי לקבל אורו, ומחמת זה נמצאים מונעים ומעכבים ומסכים המבדילים מלקבל

עד מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

אור הצדיק הזה, והם כל עסקי העולם הזה והמחלקת, שהם מונעים מלהתקרב להצדיק האמת, כִּי־אם מי שמתגבר לשבר כל המניעות והמעכבים, וזה טובה גדולה, כי אם לא היה אלו המספים והמניעות, לא היה העולם יכול לסבל אורו כלל, אבל עתה, שהעולם הזה חוצץ ומפסיק מלהתקרב להצדיק האמת, אזי מי שזוכה לשבר המניעות ולהתקרב אליו, נעשה על-ידי-זה לבושין וכלים, ועל-ידי-זה ייקא יכול לקבל אורו הגנוז והנפלא מאד, וכל מי שזוכה לשבר מניעות יותר גדולות, כמו-כן זוכה לכלים חזקים יותר ויותר, ומשיג אורו הגנוז והנפלא יותר ויותר; ומי שאינו מתגבר לשבר המניעות של העולם הזה, אזי העולם הזה עומד בפני עיניו וחוצץ מלראות אור הצדיק האמת. וגם זה טובה גדולה, כי על-ידי-זה אין הכל רואין אור הצדיק האמת, כי בודאי מי שאינו כדאי, דהינו שלא שבר מניעות העולם הזה, בודאי אין צריך לראות אור הצדיק האמת.

וכמו שאמר רבנו, זכרוננו לברכה, (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קי"ד) על פסוק: המכסה שמים בעבים וכו'.

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל עה

שהוא טובה להצדיק מה שחולקים עליו וכו', וכן על פסוק צופה רשע לצדיק וכו' (לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ר"ח) כי מעט המחלקת היא טובה שלא יתפרסם יותר מהצדק וכו', עין שם, כי ישרים דרכי ה', וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם, כי אלו המתקרבים להצדיק — טובה לפנייהם מה שהיה להם מניעות מזה העולם, כי דיקא על-ידי-זה היו יכולים לקבל אור הצדיק האמת; ואלו שאין מתגברים לשבר המניעות, ואין יכולין לקבל אורו, כי העולם חוצץ בפניהם, גם זה לטובה, כדי שלא יתפרסם הצדיק יותר מדי. נמצא כי דרכי ה' ישרים, כי הכל לטובה, רק שהפושעים נכשלין בעצמן, לעצמן מגיע מכשול, שאינם זוכין להתקרב להצדיק האמת, אבל להעולם הוא טוב.

ובאמת גם בהרחוקים יש חלוקים רבים, כי יש שאינם יכול לקבל כלל אור הצדיק האמת מחמת שאינם מתגבר לשבר המניעות, אבל אף-על-פי-כן אינו חולק עליו, אבל יש שמחמת גשמיות העולם שעומד בפניהם הם חולקים על הצדיק האמת, וגם זה בחינת צדיקים ילכו ופושעים יכשלו, כי אלו

עו מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

החולקים הם בחינת פושעים יפְּשְׁלוּ, פי רק הם נכשלים על-ידי חציצת העולם הזה שהתגבר כנגדם כל-כף, עד שנכשלו לגמרי וחלקו עליו, אבל אלו שאינם חולקים, על-כל-פנים נחשבים צדיקים נגדם, והם בחינת צדיקים ילכו, פי אצלם טובה מה שנעלם מהם אור הצדיק האמת, פי מאחר שאינם זוכים לשבר המניעות, ואין להם פלים לקבל האור, אין צריכין לידע ממנו, פי יכול להיות, שאם יראו אור הצדיק, יסמא את עיניהם מרבוי האור, והיו נעשים מתנגדים וחולקים לגמרי.

נמצא, שבהכרח שיתפשט הכבוד והמניעות והעכובים בשביל התקרבות לרבנו, וזכרונו לברכה, ואם האדם חזק בדעתו ברצונות חזקים ומביט מרחוק איזה אורות צחצחות יזכה באם שיאחז עצמו אצל זה הצדיק האמת ותלמידיו האמתיים שבכל דור ודור, ואף שעכשו עדיין הוא מלכלך בחטאים ועונות וכו', על-כל-פנים הוא אוחז את עצמו בו, וזכרונו לברכה, ומתחבר עם אנשיו הקדושים, אז בודאי סוף כל סוף יזכה גם-כן להגיע בזה העולם למה שצריך להגיע, וכל מי שזוכה לסלק דעתו ביותר (עין לקוטי-מוהר"ן,

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל עז

חלק א, סימן קכ"ג) ומציית את הצדיק האמת על כל אשר יאמר כי הוא זה, והוא מקיים עצותיו, ויש לו יותר עזות ועקשנות דקדושה (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן רע"א) כמזכר זוכה לקבל מזה הצדיק האמת ביותר, כי העקר תלוי בזה — לסלק דעת עצמו לגמרי ולהתנהג בתמימות ובפשיטות גמור, וכן שיהיה לו עזות ועקשנות דקדושה נגד כל הקמים עליו.

וכל זה נאמר בפעם ההתקרבות אל רבנו, זכרוננו לברכה; על אחת כמה וכמה פשנתעורר בהאדם רוח קדושה וטהרה ונכנס בו הרהור תשובה, ורוצה לנסע אל ציון רבנו, זכרוננו לברכה, — אזי מתחיל לעבור עליו מה שעובר, כי קדם בוער לבו מאד מאד אל זה, ואחר-כך מתגבר עליו היצר-הרע ונופל מתשוקתו שהיה לו בתחלה, ויש אפלו שכבר סמוכים אל הציון הקדוש מתגבר עליהם היצר-הרע עוד יותר ואובדים כל חשקם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ע"ב) אל יקשה בעיניך זאת, ואל יבהלוך רעיונה על זה, כי דע, שזה נמשך מחמת כי בתחלה, כשבא לו ההרהור תשובה מחמת הטוב שהתעורר בתוכו על-ידי מעשיו

עח מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

באותו שעה, המית יצרו, ונתבטל יצרו הרע שהיה לו, כי המיתו בזה ההרהור תשובה והעבדא של אותו השעה, ואחר-כך כשרוצה לנסע מתגבר עליו יצר הרע אחר, כי כל הגדול מחברו — יצרו גדול הימנו (ספה נ"ב:) ויש לו עתה יצר הרע גדול ממה שהיה לו בתחלה, על-כן אם אינו מתחזק נגדו, אזי מתגבר עליו זה היצר-הרע החדש ונופל מתשוקתו שהיה לו תחלה, כי צריך התגברות חדש ביותר נגד זה היצר-הרע שבא לו, עין שם.

ומזה נבין גדל השנויים שיש בין אלו הנוסעים אל ציון רבנו, זכרוננו לברכה, באומין, אשר הרבה נכנסים בשלום, ומגיעים אל מחוז הפצם בשלום, הינו בציונו הקדוש; וכן יש הרבה, שכבר הגיעו אל "מדינה ההיא" — מלכות הרשעה, ארץ רוסיא — ונתגברו עליהם המניעות, עד שהצרכו לחזור בלא כלום; וכן יש הרבה שמעקרא נתגברו עליהם המניעות, ולא נתנו להם רשיון אפלו לכנס אל מדינתם; וכן עוד הרבה שנויים: יש אשר אין לו אפלו פרוטה אחת, על-כן אינו יכול אפלו להתחיל לעסק בזה, וכן יש שמתפשטים עליהם כל-כך המניעות מבית ומבחוץ

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל עט

מאביו ואשתו וחותנו וכו', עד שקשה וכבד להם לשבר מניעות כאלו, ולכל אחד נדמה מניעה שלו להמניעה הכי גדולה; וכאן הבן שואל: מדוע חברי זכה ונכנס בשלום ויצא בשלום, בלי שום עפובים, ואני כבר מקרב עשיריות שנים יותר ממנו — ועדין לא זכיתי לזה וכו' וכדומה קשיות כאלו שנכנס בלב רבים, עד שנחלש דעתם ורצונם לגמרי, ואף שהיה להם פעם רצון לנסע לציון רבנו, זכרונו לברכה, אף מחמת שרואים לפניהם מניעות כחומות ברזל, על-כן הם מתרשלים לגמרי מזה ונופלים בדעתם מאד, ונדמה להם, שהם כבר לעולם לא יגיעו לשם, ומכל-שכן אלו אשר כבר נסו כמה פעמים, ולא עלתה בידם, הם מתרשלים אחר-כך מאד מאד.

והתרוץ הוא פשוט, כי אי אפשר להגיע אל ציון רבנו, זכרונו לברכה, בעיר אומין בלי תפלה והתבודדות ורצונות וכסופים תזקים מאד מאד בשום אופן שבעולם, כי אפלו יהיה פתוח הגבול, ויהיה לו ממון להוצאות הנסיעה, אם לא יהיה לו רצונות וכסופים ותפלות ובקשות על זה — לא יבוא לשם בשום אופן, וזה ברור מאד. ולהפך: אפלו הגבול

פ מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבינו ז"ל

סגור ומסגור בחומות ברזל ובריחים וכו', ואין לו אפלו פרוטה אחת לפרטה, על-ידי תקף הרצונות והכסופים והתפללות ובקשות, זכה להגיע לשם. ועל-כן כשרואין שאחד זכה להגיע לשם, בודאי היה לו רצונות וכסופים חזקים ובקש על זה ימים ושנים ושפך לבו פמים אליו יתברך באמת מעמקא דלבא; ומה שזה לא זכה עדין להגיע לשם הוא מסבת מעוט הרצונות והכסופין ומעוט התפללות והבקשות על זה. והנה אין לה דבר העומד בפני הרצון, ועקר כל המניעות הוא רק בשביל שיתגבר ברצונות וכסופים יותר חזקים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ס"ו) ועקר העזות והעקשנות הוא בהרצון, שצריך האדם הרוצה להפגס בעבודת השם יתברך ובפרטיות כשרוצה להגיע אל ציון רבינו, זכרונו לברכה, בעיר אומין, שיהיה עקשן גדול בהרצון, ולא יעזב ולא ירפה את הרצון משום מניעה בעולם, וזהו עקר העקשנות דקדושה (עין לקוטי-הלכות, הלכות ברפת המזון, הלכה ד') והתפארותו יתברך מה שהשם יתברך מתפאר בעמו ישראל הוא רק בהעקשנות והרצונות של כל אחד, וכל מי שיש לו רצונות וכסופים יותר טובים, כמו-כן מעלה לפניו יתברך התפארות יותר גדול.

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל פא

ואם אמנם, שעל-פי-רב מתפשטים המניעות מאד מאד, עד שאי אפשר בשום אופן שבעולם להוציא מכח אל הפעל רצונו וכסופיו, אף שכבר שבר מניעות עצומות מאביו ומחותנו ואשתו וכו' עדין יש לו מניעות מחמת קמון וכו', ואם אפלו שבר גם מניעות אלו שהפקיר כל מה שיש לו ומכר הכל או משכן כסותו וכו' בשביל לנסע אל ציון רבנו, זכרונו לברכה, בעיר אומין, אף-על-פי-כן אם מתגברת עליו מידת הדין, חס ושלום, למנעו, חס ושלום, יכולים למנעו בודאי במניעות כאלה, שלא יוכל לשברם, כי בודאי יש מניעות כאלה, שלא יוכל לשברם, כגון תפיסה בכבלי ברזל, חס ושלום, או חולאת, חס ושלום, וכיוצא בזה הרבה מאד, כגון שעת מלחמה או אין ספינה או אירון לעבר הדרך וכו' וכו' — אף-על-פי-כן העקר הוא הרצון והכסופים, וירגיל את עצמו לבקש בכל יום ויום לפניו יתברך ויגלה רצונותיו וכסופיו, שרוצה על-כל-פנים פעם אחת בימי חייו הקדושים לזכות להוציא מכח אל הפעל ולהיות בציון רבנו, זכרונו לברכה, בעיר אומין, ויבקש על זה מדי יום ביומו בסבלנות גדול, ולא ידחק את השעה כלל. ואף-על-פי שיעדין עכשו רואה

כב מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

בעצמו, שזה דבר שאי אפשר, ומכל-שפן כשכבר בקש על זה ימים ושנים רצופים, ועדין לא נושע, צריך להתחזק בעקשנות גדול על-כל-פנים בהרצון בעצמו, ולא יחלש אצלו הרצון בשביל זה. ואפלו שכבר נסע כמה פעמים איזה נסיעות בשביל זה ולא עלתה לו — אל יחלש רצונו עבור זה כלל, רק בכל יום ויום יבוא אליו יתברך מחדש ויגלה לפניו רצונותיו וכסופיו ויבקש על זה — אזי מבטח הוא, שיגיע לשם, אך העקר — לא להתיאש מתפלה, ואף שעובר בין כך ימים ושנים, ועדין אינו רואה שום מראה-מקום לישועה, ונדמה לו, כאלו, תס ושלום, לעולם לא יגיע לשם, הוא יעשה את שלו בכל יום ויום לבקש ממנו יתברך — ואז סוף כל סוף, אם יהיה חזק ואמיץ בכסופים ורצונות ובתפלות ובקשות — יזכה להגיע לשם ולהפנס בשלום ולצאת בשלום, וזה ברור מאד מאד.

כי מה שתפלה פועלת, זה אינו פועל שום דבר שבעולם, שום שחד ושום השתדלות כלל. וראינו בעינינו אנשים מאנשי-שלומנו, שהתפללו ארבעים שנים רצופים מדי יום ביומו על דבר זה — לזכות

מַעֲלַת הַזִּזְכָּה לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל פג

לְהַגִּיעַ אֶל צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ, וּכְשֶׁנִּשְׁלַם הַבְּנִיין שְׁלָהֶם, שֶׁנִּבְנְהָ מִהַתְּפִלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת, זָכוּ לְהַכְנִס בְּשָׁלוֹם וּלְצֵאת בְּשָׁלוֹם, וְהַגִּיעוּ לְשֵׁם בְּנִקְל מְאֹד. וְלְהַפְּדָה רֵאיוֹנוֹ, מִי שְׁנַתֵּן הַרְבֵּה שְׁחָד, וְהָיָה לוֹ הַפְּרוֹת גָּדוֹל עִם הַמְּמַנִּים הַגְּדוֹלִים — לֹא הוֹעִיל לָהֶם כָּלֵל, כִּי לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל צִיּוֹן רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה, אִי אֶפְשָׁר כִּי-אִם עַל-יְדֵי תְּפִלוֹת וּבְקָשׁוֹת וְכִסּוּפִים חֲזָקִים שֶׁל יָמִים וְשָׁנִים.

וְעַל-כֵּן, אֶהְיֶה אֲחִי, אֵל תְּתִיאֵשׁ אֶת עֲצֻמָּךְ כָּלֵל מִלְּזִכּוֹת לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה, בְּעִיר אוֹמֵיין, אֲשֶׁר הוּא הַזִּכּוֹת הַגְּדוֹל בְּהַחַיִּים וְכוּ', וְהוּא יְסוּד גָּדוֹל בְּהַתְּקַרְבוֹת אֶל רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה, וְכוּ', וְאִף שֶׁעֲכָשׁוּ אֶתְּךָ מְסַבֵּב בְּמַנְיַעוֹת עֲצוּמוֹת, הֵן מֵאֲבִיךָ אוֹ מֵאֲשֶׁתְּךָ וְכוּ' אוֹ מַנְיַעוֹת מַחֲמַת מָמוֹן אוֹ מַנְיַעוֹת מַחֲמַת מְלַחְמָה אוֹ שְׂאֵרֵי מַנְיַעוֹת וְכוּ', עַל-כָּל-פָּנִים תְּהִיָּה חֲזָק מְאֹד מְאֹד בְּרִצּוֹנוֹת וְכִסּוּפִים חֲזָקִים וּלְחַזֵּק אֶת עֲצֻמָּךְ, שֶׁעוֹד יָבוֹא הַיּוֹם, שֶׁאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת שָׁם, וְתִפְצִיר עַל זֶה מֵדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּסִבְלָנוֹת גָּדוֹל, בְּלִי שׁוֹם דְּחִיקַת הַשָּׁעָה, וְאִזּוֹ סוּף כָּל סוּף תִּזְכֶּה לְרִאוֹת נִפְלְאוֹת רַבּוֹת מֵהַ שְׁלֵא שְׁעֵרְתָּ מִיָּמֶיךָ, כִּי הַתְּפִלָּה הוּא

כד מַעֲלֵת הַזֹּכֶה לָבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנֵי ז"ל

שְׁדוּד הַטָּבַע לְגַמְרֵי, וְהַתְּפִלָּה מוֹעֵלֶת תָּמִיד, רַק כָּבֹד
אָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכוֹרוֹנָם לְבִרְכָה, הַקְּדוּשִׁים בְּמִדְרָשׁ רַבָּה
(פְּרָשַׁת דְּבָרִים, פָּרָק ב', סִימָן י'): יֵשׁ תְּפִלָּה שְׁנַעֲנִית
לְאַרְבָּעִים יוֹם, וַיֵּשׁ – לְעֶשְׂרִים יוֹם, וַיֵּשׁ – לְשֵׁשֶׁת
יָמִים וַיֵּשׁ – לְיוֹם אֶחָד, וַיֵּשׁ תְּפִלָּה, שְׁעַד שְׁלֹא יוֹצִיא
אוֹתָהּ מִפִּיּוֹ, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲנֶהוּ, עַיִן שָׁם. עַל-כֵּן
הָעֶקֶר הוּא סְבָלָנוֹת, וְעַל-יְדֵי רַבּוּי תְּפִלָּה בּוֹא יָבוֹא גַם
יוֹם יִשׁוּעָתְךָ אִם לֹא תִתְיַאֵשׁ אֶת עַצְמְךָ, יִהְיֶה אִיךָ
שִׁיְהֶיָה, אֶפְלוּ שִׁיתְאַרְךָ יָמִים וְשָׁנִים רַבִּים, אֲזוּ עַל-יְדֵי
אִמְץ לִבְךָ וְחֹזֶק רְצוֹנְךָ וְכִסּוּפִיךָ תִזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל צִיּוֹן
רַבְּנֵי, זְכוֹרוֹנוֹ לְבִרְכָה, בָּעִיר אוֹמִין וְתִזְכֶּה לְהִתְקוֹן
הַנְּצָחִי הַכּוֹלֵל כָּל הַתְּקוּנִים, אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן!

הַעֲקֹר מֵה שְׁצָרֶיךָ לַיָּדַע — כִּי לְזָכוֹת
לְהַגִּיעַ אֶל צִיּוֹן רַבָּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, תְּלוּיָהּ רַק
עַל-יְדֵי רַבּוּי תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה וְהַתְּבוּדָּדוֹת וְרִצּוֹנוֹת
וְכִסּוּפִים חֲזָקִים. כָּל מֵה שֶׁתִּבְקֹשׁ וְתִתְחַנֵּן מִמֶּנּוּ
יִתְבָּרַךְ לְזָכוֹת לָבוֹא לְשֵׁם, כְּמוֹ-כֵן תְּזָכֶה לָזֶה.
וְאַפְלוּ שְׂבִיַן כֶּף יִתְעַכֵּב בַּמָּה שְׁנַיִם, סוּף כָּל סוּף
אִם לֹא תִנִּיחַ אֶת הַרְצוֹן וְהַכְּסוּפִין וְהַתְּפִלוֹת
וּבִקְשׁוֹת, תְּזָכֶה לְהַגִּיעַ לְשֵׁם, וּבְלִי תְּפִלָּה
וּבִקְשָׁה לֹא תוּכַל לְהַגִּיעַ לְשֵׁם בְּשׁוֹם אֶפֶן
שְׂבָעוּלָם, וְעַל-יְדֵי תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה תְּזָכֶה לְנִסִּים
נְגָלִים מִמֶּשׁ, וְתִכְנַס בְּשָׁלוֹם וְתִצֵּא בְּשָׁלוֹם, וְלֹא
יִיָּאָרַע עִמָּךְ שׁוֹם גִּזָּק וּמְכָשׁוּל, חֵס וְשָׁלוֹם.
וְתִפְעַל שֵׁם כָּל מֵה שֶׁאַתָּה צָרֶיךָ בְּרוּחָנִיּוֹת
וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְתִזְכֶּה לָבוֹא אֶל תְּקוּנָךְ הַנְּצָחִי,
אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן!

הנהגות ישרות שהם תקון הברית, על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור האורות, רבי נחמן
מברסלב, זכותו יגן עלינו

יזהר מאד לטבל בכל יום במקוה, ובפרטיות פשחטא בפגם הברית,
ישתדל הדבר הראשון לטבל במקוה אשר הוא התקון הראשון,
כמו שאמר רבנו ז"ל: "דאס ערשטע איז מקוה" (הדבר הראשון
הוא מקוה).

ישתדל לומר בכל יום העשרה מזמורי תהלים שגלה רבנו ז"ל,
שהם תקון גמור לפגם הברית, והם: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב,
נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"ג, ותכף-ומיד פשוטה לאמרם, אל
יחשב יותר מזה כלל, כי בודאי נתכפר לו.

ישמור מאד מאד על מחשבתו, וינגיל את עצמו לחשב רק מחשבות
קדושות וטהורות, כי המחשבה גבוהה עד מאד, ולהפוך ישמר
את עצמו מהרהורים רעים, אשר הם אבי-אבות הטמאה, וכשמכניס
במחשבתו אמתת מציאותו ותברך, אז הוא אצלו תברך ממש, כי
במקום שהמחשבה חושבת, שם כל האדם.

יקדש האדם את העינים שלו, כי עקר הנאוף תלוי בעינים, פי העין
רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים, ועל-כך יקדש את
העינים, וינגיל את עצמו להסתכל בכל דבר בחיות אלקות שיש בכל
דבר, ויוציא לעצמו רמזים איך להתקרב אליו ותברך מפל דבר, וכן
ישמר מאד לא להסתכל בדברים מאסים, פי אמרו חכמינו הקדושים
(סנהדרין מה): אין יצר הרע שולט אלא במה שעינו רואות, ואמרו
(ברכות יב): אחרי עיניכם - זה הרהור עברה, ועל-כך צריכים לקדש
מאד מאד את העינים, פי הכל תלוי בעינים.

יזהר בעצמו מאוד לקדש את האזנים שלו, וירגיל את עצמו לשמע רק בקול התורה הקדושה ובקול החכמים והצדיקים האמתיים, ויזהר מאוד לא לישב בין לצים וקלים וריקים, מינים ואפיקורסים, ולא יניח לדבריהם הטמאים להפגם באזניו, ואמרו חכמינו הקדושים (כתפות ה.): אל ישמיע אדם לאזניו דברים בטלים, מפני שהן נכוות תחלה לאיברים, ואמרו שם על פסוק: "ותד תהיה לה על אזניך" (דברים כג): אל תקרי אזניך, אלא על אזניך, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון, יניח אצבעו באזניו, כי כשאדם שומע בקול הרשעים והקלים יהיה נמשך אחריהם, ולהפוך כשישמע בקול התורה והחכמים והצדיקים האמתיים, ימשיך אחריהם.

יזהר מאוד מאוד מהמדה המגנה של פעם וקפידות, וכמעט שכל תקון הדעת, תקון הברית, תלוי בזה – שיהיה האדם סבלן ומאריך אפו על כל מה שעובר עליו, כי את הנואף מכירים באף שלו, כך גלה לנו רבנו ז"ל, הינו כפי פעסו ורציחתו שיש לו, כמו-כן יודעים שהוא נואף, רחמנא לצלן, ועל-פן מי שרוצה להגיע לתקון הברית בשלמות, צריך שירגיל את עצמו מאוד במדה היקרה של סבלנות, ויסבל כל הבא עליו, ומאריך אפו על כל מה שעובר עליו – הן מעצמו והן מבעל בחירה, וכפי שיזקה להיות סבלן ומאריך אף, כמו-כן יזקה לשלמות הדעת, ויתקן את אשר קלקל בבריתו.

יקדש האדם ויטהר מאוד את דבור פיו, וידבר תמיד דבורי תורה ודבורי אמונה והשגחה פרטית, וישמו מאוד מאוד שלא יגבל את פיו בדברי נבלה ונאוף, כי הדבור יכריחו לעשות כל מה שמוציא מפיו, חס ושלום, ואמרו חכמינו הקדושים (ויקרא, פרשה כד, סימן ז): "והיה מחניף קדוש ולא יראה בך ערות דבר", אל תקרי ערות דבר אלא ערות דבור – זה גבול הפה, כי על-ידי-זה מסלקין מפניו את השכינה הקדושה, וגורמים רעה לעצמו ולכל העולם כולו, ועל-פן מי שיודע בנפשו שפגם בבריתו, ובפרטיות בהוצאת זרע לבטלה, יקדש מאוד את דבורו ולא ידבר שום דברים בטלים, ומכל שכן

דבורים אסורים, כגון: לשון-הרע, רכילות, ליצנות, גבול פה, חס ושלום, פי עקר תקון הברית תלוי בתקון הלשון.

יתזיק מאד באמונה יתרה, שיכניס את עצמו בתוך האמונה הקדושה, ותמיד יציר בדעתו איך שמלא כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ואין בלעדיו יתברך כלל, כי בכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, והוא עומד באמצע, וכשיתחשב את זה תמיד, על-ידי-זה יזדכך לגמרי, וימחל לו הקדוש-ברוך-הוא על הכל.

יהיה תמיד שמח וטוב לב, וישתדל לעשות תמיד רק צדקה וחסד עם כל בר ישראל, וירקוד מרב שמחה על נקדת יהדותו שזכה להברא מזרע ישראל, ולא עשני גוי, וימסור את נפשו על נקדת השמחה, פי כל עקר פגם הברית בא לאדם רק מחמת עצבות, פי הקלפה המחטאת את האדם בפגם הברית נקראת ילה, ועל-כן עקר שלמות תקון הברית הוא — שיהיה תמיד שמח בשמחה עצומה, ואף שזה קשה וכבד לו מאד מאד מרב עוונותיו בפגמי הברית שלו, שזה מכניס באדם דפאון ועצבון פנימי, עם כל זאת עקר תקון הברית תלוי אף ורק במדת השמחה וההדרה, וצריך למסור את נפשו להגיע אל המדה היקרה הזו של שמחה, שזה מכניס באדם רוח טובה ומדת הרחמנות, ולעשות צדקה וחסד עם כל בר ישראל.